

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

«Es podria engendrar fills educats,
si els pares n'estiguessin»
Goethe

Any XXVIII • Núm. 1.450 • 2 €

5 • juliol • 2007

Un centre de pelegrinatge des del segle XII

Núria, un santuari a tocar del cel

L'1 de setembre proper, festa de Sant Gil, es clourà amb una peregrinació diocesana l'any jubilar del santuari de Núria. Aquesta gràcia va ser concedida pel Vaticà coincidint amb els cinquanta anys de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat d'Urgell.

Aquest santuari del Pirineu és un dels més populars de Catalunya i ha sabut combinar a la perfecció la devoció a la Mare de Déu amb l'auge del turisme, l'excursionisme i els esports d'hivern. Un accés restringit als vehicles —només s'hi pot arribar a peu o en cremallera— i una atenció molt especial al medi ambient converteixen el santuari de Núria i tot l'entorn en un espai privilegiat per gaudir de la natura. Des de les ascensions als cims més alts de la vall fins a les passejades a cavall, Núria ofereix un feix d'activitats de tota mena, especialment adreçades a les famílies.

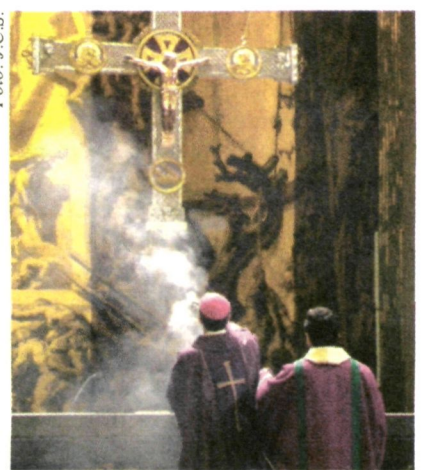
dir de la natura. Des de les ascensions als cims més alts de la vall fins a les passejades a cavall, Núria ofereix un feix d'activitats de tota mena, especialment adreçades a les famílies.

Pàg. 3-5

El clergat de Vic homenatja Mons. Ramon Masnou

Dins dels actes d'homenatge que es duen a terme a diferents llocs del país amb motiu del centenari del naixement del qui durant una trentena d'anys va ser bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou i Boixeda, a la capital del bisbat hi va haver una Jornada Sacerdotal. Mons. Romà Casanova va presidir una solemne missa concelebrada amb els bisbes Josep Maria Guix, successor del bisbe Ramon Masnou, i Jaume Camprodon, emèrit de Girona, i una setantena de preveres procedents de tot el bisbat.

Pàg. 18

Comiat emotiu al prevere tortosí Ramon Gasulla

El 18 de juny rebia cristiana sepultura el sacerdot tortosí Ramon Gasulla, que durant més de deu anys va ser delegat diocesà de Catequesi. La missa funeral va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per més de vuitanta sacerdots que d'arreu de

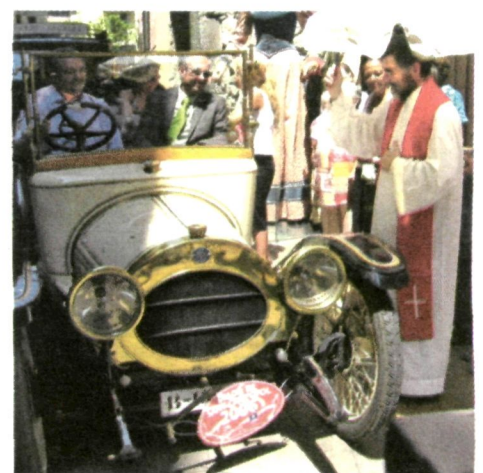
la diòcesi van acudir a Móra d'Ebre, a la comarca de la Ribera d'Ebre, per acomiadar-se de Mn. Ramon i per pregar junts pel seu etern repòs.

Pàg. 17

Centenari de la benedicció d'automòbils per sant Cristòfol

Aquest any la capella de Sant Cristòfol del Regomir (c/Regomir, 5, de Barcelona) celebra el centenari de la benedicció d'automòbils, que va tenir lloc el 10 de juliol del 1907 i que va ser la primera d'aquesta mena que es va celebrar a l'Estat espanyol. La Junta d'Obra vol aquest any donar més relleu a la celebració i, a més de les misses habituals i de la benedicció d'automòbils, hi haurà una desfilada de vehicles històrics i una ballada de gegants davant del patró.

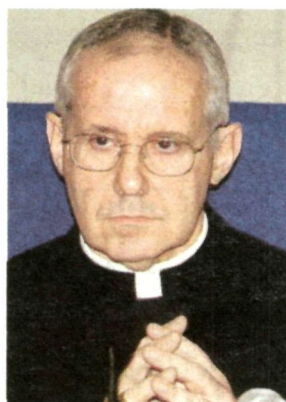
Pàg. 24

Canvis a la Cúria vaticana

El Papa ha restablert la presidència del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós, que havia estat unit temporalment al Consell Pontifici de la Cultura. Per a aquest càrrec ha estat designat el cardenal Jean-Louis Tauran, el qual ha indicat que el seu nomenament «és un senyal llençat a tots els creients i, en particular, als musulmans per part de Benet XVI». Igualment el Pontífex ha nomenat l'arquebisbe Claudio Maria Celli nou president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, en substitució de l'arquebisbe John Patrick Foley, a qui Benet XVI ha nomenat pro gran mestre de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem.

Pàg. 7

El cardenal Tauran.

Quadres amb cor i ànima

La pintora catalana Maria Tarruella sorprèn a Barcelona amb la seva primera exposició d'art religiós contemporani: «Set»

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 9 Espanya: L'episcopat parla d'Educació per a la Ciutadania

Pàg. 19 Tarragona: deu anys de la Fundació Pont i Gol de Reus

Pàg. 25 Sant Feliu: cloenda del bicentenari del P. Carles Fissiaux

Pàg. 29 Terrassa: èxit de la «Clericus Cup» egarenca

Pàg. 31 «Conviure», el nou llibre d'Andrea Riccardi

Editorial

Educació per a la Ciutadania

La nova assignatura Educació per a la Ciutadania, que es començarà a impartir a les escoles a partir del curs que ve, ha obert una altra vegada el conflicte entre la jerarquia catòlica recolzada per diverses entitats vinculades a l'ensenyament cristià i el govern. El debat torna a estar servit, encara que aquest només és un nou punt de fricció en un sistema educatiu que, lluny de buscar el consens, es modifica cada vegada que entra un nou govern i decideix retirar el pla educatiu del govern anterior.

El Partit Popular, que a hores d'ara es troba a l'oposició, ja ha anunciat que si arriba al govern derogarà aquesta assignatura polèmica i, probablement, tornarà a canviar l'actual Llei Orgànica de l'Educació (LOE) que ha propugnat l'actual govern socialista. És a dir, que som en una espiral sense fi, de canvis continus de plans educatius a gust del govern de torn i que només pot perjudicar l'alumnat i el professorat, tants de tant de canvi sense sentit. Davant d'aquesta situació, la pregunta és evident: les principals forces polítiques del país no es poden posar d'acord per fer un sistema educatiu que estigui al marge dels resultats electorals i que asseguri una continuïtat? Doncs sembla que no, perquè lluny de pensar en l'educació de les futures generacions i que els seus coneixements siguin els adequats per als reptes del futur, cada govern pensa a ideologitzar l'ensenyament d'acord amb les línies polítiques del partit que té la majoria.

L'assignatura d'Educació per a la Ciutadania n'és un clar exemple. Una assignatura que ha d'impartir valors i tractar qüestions ètiques i morals no és possible que sigui feta des d'un punt de vista neutral i asèptic. Algunes persones han recordat que el franquisme tenia una assignatura que s'anomenava Formació de l'Esperit Nacional que intentava inculcar els valors del règim, i que, afortunadament, va desaparèixer de les escoles amb l'arribada de la democràcia. Sembla que es vol ressuscitar un tipus d'assignatura que cerqui inculcar uns principis que no s'haurien d'imposar des de l'escola. Perquè el pitjor del cas és que l'assignatura és absolutament obligatòria i els nostres governants ja han recordat per activa i per passiva que no és possible l'objecció de consciència perquè els que ho facin es

veuran privats d'accedir a cap carrera universitària.

Fins ara els governs, incloent-hi el socialista de Felipe González, havien mantingut al marge de les assignatures obligatòries aquelles que poguessin tenir un caràcter ideològic. Així, per exemple, s'impartia l'assignatura d'ètica, que podia tenir components morals, però de forma optativa, i es podia optar per aquesta assignatura o per la religió o, fins i tot, se'n podien afegir altres d'alternatives. Però, l'obligatorietat d'un tipus d'assignatura com l'Educació per a la Ciutadania comporta molts perills.

La Conferència Episcopal Espanyola i diverses associacions catòliques s'han mostrat aquests dies clarament contraris que s'imparteixi aquesta assignatura i han fet una crida als creients perquè s'hi oposin amb tots els mitjans legals. Hi ha milers de famílies que ja han anunciat que estan disposades a objectar en consciència de la matèria, fins i tot assumint els greus riscos que això pot portar per al seu expedient acadèmic. És a dir, que el conflicte que se li acosta al govern és considerable, a més d'un nou enfrontament amb l'episcopat, després d'un temps de certa calma motivat per la visita del papa Benet XVI a València.

No és aquest el primer cas de conflicte innecessari per part de l'actual govern. Probablement, ni els partits més a l'esquerra de l'arc parlamentari haurien dit res si el govern no s'hagués inventat aquesta assignatura polèmica. Són ganes de buscar-se problemes i, sobretot, són ganes de desestabilitzar el món de l'ensenyament, que ja viu en un caos força considerable, i on els resultats de tant de canvi educatiu fan molt de mal als coneixements i aptituds dels alumnes d'aquestes últimes generacions.

Un cop més hem de demanar als nostres polítics, a tots, que es posin d'acord en qüestions que afecten de forma decisiva la nostra societat. Que es busquin els consensos necessaris perquè ningú no en quedi al marge. Ja tenim una altra trista experiència com és el terrorisme, on es miren més els interessos partidistes que els de la ciutadania. L'educació també és un tema fonamental per a la societat, no es pot afrontar de forma partidista i com a revenja del que anteriorment ha fet el contrari.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Es podria engendrar fills educats, si els pares n'estiguessin»

(Goethe. Dramaturg, novel·lista i poeta alemany. 1749-1832)

Deia Jesucrist que «tot arbre bo dona bons fruits». Certament, els bons fruits són el resultat de les arrels ocultes dins la terra ben assaonada i regada com cal, de la saba rica en minerals que es transforma en energia —en element vivificador— i, en definitiva, de l'arbre en ell mateix quan creix dins el seu hàbitat, amb atmosfera asolellada i embolcalladora i netament oxigenada. Establint una comparació, les arrels i la saba indispensables perquè arribi el bon fruit són el període de gestació materna. N'hi ha

molts que ignoren el que la ciència ha descobert: que les discussions, maltractaments, plors i violència ambiental influeixen negativament en el psiquisme naixent de la criatura encara per néixer. Al contrari, l'amor i els comportaments nobles, alegres, comprensius i educats dels futurs pares hi influiran positivament. La criatura que s'està formant se sentirà estimada i reconeguda, i la seva educació durant la infantesa i l'adolescència no serà difícil ni traumàtica, sinó senzilla i gratificant.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Mig segle com a patrona d'Urgell

■ El santuari de Núria aplega devoció mariana i natura

El proper 1 de setembre, festivitat de Sant Gil, es clou l'any jubilar del santuari de Núria. Concedit pel papa Benet XVI amb motiu dels cinquanta anys de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona del bisbat d'Urgell, aquest any de gràcia permet que els fidels que hi peregrinin puguin rebre la indulgència plenària. Núria és un dels santuaris marians amb més història de Catalunya i força peculiar pel fet de trobar-se a 2.000 metres d'alçada i sense accés als vehicles. Aquest cert aïllament, un entorn plenament muntanyenc i unes instal·lacions turístiques de qualitat i adaptades a l'entorn el converteixen en un centre d'atracció tant per qui busca la fe com per aquell qui busca la natura.

Després de Montserrat, Núria és el santuari marià amb més devoció de les diòcesis catalanes, especialment al bisbat d'Urgell i al Pirineu oriental. Aquesta devoció popular, que es remunta a una tradició de l'alta edat mitjana, va voler ser reconeguda pel Vaticà: l'any 1956 el papa Pius XII va declarar la Mare de Déu de Núria patrona de la diòcesi d'Urgell, i pocs anys més tard, el 1965, Pau VI, n'autoritzava la coronació. Cinquanta anys després del seu patronatge el santuari i tota la diòcesi commemora aquell fet, que ve reforçat per l'any jubilar del santuari decretat per Benet XVI —que acaba el proper 1 de setembre, festa de sant Gil— pel qual els pelegrins podran rebre la indulgència plenària. D'aquesta manera es referma una devoció amb gairebé un miler d'anys d'història.

L'origen

Segons la llegenda, l'any 700 un monjo d'origen grec procedent de la ciutat de Nîmes, sant Gil, es va establir a la deshabitada vall de Núria per dur vida d'ermità. En aquest indret envoltat de muntanyes va construir una capella modesta i hi va col·locar una imatge de la Mare de Déu esculpida per ell mateix. Sant Gil també va

ajudar a difondre l'Evangeli entre els pocs habitants de la vall, tots ells pastors que no sabien res del cristianisme. Al cap de quatre anys d'haver-hi arribat, però, l'ermità va deixar la vall per por de les persecucions, i per defugir l'excessiva popularitat d'home sant, i se'n va tornar al Llenguadoc. Abans, però, sant Gil per tal de preservar-la va amagar en una cova la imatge de la Mare de Déu, juntament amb una olla, una campana i una creu. Tots aquests objectes van ser descoberts anys més tard per un pelegrí vingut de Dalmàcia, Amadeu, que va fer construir una nova capella on va tornar a col·locar la imatge perquè el poble la venerés.

Fins aquí la llegenda. Pel que fa a la història es desconeix quan es va construir el primer santuari a Núria, però segons una butlla papal del 1162 l'indret llavors ja comptava amb una capella i un hospital o hostatgeria. Es pot pensar, doncs, que en aquesta època la devoció a la Mare de Déu ja existia, i que l'hospital servia per acollir els pelegrins i també la gent de pas entre

Interior de l'església.

una banda i l'altra del Pirineu. A més, la imatge de la Mare de Déu que avui es venera data de finals del segle XII (no va ser feta, és clar, per sant Gil), cosa que confirma que en aquells anys la devoció mariana ja estava molt arrelada a la vall.

La devoció s'estén

Segurament, però, a l'edat mitjana el santuari no tenia la popularitat actual, i la majoria de pelegrins procedien de les comarques properes, bàsicament del Ripollès, el Conflent i la Cerdanya. Això, però, no devia tardar gaire a canviar i en poc temps Núria devia adquirir força importància, perquè al segle XV ja trobem que és

la mateixa reina Maria de Castella qui dona una quantitat important per refer el santuari i l'hospici, que havien quedat malmesos per un terratrèmol. Al segle XVII la popularitat i el dinamisme de Núria van en augment, de manera que el santuari és refet de nou i es construeix la capella de sant Gil. Aquest darrer, situat a l'esquerra del santuari i a prop de l'estany, és l'únic edifici realment antic que ens ha arribat pràcticament intacte fins avui. També en aquesta època un prevere de Llivia, Mn. Francesc Marès, assegura en el seu llibre *Història i miracles de la sagrada imatge de Nostra Senyora de Núria* que, tal com passa avui, Núria és el santuari català més popular després del de Montserrat.

Al segle XX, però, és quan van tenir lloc els canvis més importants; una vegada més es va refer de dalt a baix el santuari tal com el coneixem avui, acabat el 1911, es va construir el via crucis, es va reconvertir l'hostatgeria en hotel i es va construir la presa de l'estany. Però segurament un dels elements més característics de Núria incorporats al primer terç del segle XX és el cremallera. Inaugurat l'any 1931, el nou mitjà de transport va facilitar enormement l'arribada dels pelegrins i turistes al santuari, que fins llavors només hi podien arribar a peu, i resol·lia el problema de la comunicació en els mesos d'hivern. En un dels primers viatges el cremallera va portar una representació de polítics catalans, que hostatjats a l'hotel del santuari van redactar el primer Estatut de Catalunya, conegut popularment com a Estatut de Núria.

Posteriorment l'entorn del santuari ha vist la construcció d'una estació d'esquí i d'un alberg, que han ajudat a fer de Núria un centre turístic del Pirineu, sense trencar mai, però, la pau i l'espiritualitat que caracteritzen el santuari. D'aquesta manera tot el conjunt s'insereix a la vall sense estridències, respectant la grandiositat que infonen les muntanyes, les mateixes que fa 1.300 anys sant Gil va triar per establir-se a Núria. (E.B.)

La imatge de la Mare de Déu de Núria

La talla de fusta de la Mare de Déu que la llegenda atribueix a sant Gil és de fet una obra romànica, de les acabades del segle XII o primers del XIII. Els trets de la Mare i del Nen, però, són molt esquemàtics i un xic toscos fins i tot per l'època, per la qual cosa no és estrany que la llegenda la fes molt més antiga.

La imatge de la Mare de Déu de Núria ens ha arribat fins avui malgrat les anades i vingudes de la història. Va sobreviure a un terratrèmol del segle XV i l'any 1936 es va salvar de l'onada anticlerical que va arribar fins a Núria i va acabar amb l'incendi del santuari. L'heroi que va salvar la imatge del foc va ser Mn. Bonaventura Carrera, que carregant amb la Mare de Déu i altres objectes litúrgics de valor va fugir a peu muntanya amunt fins a creuar la frontera. La imatge es va estar en un lloc segur de Suïssa fins al 1941, any en què va tornar al santuari. L'any 1967 la imatge va ser «segrestada» per uns patriotes catalans que

La imatge és una talla romànica de darreries del segle XII.

volien cridar l'atenció sobre l'opressió del Principat sota la dictadura de Franco i que la van tornar al santuari el 1972 en perfecte estat. Modernament la talla ha estat sotmesa a dues restauracions, la darrera l'any 2000 a càrrec de Ramon Millet, que li va tornar els colors originals.

Després de la imatge de la Mare de Déu hi ha tres símbols més del santuari de Núria de gran popularitat: la campana, l'olla i la creu. La campana seria la mateixa que segons la llegenda sant Gil feia servir per cridar els pastors a missa: és el símbol de la veu de Déu que crida els fidels a l'oració. L'olla seria l'atuell en què el sant ermità coïa el menjar per als pobres pastors; signe dels àpats de germanor i en darrer terme de l'Eucaristia; i finalment la creu, que hauria pertangut al mateix sant Gil: el senyal de la salvació per als cristians. Avui tots tres objectes es troben a la sortida del cambril i en trobem representacions a diferents llocs del santuari.

HORARI DE MISSES

Del 29 de juny al 29 de setembre:
12.00 Missa i cant dels Goigs
18.30 Vespres i cant de l'Ave

Reste de l'any:
Dissabtes i Diumenges
12.00 Missa i cant dels Goigs

L'ENTREVISTA

Mn. Joan Perera és rector del santuari de Núria

Quan l'any 2005 Joan Perera va ser ordenat prevere va ser posat al capdavant del santuari de Núria juntament amb Mn. Melcior Querol, amb qui comparteix la majoria de les tasques. Per a aquest badaloní vinculat des de fa anys a la diòcesi d'Urgell, ser rector de l'emblemàtic santuari pirinenc passa principalment per fer sentir la presència de la Mare de Déu en tots els qui hi pugen, ja siguin pelegrins o simples visitants.

En aquest any jubilar amb motiu dels cinquanta anys de la proclamació de la Mare de Déu de Núria com a patrona d'Urgell, l'afluència de pelegrins és més nombrosa que mai. Per a Mn. Perera i tot l'equip pastoral del santuari sens dubte ha estat un any intens, però ple de reconfort perquè per damunt de tot «l'acollida del pelegrí és un moment de gràcia».

«Si a Núria hi arribessin els cotxes, seria una altra cosa...»

—Què representa per a vostè i el santuari aquest any jubilar concedit pel Papa?

—Per al santuari, l'any jubilar és com un engalanar-se i posar-se de festa. El motiu: mostrar la bellesa de l'Església, la que peregrina a la terra i la del cel. I, així, es troba alhora la bellesa de Crist i es rep una gràcia especial. És com quan hi ha un casament, que la gent s'ho diu pel carrer: «Anem a veure la núvia, com va vestida, quin goig que fa!». A Núria, ens passa això, aquest any: el jubileu desperta en bastants un cert desfici per pujar-hi. La gent s'ho diuen uns i altres, es tracta de rebre el regal del jubileu, de la reconciliació, del perdó. La Mare de Déu té reservada per a cada pelegrí una paraula que diu a cau d'orella, especialment, crec, amb la pregària i la celebració de l'eucaristia. I sempre és una paraula de pau, de conversió, de rectificar postures endurides o emprendre decisions generoses. Maria és refugi dels pecadors, consoladora dels afligits, auxili dels cristians. Però també és reina, és mare, és esposa, i vol que tots aquells que anem al santuari a demanar gràcies, com Anna, la mare de Samuel, en sortim alleugerits i amb aquella esperança —tímida però real— que ens fa mirar el futur amb ulls més vius i oberts. I en un any jubilar, això és encara més visible, més tangible. Per a mi mateix, això suposa afegir-me a aquesta joia com un més, però també posar-me a la pell del pelegrí i mirar de rebre'ls com a mi m'agradaria ser rebut, i com a l'Església li agrada de practicar l'hospitalitat.

L'acollida del pelegrí és un moment de gràcia. Després de fer camí, l'ànima s'esponja i traspua aquell foc que el ritme

«La Mare de Déu té reservada per a cada pelegrí una paraula»

quotidià manté mig apagat sota les cendres. El pelegrí desitja trobar Crist: «Veni a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats».

—Quins actes s'han fet i quins s'han previst en aquest aniversari?

—El 2 de setembre passat va tenir-hi lloc un pelegrinatge diocesà, de molta concurrència i amb missa de campanya, presidida pel bisbe diocesà Joan Enric Vives i concelebrada per molts preveres. Al llarg de l'any s'han succeït especialment els pelegrinatges parroquials i de grups diversos, com també de corals que

pugen a Núria i solemnitzen la litúrgia. Cal esmentar l'aplec de rectors de santuaris de Catalunya i Balears, que va ser un moment intens de vida eclesial al santuari. En altres qüestions, s'ha fet possible l'accés de discapacitats al cambril, amb una plataforma mecànica. I, també amb Vall de Núria, promovem diverses millores d'una certa envergadura per al santuari, per al Vïa Crucis monumental, etc.

—Quin balanç fa dels seus dos anys com a rector de Núria?

—Del santuari, en té cura un equip pastoral. El formem dos preveres solidàriament, i una comunitat femenina, també del Seminari del Poble de Déu. Viure la pastoral des de la vida fraterna dóna una dimensió més contemplativa, mariana, profunda. D'altra banda, a Núria hi ha un bon equip de persones que hi treballen, sia per a les instal·lacions, serveis, restauració.

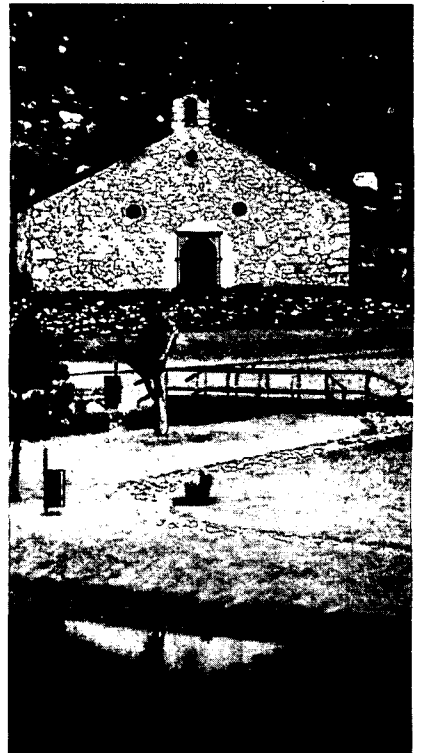
Voldria destacar aquest treball en equip. La bona rebuda de les persones i la cooperació entre tots són els criteris que predominen.

—Quina responsabilitat comporta estar al capdavant d'un dels santuaris insígnia de Catalunya?

—Les coses són sempre senzilles. Cercar l'autenticitat de les relacions humanes ens fa bé a tots i és un testimoni del regne de Déu. De vegades penso com la Mare de Déu va portar una vida molt normal, i, en canvi, el seu paper com a dona va ser fonamental en la primera comunitat cristiana. Núria és silenci, senzillesa, proximitat de Maria. Potser la responsabilitat es troba, no tant a fer molt, o poc, sinó a deixar que Núria sigui ella mateixa i transmeti el seu propi missatge.

—Com es conjumina l'arribada de pelegrins d'una banda, i de turistes i alpinistes de l'altra?

—Maria té un cor gran, i la seva vall és una llar. Si hi ets, encara que badis mirant els cims, o facis esquí o jòguing, notes el seu perfum, i ella t'acull i et parla. De fet, m'imagino que gairebé tothom entra al santuari. Les pregàries que molts escriuen en un tros de paper a la capella de Sant

Ermita de Sant Gil.

Festivitats principals del santuari aquest 2007

- ✓29 de juny: Sant Pere.
- ✓15 d'agost: Assumpció de la Mare de Déu.
- ✓1 de setembre: Sant Gil, cloenda de l'any jubilar amb un pelegrinatge diocesà.
- ✓8 de setembre: Se celebra la solemnitat de la Mare de Déu de Núria, patrona del bisbat d'Urgell.

Gil demostrèn que allí s'hi prega.

De fet, estar a Núria significa estar lluny «del món», i quan hi ets, hi ets del tot. El cremallera també et fa desconectar, i aquell silenci, la bellesa del paisatge, potser nevat, potser resplendent de verd sota el sol, i la Mare de Déu tan casolana, fa que tothom, allí, se senti a prop del cel.

—Com condiciona la vida del santuari el fet d'estar a 2.000 metres d'alçada i amb un accés relativament limitat?

—Núria és el que és. Des de sempre, pujar-hi ha significat un anar a fer companyia a la Mare de Déu en un lloc allunyat i de grans nevades hivernals. «Ja que en tan freda muntanya per nosaltres vol estar, la Mare de Déu de Núria anem tots a visitar», diuen els goigs. Per tant, aquests 2.000 metres, aquest estar lluny de tothom i de tot cotxe, no condiciona, sinó que li dóna precisament la personalitat. És clar que també condiciona, perquè pujar-hi demana, bé una caminada, bé un trajecte de cremallera. Però això també fa que, qui hi puja, n'obtingui una mena de satisfacció especial. De fet, hi ha un sentiment popular molt generalitzat que, si a Núria hi arribessin els cotxes, seria una altra cosa... (E.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94).
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Gaudir de la natura a la vall de Núria

■ L'entorn natural del santuari és idoni per a les famílies

Situat al bell mig d'un circ de muntanyes i envoltada per cims que freguen els 3.000 metres encapçalats pel mític Puigmal, el santuari de Núria és un indret privilegiat per endinsar-se en el medi natural del Pirineu. Les possibilitats són molt diverses, des dels que s'atreveixen amb l'escalada fins als que s'estimen més les passejades a peu pla. Les instal·lacions que s'hi han fet els darrers anys, a més, amplien l'oferta d'activitats amb esquí, passejades a cavall, rutes guiades o activitats infantils. Tot plegat converteix Núria en un recés d'espiritualitat i natura ideal per gaudir en família.

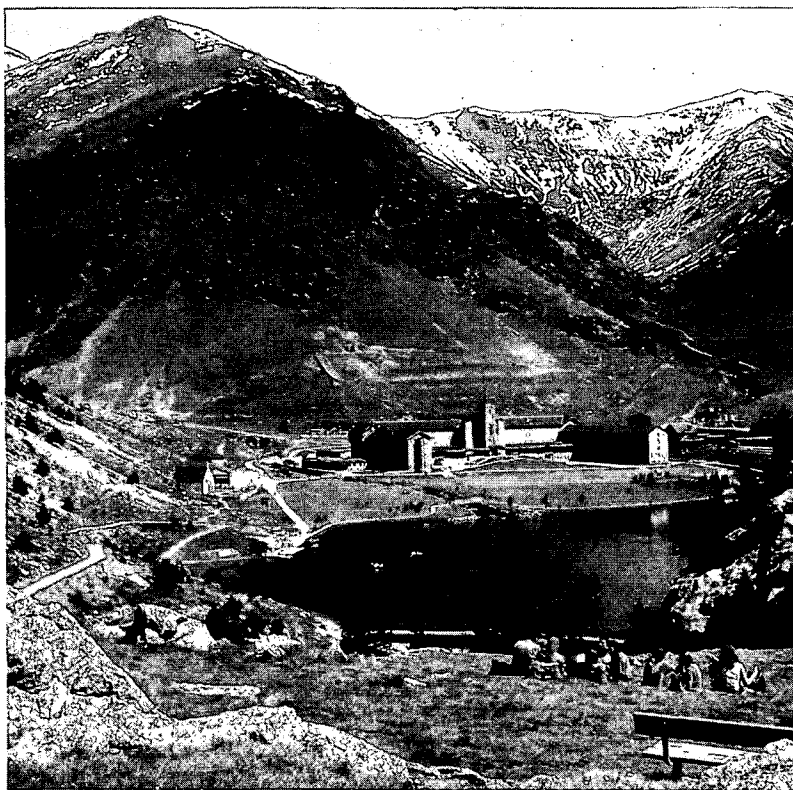
El santuari de la Mare de Déu de Núria es troba exactament a 1.964 metres d'alçada, en un petit pla on conflueixen els torrents que baixen de les muntanyes que envolten la vall. De l'oest li arriba la coma de Finestrelles, del nord la d'Eina i de l'est les de Noucreus i Noufonts. Aquesta forma de circ tancat o d'olla que té, fa que Núria sigui un punt de partida idoni per fer tota mena d'excursions.

L'ascensió als cims que tanquen Núria són segurament les rutes més fresades i conegudes, sobretot la que porta al cim del Puigmal, de 2.910 metres, que té un temps estimat de 2 hores i 45 minuts. Altres cims interessants que es poden fer són la pujada al pic de Noufonts (2.861 metres), el de la Fossa del Gegant (2.801),—que ens ofereix una vista magnífica sobre els estanys de la Vall de Carança— o el del Torreneules (2.771), des d'on podem veure tota la vall del riu Freser i bona part del Ripollès. A part de les ascensions, Núria també és coneguda com a punt de partida de travesses llargues, com la que porta a Coma de Vaca (4 hores i 15 minuts) o la d'Ulldeter (6 hores). Però els qui no vulguin rutes tan intenses poden optar per opcions més tranquil·les i planeres com ara les caminades amb poc desnivell, que permeten arribar a racons interessants com ara Fontalba o la vall d'Eina en menys d'una hora i mitja. Finalment, qui vulgui fer el camí històric que durant segles van fer servir els pelegrins podrà arribar fins a Queralbs en dues hores i mitja. L'atractiu d'aquest camí, a part del seu caràcter històric, són les immenses parets de roca que té a banda i banda de la vall i els salts d'aigua que fa el riu de Núria per salvar el fort desnivell.

Sense moure's del santuari

Les instal·lacions del santuari de Núria són força completes, molt respectuoses amb el medi ambient i adaptades a les diferents necessitats dels visitants. Només cal veure la varietat en l'oferta d'allotjament: l'establiment principal és l'hotel Vall de Núria, que amb una categoria de tres estrelles i amb 65 habitacions ofereix un molt bon servei. Malgrat les reformes que ha tingut al llarg del segle XX l'hotel ha sabut conservar la decoració i l'ambient de l'època a l'anomenat Saló de l'Estatut, on l'any 1931 es va redactar el famós text estatutari. Adossats a l'hotel s'hi poden trobar uns quants apartaments amb totes les comoditats, pensats especialment per a famílies o grups reduïts.

Els qui vulguin viure un ambient més alpinista tenen l'opció d'allotjar-se a l'Alberg Pic de l'Àliga, situat una mica per damunt del santuari i amb una bona vista sobre tota la vall. Aquest establiment de característiques teulades de pissarra molt inclinades té la peculiaritat de ser un alberg amb molta història, ja que va ser inaugurat l'any 1934. Finalment, en unes parcel·les a la vora del santuari hi ha situat el càmping, on els excursionistes poden plantar la tenda havent reservat prèviament la plaça.

El santuari i el llac a finals de la primavera.

El cremallera

Fins ben entrat el segle XX l'única manera d'accedir a Núria era a peu a través de diversos camins històrics, el més utilitzat dels quals era el que pujava de Queralbs. Però des d'aquest poble fins al santuari els fidels havien de caminar tres o quatre hores per un camí no sempre en bon estat i impracticable per la neu durant molts mesos. L'augment de pelegrins i l'inici dels esports d'hivern a la vall l'any 1916 van obligar a plantejar un accés més fàcil al santuari. Va ser així com l'any 1927 el Govern va aprovar el projecte de tren-cremallera de Ribes de Freser a Queralbs i Núria.

Les obres van començar l'any següent i es van haver de fer en unes condicions climàtiques difícils, en un terreny molt escarpat que obligava a construir viaductes i túnels i a transportar en molts trams el material a l'om de bèsties. La magnitud de l'obra demanava molts treballadors i en alguns moments hi van estar treballant més de 1.000 persones. Tot i això les obres es van enllestir en un temps relativament curt i el 22 de març del 1931 es va poder inaugurar el nou transport.

El cremallera cobreix en tres quarts d'hora un trajecte total de 12,5 km, supera un desnivell de més de 1.000 metres i en alguns trams té un pendent que arriba al 15%. La diferència d'alçada entre una punta i l'altra del trajecte permet veure perfectament diferents paisatges, des dels arbres de ribera del Freser fins als prats alpins que envolten el santuari.

Fauna i flora

Malgrat tota aquesta oferta les instal·lacions de Vall de Núria s'integren perfectament en l'entorn i tenen un impacte mínim en el paisatge, i així ho demostra la certificació mediambiental que li ha estat atorgada. Aquest respecte per la natura permet als visitants poder observar amb facilitat la fauna i flora de la vall.

L'animal més fàcil de veure és l'isard, que s'acostuma a moure en petits ramats pels vessants costeruts de les muntanyes. Amb una mica més de sort també es poden observar marmotes (introduïdes fa pocs anys), muflons, gralles i àguiles. Si parlem de flora, Núria és notablement rica, sobretot a finals de primavera i començaments d'estiu. Si bé no hi ha una gran varietat d'arbres a causa de l'alçada, les plantes amb flor, en canvi, són molt vistoses i abundants: exemplars típics són les diverses menes de gencianes, el neret, alguns narcisos, la tòxica tora blava o el bonic marcòlic groc, símbol de la vall.

Pel que fa a la gastronomia, el recinte compta amb diversos establiments al gust de cadascú, des del restaurant de l'hotel fins a l'autoservei, passant per la interessant Cabana dels Pastors, on es pot gaudir de la cuina tradicional del Pirineu.

D'entre les moltes activitats que ofereix la Vall de Núria sobresurt a la temporada d'hivern l'esquí. Núria va ser un dels primers llocs de l'Estat on es van practicar els incipients esports de neu importats des del nord d'Europa, i va rebre els primers esquiadors abans fins i tot de la construcció del cremallera. Actualment l'estació ofereix deu pistes de diferent dificultat, una escola per iniciar-se en la pràctica o el perfeccionament de l'esquí i rutes guiades amb raquetes de neu o trineus de gossos.

Les activitats fetes amb guies especialitzats, però, s'amplien especialment la resta de l'any i inclouen petites descobertes de l'entorn de la vall, excursions i ascensions a cims, sortides fotogràfiques, passejades a cavall o fins i tot la iniciació en el tir amb arc. Per als qui vulguin esports més tranquils també hi ha unes petites instal·lacions amb un minigolf i pistes de bitlles i petanca. No cal oblidar les activitats dirigides específicament a grups grans i sobretot a escoles; per als més petits, a part de diferents activitats esportives adequades a cada edat, hi ha un petit recinte amb animals domèstics com ara ases, ponis, cabres, ànecs i gallines que els tindrà encantats durant una bona estona.

Els qui es vulguin informar més a fons sobre la història o l'entorn natural de Núria poden fer-ho als espais que hi ha als edificis annexos al santuari. Hi trobaran una sèrie d'exposicions tant permanents com temporals que expliquen la fauna i flora de la vall, les característiques del cremallera, la història del santuari o la vida dels pastors i els ramats transhumants. També es pot visitar una col·lecció de pintura o l'interessant centre d'Interpretació Mediambiental.

Per últim, el llac situat davant del santuari permet fer un tranquil passeig amb barca i la gran extensió de gespa es converteix en un espai lúdic on els grups i les famílies poden descansar després de tot un dia d'activitats o recuperar-se d'una bona excursió.

Reportatge: **Eduard Bufrau**

VALL DE NÚRIA

Tel.: 972 732 020

www.valldenuria.com

a/e: valldenuria@valldenuria.com

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 27 al 29 de juliol

LOURDES

Amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de Maria, *Amics de Catalunya Cristiana* organitza Pelegrinatges a Lourdes

relitur viatges GC 1045 D

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Grand
Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

Del 10 al 21 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

- ✓El Caire
- ✓Sinaí
- ✓Jordània
- ✓Jerusalem

Del Nil a les fonts
del Jordà per la
ruta de l'Èxode

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

Si vols viatjar
a Terra Santa
de manera
espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA

Pelegrinatges a TERRA SANTA

- ✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007
- ✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Canvis a la cúria vaticana

■ Es restableix el Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós

CIUTAT DEL VATICÀ.— El restabliment de la presidència del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós i el nomenament per a aquest càrrec del cardenal Jean-Louis Tauran és un senyal llençat a tots els creients i, en particular, als musulmans per part de Benet XVI. Així ho va interpretar el mateix purpurat francès en una entrevista a Ràdio Vaticana.

El Consell Pontifici que presidirà el cardenal Tauran havia estat unit temporalment al Consell Pontifici de la Cultura, el març del 2006, sota la direcció única del cardenal Paul Poupard, amb l'objectiu d'«afavorir un diàleg més intens entre els homes de cultura i els representants de les diverses religions». Segons el cardenal Tauran, aquest nomenament «és un senyal de la importància que el Papa atorga a aquest diàleg entre les religions, en particular amb l'islam. Per tant, ha volgut que aquest Consell recuperi autonomia per esdevenir un instrument més eficaç al servei d'aquest diàleg entre les religions».

El purpurat coneix molt bé des de la seva joventut el món àrab, ja que ha viscut durant anys al Líban i a més durant 13 anys va ser el secretari vaticà per a la Relacions entre els Estats durant el pontificat de Joan Pau II. «Pel que m'ha dit el Sant Pare, penso que l'experiència que tinc dels problemes del Pròxim Orient i el meu coneixement del món àrab permeten oferir un granet de sorra a aquesta construcció del diàleg entre les religions», confessa el cardenal. En relació amb els seus objectius per a la nova responsabilitat, assegura que vol «afavorir un diàleg de concertació, per exemple, entre el Consell Pontifici, la segona secció de la

El cardenal Tauran presideix el Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós.

Secretaria d'Estat, la Congregació per a les Esglésies orientals, la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i el Pontifici Institut per als Estudis Àrabs, de manera que tots puguin tenir una visió completa dels problemes en aquest diàleg entre religions». Per al cardenal Tauran, el diàleg interreligiós avui és irrenunciable per resoldre la situació al Pròxim Orient.

El canvi en la presidència del Consell Pontifici es farà vigent a partir de l'1 de setembre, data a partir de la qual el cardenal Tauran rellevarà al cardenal Poupard, qui continuarà al capdavant del Consell Pontifici per a la Cultura. Fins ara, el cardenal Tauran era arxiver i bibliotecari de la Santa Església Romana, càrrec que ocuparà ara Mons. Raffale Farina, s.d.b., que era prefecte de la Biblioteca Apostòlica Vaticana i que ha estat promocionat a la dignitat d'arquebisbe. Així mateix, Mons. Cesare Pasini, fins ara viceprefecte de la Biblioteca Ambrosiana ha estat nomenat prefecte de la Biblioteca Apostòlica Vaticana en substitució de Mons. Farina.

Igualment el Papa ha nomenat l'arquebisbe Claudio Maria Celli nou president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials. El prelat ha exercit fins ara el càrrec de secretari de l'Administració de Patrimoni de la Seu Apostòlica. Mons. Celli relleva l'arquebisbe John Patrick Foley, a qui Benet XVI ha nomenat pro gran mestre de l'Orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem, en substitució del cardenal Carlo Furno. (C.C.)

Modificat el sistema d'elecció episcopal

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha introduït, mitjançant un *motu proprio*, canvis en l'elecció del Papa, mitjançant el qual restableix la norma tradicional dels dos terços dels vots dels cardenals electors. Fins ara, per escollir un Papa calia en les primeres votacions almenys dos terços dels sufragis, però si després del tretzè dia, és a dir, en la 33a o 34a votació, cap candidat obtenia la majoria dels terços es passava a la majoria simple i el futur Papa era escollit entre els dos cardenals més votats. Amb aquesta decisió, Benet XVI modifica la constitució apostòlica *Universi dominici gregis*, sobre la seu vacant i l'elecció del Romà Pontífex, promulgada per Joan Pau II el 22 de febrer del 1996. El director de l'oficina de premsa vaticana, pare Federico Lombardi, ha explicat que amb aquesta modificació es pretén «garantir el consens més ampli possible en el nomenament del nou Papa». (AICA)

El Papa crida a donar testimoni de la veritat

CIUTAT DEL VATICÀ.— En la solemnitat del naixement de sant Joan Baptista, Benet XVI va fer una crida a l'Església a donar «testimoni de la veritat sense compromisos». El Papa va convidar a no tenir por de denunciar «les transgressions als manaments de Déu», en particular quan els seus protagonistes són els poderosos. «Joan Baptista va ser el precursor, la "veu" enviada a anunciar el Verb encarnat», va aclarir abans de pregar l'Àngelus. «Commemorar el seu naixement —va afegir— significa en realitat celebrar Crist, compliment de les promeses de tots els profetes, entre els quals el Baptista va ser el més gran, cridat a "preparar el camí" al Messies.» Joan el Baptista és «el primer "testimoni" de Jesús, ja que va rebre del Cel aquest senyal», va recordar el successor de Pere quan va recordar el baptisme al Jordà. Després del baptisme, Joan va veure com baixava sobre Jesús l'Esperit en forma de colom. «Llavors "va conèixer" la realitat plena de Jesús de Natzaret i va començar a "manifestar-lo a Israel", tot presentant-lo com a Fill de Déu i redemptor de l'home.» El pontífex va acabar demanant que «també en els nostres dies l'Església sàpiga restar sempre fidel a Crist, i donar testimoni amb coratge de la seva veritat i amor a tothom». (Zenit)

Tony Blair s'acomiada de Benet XVI

CIUTAT DEL VATICÀ.— La pau al Pròxim Orient i el diàleg interreligiós van esdevenir els temes més destacats de l'audiència que va concedir Benet XVI al primer ministre britànic Tony Blair, dies abans que deixés el càrrec. En la trobada amb el Papa, celebrada en un clima de cordialitat, segons informa el Vaticà, «es va passar revista a algunes de les contribucions significatives del primer ministre Blair en els seus deu anys de govern». «Va tenir lloc després d'un diàleg obert sobre la situació internacional, sense oblidar qüestions particularment delicades, com ara el conflicte al Pròxim Orient i el futur de la Unió Europea, després de la cimera de Brussel·les», afegeix una nota vaticana. «Finalment, després d'un intercanvi d'opinions sobre algunes lleis aprovades darrerament pel Parlament del Regne Unit, es van formular els millors desitjos per a Tony Blair». En la trobada amb el Papa va assistir-hi també l'arquebisbe de Westminster, el cardenal Cormac Murphy O'Connor. Al final de l'audiència, va tenir lloc el tradicional intercanvi de regals. El primer ministre va regalar al Papa algunes fotos del cardenal anglès John Henry Newman (1801-1890), sacerdot anglicà convertit a l'Església catòlica, en camí de beatificació. El Papa va lliurar alguns rosaris i medalles del pontificat als seus convidats. (Zenit)

La visita de Blair va estar marcada per la cordialitat.

Investigació científica respectuosa amb la vida

CIUTAT DEL VATICÀ.— El papa va celebrar el dimecres 27 de juny al Vaticà l'audiència general número 100 del seu pontificat, amb motiu de la qual la casa pontificia va anunciar que un total de 2.280.100 pelegrins han assistit a aquests actes des de l'abril del 2005. Benet XVI va animar a la investigació científica amb cèl·lules estaminals, també anomenades cèl·lules mare, sempre que es

respecti la vida dels éssers humans des dels seus primers estadis de l'existència. En acabar l'audiència general, davant de 15.000 persones a l'aula Pau VI, el Papa va saludar un grup d'estudiosos que assistien a Roma a un congrés internacional de teràpia cel·lular, organitzat per la Universitat La Sapienza. «La posició de l'Església, sostinguda per la raó i la ciència, és clara: la investigació cien-

tífica ha de ser animada i promoguda sempre que no vagi en detriment d'altres éssers humans, la dignitat dels quals és intangible des dels primers estadis de la seva existència», va dir. Benet XVI va dedicar la catequesi a sant Ciril de Jerusalem, un dels primers estudiosos de la Bíblia, i va alertar sobre l'«arrianisme modern», «la temptació de negar la divinitat del Crist». (Católico Digital)

GMÀ. FERNANDO ACEDO, MISSIONER COMBONIÀ A ETIÒPIA

«Àfrica és una reserva espiritual del futur de la humanitat»

Fernando Acedo és natural de Don Benito (Badajoz). Va néixer el 1941 i als 20 anys va entrar als missioners combonians, amb l'oposició de part de la seva família. Però com ell diu, «vaig escollir aquesta vocació de Déu». El Gmà. Fernando és tècnic en agricultura, encara que prefereix definir-se com a «camperol». Fa trenta anys que és missioner a Etiòpia i actualment pertany a la missió de Teticha, província etiop de Sidamo.

—Com va ser la seva arribada a Etiòpia?

—Jo venia de Ghana i em vaig emportar una sorpresa molt gran perquè Ghana era un país alegre i no tenia una situació de fam. A Etiòpia em vaig ensorrar: vaig veure-hi una misèria enorme i molta tensió. Em van assignar una missió al sud, a prop de Kenya, on vaig estar aprenent l'idioma, l'amhàric. Després em vaig posar a treballar en un projecte agrícola vinculat a l'escola. El meu permís d'estada estava subjecte al que jo ensenyava allí perquè per al govern etiop jo no era un

El missioner és acollit amb familiaritat.

missioner, era una ONG, i per tant havia de presentar projectes de cooperació. A mi l'agricultura se'm dona bé, així que vaig presentar un projecte a Mans Unides, que el va finançar. Hi vaig passar tres anys i vaig tenir un petit disgust perquè, malgrat que l'ensenyament era obligatori, els infants no encaixaven gaire bé el treball de la terra, a més els ocells i els tèrmit s'ho menjaven tot. Això em va servir d'experi-

ència i després em van enviar set anys al vicariat d'Awasa per fer assistència amb camions i pal·liar la fam. Distribuïem tot el que venia d'Europa. I la fam no desapareixia.

—Devia ser molt dur...

—Aquesta experiència em va esgotar i em van proposar un canvi. Vaig anar a una missió on la població és molt tradicional. Allí vaig començar un altre projecte agrícola, convençut que és el que podria salvar els etiops. Jo volia obrir-los els ulls i educar-los tècnicament en una cosa que potencialment ells podien fer. Allí mateix vaig començar a treballar amb la gent tradicional: assistia a les circumcisions, als funerals, als matrimonis, als sacrificis rituals... era la meua manera d'intentar atraure aquesta gent. Encara continuo amb ells. No va ser fàcil i vaig trigar sis anys a entrar en les seves coses, en les seves tradicions... El que més m'ha encantat de la missió és entrar en aquesta tradició sidamo amb aquests homes que se circumciden als 40 o 50 anys en un ceremonial molt acurat, amb els seus funerals i bodes que duren diversos dies... els sacrificis són diaris i es fan a cent metres de la missió... em criden perquè hi sigui present, perquè faci fotos... ha estat tot un descobriment per a la mateixa missió perquè és un grup que s'ha resistit molt a l'evangelització. Crec que l'evangelització és molt important perquè l'autoritat de l'Evangeli, de la Paraula de Déu, pot anar omplint la vida. Per exemple, les dones estan considerades en la categoria de béns, no en la categoria de persones, i aquí l'Evangeli té molt a dir-hi per fer créixer aquesta gent. Van acceptant l'Evangeli, tot i que el fan compatible amb les seves tradicions. L'Evangeli va penetrant i el fet que m'acceptin a mi ja és un pas. Ells tenen tradicions meravelloses i molt boniques, i d'altres que cal treure, sobretot les que no contemplen la dignitat de la dona.

—Quina és la seva feina actualment?

—És una mica estar amb la gent. La vocació de germà és molt interessant en el sentit que toques moltes tecles i estàs molt «sol·licitat». Jo ensenyo agricultura, em dedico a la medicina preventiva, que no és una altra cosa que construir latrines, pous i fonts... la meua última funció ha estat des de fa quatre anys edificar esglésies. N'he

El tracte amb la gent és el que més valora el Gmà. Fernando.

fet sis. Jo no sóc constructor, però allí ningú no et demana cap títol i al blanc el consideren capaç de fer-ho tot. L'únic que sabia era quadrar una edificació i tirar els nivells i els ploms. Amb això, tinc una plantilla de 8 o 10 obrers qualificats, aptes per construir.

—Com és la gent?

—Allí a les persones els agrada relacionar-se, són molt extravertides, la vida es fa fora de la barraca. Els cristians són molt alegres i manifesten la seva fe públicament. La fe no es pot viure en solitari, cal viure-la amb la gent, amb la comunitat, i el primer de convertir-me cada dia he de ser jo. L'església s'omple. Els cants són molt elaborats i ben preparats, i també hi ha danses. Les celebracions duren hores i ningú no se'n cansa, i els laics estan molt compromesos. Déu a Àfrica és important. Aquesta vivència la porten molt endins de l'ànima, professin la religió que professin.

—Com ha anat canviant la missió?

—El primer que cal dir és que la missió m'ha canviat a mi i m'ha marcat profundament. Totes les missions tenen quatre o cinc escoles, eduquen unes 700 persones, i l'impacte de l'educació és molt important. A més, també arriba a les noies, a les quals ajuden a formar-se. També canvia la presència de l'Església: hi ha menys preveres europeus i augmenta el nombre del clergat nadiu, hi ha molts catequistes implicats en la missió. El missioner és aquell que va capella per capella cada dia, és una presència, un ànim, un punt de referència per a la comunitat.

—Què significa Àfrica per a vostè?

—Àfrica significa per a mi una reserva espiritual del futur de la humanitat, que tindria molt a dir a Europa, si bé encara continuem castigant Àfrica. La seva vivència de la fe és bonica, plena de valors. Si jo he deixat la meua vida a Àfrica, treballant per ella, també vull deixar-hi els meus ossos i morir a Àfrica.

Rosa María Jané Chueca

Fotos: Juan José Ruscalleda Camprobi

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Espanya

L'episcopat i els religiosos de l'ensenyament opinen sobre Educació per a la Ciutadania

MADRID.— De «desafiament» i d'«assignatura inacceptable» ha qualificat la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal (CEE) l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania (EpC), en un comunicat fet públic.

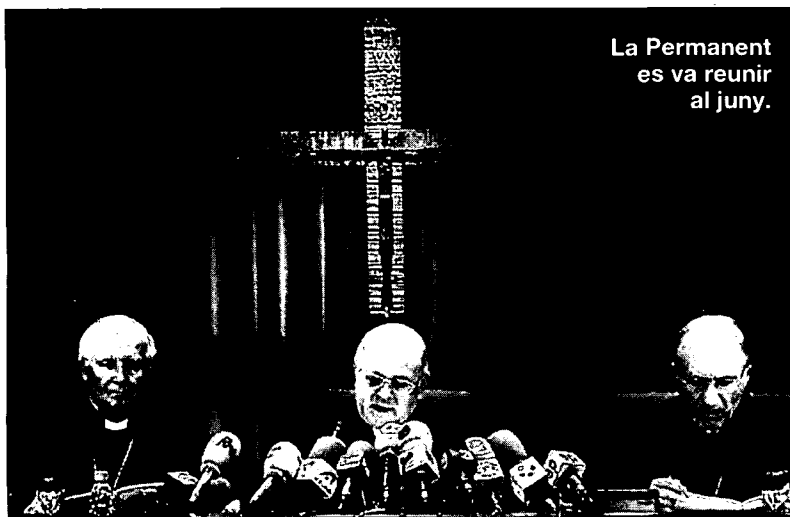
«La gravetat de la situació —assenyalen els bisbes— no permet postures passives ni acomodaticies.» La declaració es va donar a conèixer al final de la reunió que la Comissió Permanent va celebrar a Madrid del 19 al 21 de juny.

En la declaració s'explica que davant d'aquesta «lesió greu del dret originari i inalienable dels pares i de l'escola a escollir la formació moral que vulguin per als seus fills», segons els bisbes, es pot «recórrer a tots els mitjans legítims per defensar la llibertat de consciència i d'ensenyament». Això no obstant, al text de la CEE no s'esmenta expressament l'objecció de consciència a aquesta assignatura: «No hem volgut ni volem esmentar-ne [de mitjà] cap en particular», expliquen, i es matisa que «els mitjans concrets d'actuació dels quals disposen els pares i els centres educatius són diversos».

Per la seva part, FERE-CECA i EiG (Escoles Catòliques), organització que agrupa la major part de l'ensenyament concertat del nostre país, ha manifestat, en una nota de premsa «la seva sintonia plena» amb la declaració dels bisbes. Els religiosos de l'ensenyament recorden que la seva postura «sempre ha estat contrària a la implantació de l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania», i subratllen que treballaran activament «en la defensa de l'ideari dels centres». Així es comprometen «a garantir als pares dels nostres alumnes que l'assignatura, que estem obligats a impartir per llei, respectarà escrupolosament tant en el seu esperit com en la seva lletra el tarannà propi de cada centre». «El nostre model d'escola —explica FERE-CECA— és el d'una escola que educa en valors, també en els valors cívics, i que troba el seu sentit més pregon en la transmissió dels valors evangèlics, que els inclouen i els depassen.»

Els religiosos de l'ensenyament comparteixen la preocupació de la CEE pel risc que els centres públics «perdín la seva obligada neutralitat ideològica». Per això asseguren que donaran suport «a les actuacions que en defensa dels drets dels pares es facin a l'escola pública». També, assenyalen a la nota, els religiosos comparteixen «plenament la crida a la unitat de tothom i en particular dels catòlics en una qüestió tan fonamental com és la de l'educació».

D'altra banda, segons fonts consultades per Ivicon, la nova declaració de la CEE ha sorprès les Escoles Catòliques, que no amaguen la seva perplexitat ja que, de fet, algun membre de la Permanent havia assegurat als religiosos de l'ensenyament que no es farien més declaracions sobre aquest tema. En aquesta orga-

La Permanent es va reunir al juny.

nització també sorprèn que, si la valoració pel que fa a la nova assignatura és tan negativa, no s'hagi emprès cap acció legal en contra.

Aquestes mateixes fonts han valorat el fet que no aparegui esmentada l'objecció de consciència al text de la CEE, com a signe que no tot l'episcopat secundaria aquesta proposta. Durant els darrers mesos, Escoles Catòliques han patit pressions per organitzacions que promouen l'objecció de consciència a EpC per secundar aquesta postura que, han repetit insistentment des de FERE-CECA, no té sentit als centres concertats, ja que el centre garanteix que tots els continguts curriculars són compatibles amb l'ideari propi. «Ni la LOE ni les seves normes de desenvolupament poden imposar als centres continguts que siguin contraris al seu tarannà propi, com ha reconegut explícitament el MEC», assenyalava FERE.

Escoles Catòliques s'havia oposat, en el seu moment, a la nova assignatura i, una vegada aprovada la llei al parlament i sent obligatòria dins del currículum, n'havia negociat l'aplicació segons el tarannà propi dels centres catòlics. Cosa que, comenten a Escoles Catòliques, faran no únicament centres dirigits per religiosos o religioses, sinó també centres diocesans o vinculats a altres grups religiosos.

En un altre ordre de coses, la CEE també es va referir, en la seva declaració, al Reial Decret que regula l'estatut laboral dels professors de Religió catòlica. La Permanent de l'episcopat aplaudeix que el contracte laboral «sigui de durada indefinida», però manifesta la seva «disconformitat amb les altres dues novetats que introdueix el Reial Decret», que regula la relació laboral d'aquests professors.

Aquests dos punts són els referits a la revocació del contracte. Segons els bisbes, «no és prou reconeguda» l'autoritat que correspon a l'Església i a qui decideix

el destí dels professors, que «queda en mans de l'Administració», quan hauria de ser decisió de cada bisbe. Segons l'episcopat, el Reial Decret «no compleix l'Acord sobre Ensenyament entre l'Estat espanyol i la Santa Seu», per la qual cosa es plantegen «exercir les accions legals oportunes perquè sigui respectat l'ordenament jurídic vigent». A propòsit d'això, també FERE-CECA i EiG han expressat el seu «suport total a la postura de la CEE sobre la

problemàtica dels professors de Religió».

(Ivicon)

Càritas espanyola dona suport a un projecte d'ajuda a joves del Brasil

MADRID.— Càritas espanyola acaba de donar llum verda a una nova partida econòmica per valor de 52.260 euros per continuar donant suport al projecte «Fent camins», que funciona des de l'any 2000 a la localitat brasilera de São Leopoldo, a 32 km de Porto Alegre. Amb aquest projecte s'ofereix acompanyament a 250 joves en situació de gran precarietat social i en condicions de vulnerabilitat emocional, mitjançant programes específics d'atenció terapèutica i processos de formació laboral adreçats a impulsar-ne la reinserció social. Per això, s'imparteixen cursos de formació en sectors com flequeria, arts gràfiques, jardineria i artesania. Gràcies al suport ofert per Càritas espanyola el 2006, el projecte ha pogut ampliar-se també a les famílies dels joves, a través de la posada en marxa de projectes d'autoajuda adreçats especialment a les mares. Al llarg d'aquest any està previst fer un pas més en els objectius del projecte, amb la creació d'un espai de comercialització dels productes elaborats pels joves que participen a «Fent camins». Telèfon de donacions: 902 339 999. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Francisco Cerro Chaves, bisbe de Còria-Càceres

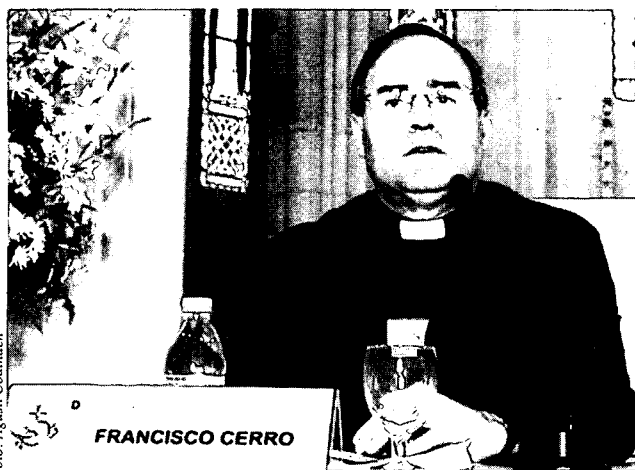
■ Actualment és delegat de Pastoral juvenil de Valladolid

VALLADOLID.— El 21 de juny el Vaticà va fer públic que el Papa ha nomenat bisbe de Còria-Càceres el sacerdot Francisco Cerro Chaves, actualment delegat de Pastoral de Joventut de l'arxidiòcesi de Valladolid

i director del Centre diocesà d'Espiritualitat. La diòcesi de Còria-Càceres estava vacant pel trasllat de Mons. Ciriaco Benavente a la diòcesi d'Albacete, d'on va ser nomenat bisbe el 16 d'octubre del 2006.

Poc després de donar-se a conèixer la notícia, el bisbe electe de Còria-Càceres reconeixia tenir dos sentiments contraposats. D'una banda, «una barreja d'alegria i prudència humana per la responsabilitat que m'acaba de confiar Sa Santedat Benet XVI com a bisbe» i, de l'altra, «sento la confiança sincera de Déu que mai no abandona el seu ramat, sinó que el condueix a través de la història sota el guiatge d'aquells que Ell mateix ha elegit en el seu Fill i ha constituït pastors». Francisco Cerro també assegurava que emprèn aquest ministeri episcopal «amb abandonament humil en les mans de la Providència de Déu. És al Cor de Crist en primer lloc a qui renovo la meua adhesió total i confiada: demano al Senyor que supleixi la pobresa de les meves forces, perquè sigui dòcil a les inspiracions de l'Esperit Sant i pastor fidel del seu ramat, disposat sempre a "donar la vida per les seves ovelles"».

En el seu primer missatge als seus nous diocesans, Francisco Cerro es comprometia a treballar per la comunió: «Confio contribuir a la comunió eclesial d'aquesta Església particular que em correspon pasturar, i procurar que la diversitat de carismes estigui al servei de la unitat de la fe, de la qual depèn notablement l'eficàcia de l'acció evangelitzadora en el món contemporani. Per tant, so-

Francisco Cerro va estar recentment a Barcelona per participar en el congrés «Cor Iesu, Fons Vitae».

El perfil

Francisco Cerro va néixer el 1957 a Malpartida de Cáceres (Càceres). Va cursar els estudis de batxillerat i de filosofia al Seminari de Càceres, i els teològics al Seminari de Toledo, diòcesi en què va ser ordenat sacerdot el 1981. És doctor en Teologia espiritual per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i membre fundador de la Fraternitat Sacerdotal del Cor de Crist. La seva vida sacerdotal ha transcorregut entre les arxidiòtesis de Toledo y Valladolid. Des del 1989 exerceix el ministeri a Valladolid, on es va incardinat el 1992. Actualment és capellà del santuari nacional de la Gran Promesa i director del Centre de Formació i Espiritualitat del Sagrat Cor de Jesús, des del 1989; director diocesà de l'Apostolat de l'Oració, des del 1990; membre del Consell presbiteral diocesà, des del 1994; delegat diocesà de Pastoral juvenil, des del 1996, i professor de Teologia espiritual de l'Estudi Teològic Agustinià de Valladolid. És autor de nombroses publicacions dedicades especialment a la formació espiritual dels joves.

bre aquest camí en què va treballar el meu predecessor Mons. Ciriaco Benavente vull avançar preocupat únicament de proclamar a tothom la presència viva de Crist.» Igualment, oferia la seva col·laboració a les autoritats extremesnyes «per treballar plegats per un món més just i solidari, on es protegeixi la família, es garanteixi el dret dels pares a l'educació dels fills, es respecti la creació i siguem tots constructors de pau, constantment amenaçada».

No oblidava Francisco Cerro l'arxidiòcesi de Valladolid, «on he passat 18 anys vivint el goig de ser sacerdot, les famílies que he conegut, els joves amb els quals tant he compartit, els malalts que tant m'han ajudat i totes aquelles persones, creients o no, per a les quals les portes del Centre diocesà mai no han estat tancades. Gràcies a tots». Acabava el seu missatge encomanant el seu ministeri episcopal al Cor de Crist i renovava a Déu la seva promesa de fidelitat incondicional. Per al nou bisbe de Còria-Càceres, «des d'aquest moment casa meua continua oberta perquè s'expressi l'hospitalitat de l'Església "experta en humanitat" i servidora, especialment dels més pobres. Una Església que, segons l'ensenyament del meu estimat Joan Pau II, confio animar perquè sigui més valenta, més lliure i més jove». (C.C.)

Cent anys a Espanya de les Germanes de Ntra. Sra. de la Compassió

BILBAO.— La congregació de Nostra Senyora de la Compassió va inaugurar el 23 de juny l'any de celebració del primer centenari de la seva arribada a l'Estat espanyol, a Erandio (Biscaia), lloc en què es va obrir la primera comunitat compassionista amb l'objectiu d'anunciar l'Evangeli de Compassió «a través de l'educació cristiana de la joventut i l'ajuda als pobres per tots els mitjans possibles». L'Eucaristia, presidida pel bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va ser el centre d'una jornada festiva que, com afirmen les religioses, volia ser «amb mirada agraïda a l'acció de Déu en la nostra història i al que som avui, expressió d'un desig carregat d'esperança i compromís cap al futur, amb els pobres i crucificats de les nostres societats». La celebració jubilar es perllongarà fins al setembre del 2008 amb una sèrie d'activitats i trobades als llocs on hi ha comunitats de la congregació, així com la creació d'un fons específic anomenat «solidaritat compassionista-centenari» per a un projecte de promoció humana a l'Àfrica. (Ivicon)

El bisbat de Bilbao destina l'1% del seu pressupost a cooperació

BILBAO.— Com ja és costum, des de fa 14 anys, l'1% del pressupost de la Cúria diocesana i de la Caixa de Compensació es destina a projectes de cooperació i desenvolupament al Tercer Món. L'any 2007 la quantitat puja a cent mil euros amb els quals es finançarà parcialment un total de 22 projectes. El 70% dels diners viatjaran a Llatinoamèrica, on l'Equador i el Perú són els principals destinataris, però també Guatemala, Mèxic, Xile, l'Argentina, Bolívia i Colòmbia. Àfrica rebrà una quarta part de la partida econòmica d'enguany a través de quatre projectes, el de quantia més gran és per a la construcció d'un centre d'ajuda a discapacitats físics al Txad. També hi ha un projecte a Àsia, concretament a la regió índia de Kumbakonam. Destaquen també l'ajuda als refugiats dels Grans Llacs a Kenya, l'atenció a nenes i joves en situació de risc social a Guatemala, l'ajuda escolar a Algèria o el suport pastoral a l'Equador. Aquesta pràctica solidària té lloc al bisbat des del 1993 i és rara la vegada que es financen projectes complets perquè es du a terme la política d'oferir petits suports al nombre més gran dels projectes presentats, majoritàriament per congregacions religioses i organitzacions no governamentals. (C.C.)

Condol de l'episcopat pels militars morts al Líban

MADRID.— El secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola, el P. Juan Antonio Martínez Camino, va remetre sengles cartes de condol al ministre de Defensa, José Antonio Alonso Suárez, i a l'arquebisbe castrense, Mons. Francisco Pérez González, davant de la mort de sis soldats de l'exèrcit espanyol enquadrats en la Força d'Interposició al Líban sota el comandament de l'ONU. En les cartes agraïa el servei ofert per aquests militars, «caiguts en una acció terrorista que cap causa no pot justificar». El P. Martínez Camino, en nom dels bisbes espanyols, va expressar la seva proximitat i solidaritat que feia extensiva als familiars de les víctimes. Alhora, els acompanyava amb els sufragis pels difunts i amb la pregària pel ràpid restabliment dels ferits. Per la seva banda, l'arquebisbe castrense, en l'homilia del funeral pels sis soldats morts, destacava el seu lliurament a la causa de la pau: «Agrada a Déu el qui fa de la seva vida un lliurament pels altres, agrada a Déu el qui es deixa emportar per l'amor i no per l'odi, agrada a Déu el qui viu amb puresa d'intenció i amb noblesa de cor, agrada a Déu el qui fa de la seva vida una ofrena per buscar la pau i la fraternitat. No és aquesta la vocació del militar? I si exposa la seva vida perquè ha de defensar l'indefens i el que està detingut per la violència, no es pot dir que la seva dedicació és noble i justa?» (C.C.)

Nova superiora general de les Franciscanes Hospitalàries de Jesús Natzarè

MADRID.— La religiosa espanyola Leonor Copado Revaliente ha estat elegida nova superiora general de la congregació de les Germanes Franciscanes Hospitalàries de Jesús Natzarè, en el XVII Capítol General. La germana Leonor, natural de la localitat cordovesa d'Hinojosa del Duque, és pedagoga especialitzada en Educació Especial. En els 26 anys que va ser destinada a Puerto Rico i República Dominicana, va treballar com a formadora de novícies i juniores a Santo Domingo, i va ocupar el càrrec de superiora regional de les comunitats de la congregació al Carib. Actualment era consellera general i directora del Centre d'Acollida P. Cristóbal de Mérida. (Ivicon)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Donar la mà al continent africà

El passat mes de juny es varen reunir a la localitat alemanya de Heiligendamm els caps d'Estat i de govern dels vuit països més industrialitzats del món, que formen l'anomenat Grup dels 8 (o G8), més Rússia. Aquesta cimera serà recordada perquè els participants varen prendre la decisió de destinar 60.000 milions de dòlars per lluitar contra la sida, la malària i la tuberculosi a l'Àfrica. Fa cinc anys, el G8 ja es va comprometre en la lluita contra la sida a l'Àfrica. El papa Benet XVI, amb anterioritat a aquesta cimera, va dirigir una crida als caps d'Estat esmentats demanant que augmentessin substancialment l'ajut al desenvolupament a favor de les poblacions més necessitades, sobretot les del continent africà.

Segons els termes d'aquell acord, els Estats Units seran els que aportaran la meitat dels recursos, mentre que la resta de pressupost el cobriran els altres set països del G8. Aquesta aportació forma part de la declaració sobre Àfrica, que aprovà el G8 després d'una reflexió conjunta amb els presidents i primers ministres d'Egipte, Algèria, Nigèria, Senegal, Sud-àfrica, Ghana i Etiòpia, i també amb representants de la Unió Africana i el secretari general de les Nacions Unides.

Aquest compromís s'ha fet en un diàleg ampli amb els mateixos països africans. Hem de creure el que va dir la

cancellera d'Alemanya, amfitriona de la reunió el passat mes de juny: «El nostre diàleg amb els representants africans ha estat veritablement honest i veritablement obert.» El missatge de la cancellera als països africans afegeix que «som conscients de les nostres responsabilitats i farem honor als nostres compromisos. El G8 necessita que les seves promeses es facin realitat».

Sens dubte cal considerar aquests acords com una bona notícia en aquests moments en què estem tan necessitats de bones notícies en el camp de la lluita contra la pobresa i el subdesenvolupament, quan es compleixen els quaranta anys de l'encíclica de Pau VI *Populorum progressio* i els vint anys d'una de les encíclics socials de Joan Pau II, l'anomenada *Sollicitudo rei socialis*.

Seria una gran notícia per a la consciència social de tots els pobles que es pogués avançar cap al que Joan Pau II anomenà la «globalització de la solidaritat». És un motiu d'esperança i tots desitgem que es porti a terme l'acord adoptat pels caps d'Estat, que ha quedat plasmat en la declaració del G8 titulat «Desenvolupament i responsabilitat a Àfrica», també per la importància que té el fet que es prenguin aquests compromisos en col·laboració amb els països del continent, ja que sense la col·laboració dels governs africans els projectes de des-

envolupament i de millores en la salut i l'educació poden resultar mancats d'eficàcia.

Tots hem d'estar disposats a donar un cop de mà a l'Àfrica en la mesura de les nostres possibilitats. La munió de missioners i missioneres que lliuren el seu temps i la seva vida al servei del desenvolupament espiritual i social d'aquest continent fan un treball molt preuat. Em vénen a la memòria les crides que ha fet recentment en aquest sentit el papa Benet XVI, sobretot en el seu discurs del passat mes de gener als diplomàtics dels països acreditats davant la Santa Seu. I em sembla que en les informacions no s'ha subratllat la crida a la responsabilitat davant la pobresa en el món d'avui de la seva exhortació apostòlica sobre el sagrament de l'eucaristia. El Papa diu: «No podem romandre passius davant de certs processos de globalització, que amb freqüència fan créixer desmesuradament arreu del món la diferència entre rics i pobres. Els cristians han procurat des del començament compartir els seus béns i ajudar els pobres.» Davant del fenomen de la globalització, és urgent fer-nos també actius col·laboradors de l'esperit de les dues encíclics pontificies esmentades, com es va dir en les jornades celebrades fa poc a la Facultat de Teologia de Catalunya sobre aquests dos documents.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Per servir l'Església

Fa unes setmanes ens referíem a la jerarquia de l'Església destacant que procedeix del sagrament de l'orde i que va ser instituïda per Crist al servei de tot el poble de Déu. Avui, seguint el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, ens aturarem a considerar una mica més el ministeri del Papa i dels bisbes.

Jesucrist va donar a Pere la missió de ser el cap dels apòstols, i va ser el primer bisbe de Roma; per això, el successor de sant Pere com a bisbe de Roma, el Papa, continua la seva missió de vicari de Crist. Ell és principi i fonament de la unitat de l'Església, com a cap del col·legi dels bisbes i pastor de tota l'Església. No és estranya la insistència del Papa a demanar-nos a tots molta pregària per la seva persona: la necessita perquè és molt gran la seva responsabilitat.

Però aquesta potestat al servei de tota l'Església —«estesa d'Orient a Occident», com deia el nostre predecessor el bisbe Fructuós— no recau exclusivament en ell.

Tot el conjunt dels bisbes, el que anomenem el col·legi episcopal, en comunió amb el Papa i mai sense ell, exerceix també sobre l'Església aquesta mateixa potestat suprema i plena.

Això significa que cada bisbe, a més de la sol·licitud per l'Església particular que li ha estat confiada, ha de vetllar també per totes les Esglésies particulars i per tota l'Església, juntament amb els altres bisbes units al Papa. I és que, així com Pere i els altres apòstols formaven una unitat —el col·legi apostòlic—, també el Papa amb tots els bisbes del món forma el col·legi episcopal, amb autoritat sobre tota l'Església.

Els apòstols van rebre de Crist la missió d'ensenyar, governar i santificar l'Església. Són els mateixos ministeris que hem rebut els seus successors, que no són altra cosa que participar en la triple missió de profeta, rei i sacerdot que Crist havia rebut del Pare.

Jesús va rebre la missió d'ensenyar. També els bisbes,

en comunió amb el Papa, tenim el deure d'anunciar l'evangeli fidelment i amb l'autoritat rebuda de Crist, com a testimonis autèntics de la fe apostòlica.

Jesús va rebre la funció de regir. El bisbe al qual és confiada una església particular, la governa amb la potestat sagrada pròpia, exercida en el nom de Crist, el Bon Pastor, en comunió amb tota l'Església i sota el guiatge del Successor de Pere.

Jesús va venir a santificar. Els ministres de l'Església hem de contribuir a la santificació del poble de Déu fent arribar la gràcia de Crist amb el ministeri de la paraula i dels sagraments, i en particular de l'eucaristia. La nostra pregària, el nostre exemple i el nostre treball no ha de tenir altre fi que la santedat de tots els fidels.

Permeteu-me que, per tots aquests motius, us demani també l'almoïna de la pregària per tots aquells que, enmig de les nostres febleses, hem rebut aquesta missió de servei a l'Església.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb

www.flama.info

FLAMA

AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Fa bonic el nom de Déu

O fereixen el seu encant algunes expressions que queden, sobretot en les formes de parlar de contrades rurals, que tenen un origen religiós amable. Ho dic a propòsit d'una exclamació que feia temps que no sentia: «Àngel a Maria!», i a la qual potser fins ara no li havia trobat mai el sentit. Ha sortit de la boca d'algú que volia manifestar la joia per algun motiu que se li havia presentat: potser la d'haver-se produït una trobada que s'esperava.

He de reconèixer que m'ha agradat esbrinar-ne la possible etimologia. Deu venir de l'anunci més feliç que s'ha escoltat mai en aquesta terra: el de l'ambaixada de l'Arcàngel Gabriel a Maria, la Plena de gràcia, quan li fa saber que ella concebrà i infantarà un fill, que serà el Fill de Déu, i ella accepta —que es faci com Ell vol— i, a l'instant, el Verb es va fer carn i va habitar entre nosaltres.

Aquella interjecció pot ser com una manifestació de reconeixement: un resum del rés de l'Àngel, l'oració dialogada al migdia o al vespre, al toc de les campanes, amb què es recorda l'encarnació del Fill de Déu i la redempció del món. És el que recorda l'escena camperola que pinta Millet en un bucòlic quadre conegut universalment.

I encara ressona en algun indret la salutació «Ave Maria», o de manera sincopada «A Maria», quan no es deia la forma completa «Ave Maria puríssima».

I fa poc vaig sentir algú que feia al·lusió a una fórmula que antany servia per cridar l'atenció quan s'anava a una casa, en un temps en què no hi havia timbres i encara menys instal·lació d'interfon i un no es volia limitar al retruny del picaporta: «A Déu gràcies!» I des de dins contestaven, d'alguna d'aquestes maneres: «A Déu sien

dades!» o simplement: «Sien dades!»

I també l'«Adéu» que es conserva bellament com a paraula de comiat —que usa tant qui parla en català com el qui, al terme d'una conversa en castellà, diu amb simpatia aquella salutació en la llengua de casa nostra— sona com una reducció de paraules com aquelles, o reflecteix d'una altra manera un bon desig expressat amb brevetat: «A Déu» —o «amb Déu siau».

I a mi em sembla bonic —i prenc aquest adjectiu en sentits diversos: com a bell, en l'ordre estètic, o com a bo en el de la bondat moral o de la bona educació— que el nom de Déu es relacioni amb la causa d'una abundància de coses bones, que es desitgen o es ponderen: «Déu n'hi do!» I també quan això fa pensar en el devesall dels dons rebuts, i es parla d'un «bé de Déu» d'aquelles coses bones.

Bé que en català no la tinguem, a mi m'agrada que s'hagi conservat, en castellà, el vocable d'origen àrab «ojalá», que deu venir de «wa-sa-Al·là», pronunciat «wossa-Allah», que significaria «Déu ho vulgui». Aquesta locució heretada dels musulmans que van habitar la

Península ibèrica jo la vull interpretar, emprada ara, com una manifestació d'esperit ecumènic en el sentit més ampli, considerant òbviament que el Déu a qui diuen Al·là, és el mateix Déu de tots: musulmans, jueus i cristians, i dels testimonis de Jehovah, i d'altres.

Tanmateix, nosaltres, en català, disposem d'una altra forma que, encara que no tingui un sentit directament religiós, presenta una connotació optimista, esperançada: «Tant de bo!»

I també ho expressem amb les fórmules d'estil, ben conegudes, que podem afegir amb elegància a l'escrit: «ajudant Déu» o «mitjançant Déu».

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Felicitació el dia de sant Joan

El dia de sant Joan em feliciten molts amics. Un d'ells m'envia una carta amb un escrit de sant Tomàs More. Un escrit simpàtic i profund, ple de sentit comú i d'evangeli. És com segueix:

Per a ús exclusiu dels qui tenen un mínim d'humor i volen adquirir la saviesa:

«Feliços els qui saben riure's d'ells mateixos, perquè s'ho passaran molt bé.

Feliços els qui saben distingir una muntanya d'un forat a terra, perquè s'estalviaran moltes trompades.

Feliços els qui miren on posen els peus, perquè evitaran moltes peles de plàtan.

Feliços els qui són capaços de reposar i de dormir sense buscar excuses, perquè aquests arribaran a ser savis.

Feliços els qui saben callar i escoltar, perquè tothom els apreciarà.

Feliços els qui estan atents a la crida dels altres però sense creure's indispensables, perquè seran sembradors

d'alegria.

Feliços vosaltres si sabeu mirar seriosament les coses petites i tranquil·lament les coses serioses, perquè arribareu lluny en la vida.

Feliços vosaltres si sabeu admirar un somriure i oblidar una ganyota, perquè la vostra ruta serà assolellada.

Feliços vosaltres si sou capaços d'interpretar sempre amb benvolença les actituds dels altres encara que les aparences siguin contràries; passareu per ingenus, però la caritat té aquest preu.

Feliços els qui pensen abans d'actuar i pregunten abans de pensar, perquè evitaran moltes molèsties.

Feliços vosaltres si sabeu callar i somriure quan us tallen la paraula, quan us contradueixen o us trepitgen; voldrà dir que l'Evangeli comença a penetrar en el vostre cor.

Feliços sobretot els qui sabeu reconèixer el Senyor en tots aquells que trobeu pel camí: heu trobat la llum, heu trobat la veritable Saviesa» (sant Tomàs More).

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Tamarinde

Moltes vegades repeteixo que una de les característiques de la nostra actualitat occidental és el fenomen de pretendre múltiples relacions febles. La gent té pànic dels compromisos per a tota la vida, d'aquí la gairebé sempre ràpida extinció de les amistats i la proliferació de les ruptures matrimonials. És tan cert això que he escrit, com ho és que difícilment l'home vol viure aïllat, ja que, com dicta el títol del llibre de T. Merton: *Els homes no són illes*. Aleshores passa que, en comptes de fer ponts, es pretén enviar-hi barquetes. I en aquests vaixells, no hi poden anar gaires mercaderies. Déu meu, quant enunciat de principis, per explicar un fet freqüent i senzill!

Els que naveguem per Internet més sovint que en avió ens arriben arxius en *power-point*. Fa pocs dies, en vaig rebre un que mostrava, amb unes boniques fotografies, les fruites de Cuba. El nom d'una d'elles em va recordar la Bíblia. Com que és una mica estrambòtic imaginar que hi apareixia un arbre genuïnament caribeny, vaig pensar que equivocava la nomenclatura. No valia la pena divagar, era més senzill teclejar al PC. Davant la meua sorpresa, vaig trobar que apareixia al llibre de les Cròniques (10,12). Vaig pensar que potser es tractava d'una altra espècie. Torno a la xarxa i entro al Google. Em sorprenc, a pesar de la distància geogràfica, el tamarinde, arbre que només surt una vegada a la Bíblia, era una espècie coneguda entre la gent de l'Israel monàrquic incipient. Procedeix d'Àfrica, s'estén per Àsia i arriba a terres americanes, de manera que el consideren una espècie pròpia. Amb la figuera de moro, originària de Mèxic, va passar el contrari, creix lliurement per tot l'Israel actual.

En primer lloc, cal situar el tamarinde en la narració bíblica. Pròxim a Bet-Shean, sota un d'aquests arbres, hi va ser enterrat el cadàver decapitat del rei Saül. Ho van fer uns israelites pietosos que no sentien simpatia per aquest rei, però que el seu patriotisme i fe els exigia donar-li una sepultura pietosa, i sentien pena pel cap que, amb orgull i per a mofa, havien portat al temple del seu déu. Aquest arbre devia ser un exemplar famós, dels que ara considerem patrimoni públic. Aquest es deia de Jabeix. Saül va morir a causa de la infidelitat que havia comès contra Déu, perquè no va guardar la paraula de Jahvé i també perquè va interrogar i consultar una nigromant. Aquest és, doncs, el passatge on apareix el tamarinde.

Penso en les migracions de les plantes. Si no haguessin existit al nostre planeta la vida hauria estat pobra i monòtona. Les Galápagos són un lloc tan curiós i important com vulgareu però, per a la contemplació de la vida, pensaria que són fòssils vivents. L'endogàmia empobreix les espècies. L'endogàmia en la vida de l'Església fa que perdi atractiu, mancada de novetat i joventut que li aporta les migracions, ja siguin per necessitats socials o generositat vocacional, diguem-ne missioners. Que es vulguin reunir exclusivament els de la terra, que visquin només els problemes de l'entorn, presidits per algú que ha brollat del niu proper, dóna com a resultat comunitats que perden vitalitat i s'extingueixen, i deixen edificis com a record. El tamarinde en un sentit, la figuera de moro en l'altre, són exemples que voldria observar en les nostres assemblees. La nostra fe es va predicar en arameu i grec, i després en llatí. Hi va haver moltes llengües romàniques, també germànica. La fe que va sortir d'Europa cap a Amèrica, tornava el diumenge al Montanyà, feta anglesa, lloc on el que és habitual és la llengua catalana. Si la fe és catòlica, les barreres lingüístiques no existeixen.

Ventana a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

L'amor de Déu ens embolcalla

A vui la meua mirada té davant seu un entorn ben diferent del que té cada dia. Estic envoltada de pins, i gaudeixo d'un cel blau que gairebé no veig entre els carrerons on visc, de muntanyes i turons al fons...

El soroll i els crits del meu barri han estat substituïts pel cant de molts ocells que cerquen un refugi als arbres. Allà a la llunyania se sent bordar un gos. Tot és pau. De tant en tant, la suau brisa de la marinada minva una mica la calor d'aquest estiu que comença.

Tinc a les mans la Bíblia i al meu cor el regust d'aquestes paraules de Jacob en el Gènesi: «Senyor... jo sóc massa poca cosa per tants favors i per tanta fidelitat com has tingut a mi, el teu servent» (Gn 32,11).

És el diumenge al mes que sempre reservem a la nostra comunitat per «pujar a la muntanya» a fer recés.

Aquí, prenent distància del dia a dia, les coses es veuen diferents. Aquí l'únic protagonista és Déu amb la seva tendresa envers els homes i les dones, malgrat situacions que comporten una bona dosi de patiment.

No sé com ni per què em vénen al cap aquelles paraules del salmista: «Quan les nostres culpes ens aclaparen, Tu ens les perdones.» I és que quan nosaltres parlem de «culpes», Déu parla de «perdó».

Recordant els esdeveniments del mes, retorna el meu pensament a uns quants, potser dels últims dies perquè estan més a l'abast, de la meua memòria selectiva. I el meu record s'atura en un moment molt consolador d'ahir mateix.

Vaig anar a l'hospital a veure-hi un amic, exdrogoaddicte a qui acaben d'operar. La seva salut arrossega el que nosaltres en diem «culpes» del passat. Però, el seu cor experimenta la pau del que Déu diu «perdó».

Té molts dolors físics, però em diu que això no és res comparat amb altres patiments d'abans, quan la seva vida era tan lluny de Déu. Ara pateix amb una serenitat envejable. Fins i tot s'ha negat a prendre cap calmant que li pot recordar les seves addiccions...

Al seu costat, la seva mare l'acompanya amb aquella tendresa que les mares tenen pels seus fills més desfavorits. Quan m'acommiado, després d'una estona, ella surt amb mi al passadís i em comenta emocionada: «Que bé que està ara el meu fill! No sembla el mateix. No havia estat mai tan bé. Això és el que ha fet l'amistat amb vosaltres.»

I en aquell plural anònim, jo sabia quantes persones i quant d'amor hi havia!

Però, avui, amb aquest protagonisme de Déu, en la solitud del meu recés, hi veig molt clar que és l'amor de Déu el que l'embolcalla a ell i a tots nosaltres, els seus amics.

Zoom

Eduard Brufau

El museu Guggenheim de Bilbao organitza fins al 9 de setembre l'exposició *Dürer. Gravats del Städel Museum*. La mostra aplega 150 obres del gran pintor renaixentista alemany Albrecht Dürer (1471-1528), moltes d'elles de temàtica religiosa, com ara *La Passió de Crist* o *Sant Jeroni* i farcides d'elements simbòlics. A la imatge podem veure el gravat *Adam i Eva*, del 1504.

Signos de hoy

Lluís Serra Llansana (lluís.serra@fms.it)

Millora social a cost zero

La festa de graduació universitària constitueix un ritual entranyable per a les persones que hi participen. Com a director de les Escoles Universitàries d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull vaig tenir l'oportunitat de dirigir unes quantes paraules als assistents. Voldria destacar un paràgraf que ofereix motius per a una reflexió a contracorrent: «Aquesta festa és un cant a la vostra generositat i a de les vostres famílies. Algú es pot preguntar per què parlo de generositat. Per dues raons. Primera, perquè heu invertit sobre vosaltres a fi de poder-vos donar amb més intensitat a les persones necessitades que trobareu al llarg de la vostra vida i en l'exercici de la vostra professió. Gent arrelada en el drama humà de la soledat, la malaltia, la marginació, el sofriment, els traumes... Segona, perquè heu cursat els vostres estudis al nostre centre universitari de la Ramon Llull, la titular del qual és la Fundació Pere Tarrés, totes dues institucions inspirades en l'humanisme cristià. No heu estudiat a compte dels pressupostos generals de l'Estat sinó del vostre propi esforç. La vostra preparació suposa, a nivell universitari, una millora social a cost zero. La situació actual penalitza la llibertat d'elecció d'estudiants, per això espero que algun dia, si teniu responsabilitats polítiques, pugueu fer un servei que no sigui discriminatori com el que ara tenim.»

Cada any, noves promocions de diplomats i diplomades en Educació Social i Treball Social, entorn de 200 persones, surten de les aules de la Universitat Ramon Llull per dedicar-se professionalment a les tasques que els han motivat a estudiar en la Fundació Pere Tarrés. Com deia en el mateix discurs: «Aquesta festa vol ser un reconeixement a dues professions de gran valor: educació social i treball social. Vivim en una societat que està força ben retratada a la pel·lícula *Crash*. Una cruïlla de cultures, races, procedències, llengües, religions... que xoquem des de la diversitat, encara que només sigui, com diu un dels seus protagonistes, per fugir de la soledat. Integrar tantes persones en un projecte social compartit no esdevé una tasca fàcil. Són necessaris professionals que ho facilitin. Aquesta és la vostra responsabilitat. Molt més complicada que altres professions més reconegudes. Aquí hi haurà potser uns quants aplaudiments, però aquests són fàcils de substituir quan existeixen conviccions profundes i quan està arrelada l'autoestima i l'esperit de servei.»

Tot aquest esforç i aquesta feina de preparació no repercuteix en els pressupostos, perquè encara preval la ideologia sobre una concepció moderna de la societat. No es beneficia la persona de l'estudiant sinó el model públic. Estudiants que han d'abonar íntegrament el cost de la seva formació, però les competències dels quals constituïran un benefici social. Per què les universitats d'iniciativa social (curiosament anomenades privades) no reben ajudes públiques? Per què l'administració pot subscriure concerts amb hospitals i no ho pot fer amb centres universitaris? Per què el transport públic de Catalunya concerta amb empreses particulars d'autocars i no es pot aplicar aquest concepte en el món universitari? Per què es contraposen dues realitats (universitat pública i universitat d'iniciativa social) en comptes de complementar-les i enriquir-les mútuament? No són els més rics els que van a una universitat d'iniciativa social. En tot cas, se'n restringeix l'accés a economies més modestes. Però, a la pública, hi va des del més ric al que pot menys. Un sistema de beques i ajudes més personalitzat i just podria permetre l'increment substancial de les quotes universitàries. La redistribució de riquesa seria un fet. Però dubto que aquest sigui l'objectiu. Per sobre de la persona, preval el model. Un model que els anys acabaran per liquidar per obrir-se a possibilitats més complexes i menys ideologitzades.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

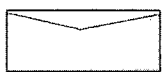
GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

□ L'ISCREB i la missionologia

El paràgraf 164 del Concili Provincial Tarraconense (CPT) demana de fer una formació missionològica i un diàleg interreligiós com a part de la missió de l'Església en els centres teològics. Després d'impartir un seminari en una humil parròquia de Barcelona, el material base s'està impartint i adaptant arreu de l'Estat Espanyol i del Marroc amb la concepció d'Església segons el carisma de cada grup: «L'Església és un grup de persones que segueix Crist, evangelitzador dels pobres» (Paüls), «L'Església és un grup de persones que segueix Crist, el qual ensenya amb autoritat» (Germans de la Salle)... D'aquesta manera, es poden fer les lectures del Nou Testament des del carisma i la moral social, que és, en definitiva, fer efectiu l'Evangelí.

Voldria donar les gràcies a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) i a l'antic Institut de Teologia de Barcelona per haver-me format i donat les eines necessàries per fer aquest seminari. També m'agradaria recordar que, en aquesta línia del CPT, l'ISCREB té la llicenciatura d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós que ens ajuda a entendre, conèixer i anunciar Crist en aquest nou mapa globalitzat. Així mateix, voldria agrair a Mn. Rufino García haver obert les portes de la seva parròquia a una d'aquestes iniciatives. Tant de bo que les nostres parròquies obrin les seves portes per prendre consciència que tota la comunitat cristiana és missionera.

JAUME RUIZ CASTRO
Barcelona

□ Parem la velocitat

Fa pocs dies, travessant un carrer, vaig sentir un clàxon estrident darrere meu. Em vaig girar i vaig veure una parella d'ancians que travessaven el carrer molt lentament (no podien fer-ho d'una altra manera). El semàfor era verd per als peatons. Tots trets ens vam girar i vam dir: «Tenim verd.» El conductor del vehicle posava cara d'impaciència perquè no corriem més. De fet, ell probablement hauria passat en vermell. Vet aquí la pressa.

Continuant el meu camí, pensava:

vivim una etapa de nervis, presses, anem crispats i això s'encomana. Uns no deixen passar els altres; els segons s'enfaden i insulten als primers. Aturem la velocitat! Hem de procurar sortir de casa amb temps suficient per arribar d'hora on anem. Així, anirem amb més calma, no ens enfadarem amb qui es creua amb nosaltres pel camí, disminuirà l'estrès i millorarà —almenys una mica— la nostra paciència. En un escrit, el Sr. Josep Pérez afirmava el següent: «Entre tots hem dibuixat un món accelerat i frenètic del qual no ens podem escapar. Quan algú parla pausadament o no és esclau del rellotge ens el mirem desconcertats i oblidem que gaudeix d'un tresor del que també havíem estat legítims usuaris.»

MERCÈ GOMÀ
Barcelona

□ La dignitat de les vídues

Les vídues no tenen una dignitat especial pel fet de figurar en el registre oficial com a vídues. Hi ha dignitats falses, herètiques. No són pròpies. Marquès, senyor de no sé què... Això són uniformes heretats. Dignitats històriques.

A partir dels seixanta, o estimes o t'amargues. I les vídues —especialment les de la CONFAV— van triar estimar. Aquesta és la seva dignitat. En totes les comunitats de cap a cap de la «pell de brau» viuen per servir. No crec que hi hagi cap altre col·lectiu amb més voluntàries que elles. A més, saben acollir, consolar, animar a viure i servir les que arriben a les seves comunitats. Amb això, estalvien milions en psicòlegs i psiquiatres.

I, no cal dir, tot i que tothom parli de la Llei de Dependència, elles seran les qui els atenguin. A l'Estat espanyol no hi ha diners ni personal qualificat per atendre'ls. Les casades no tenen temps. Els homes, en hipocresia vergonyosa, diuen que no serveixen. Seguiran servint les vídues. Aquesta és la seva grandesa.

P. JAIME GARRALDA, s.j.
Madrid

□ Activitats de voluntariat

La meua amiga Loli, mare de set fills, m'explicava que un dia quan planxava, entre pantalons i pantalons, un dels seus fills li va preguntar: «Mamà, i quin és el teu hobby?» Ella, mirant-li als ulls, va contestar: «Estar.» «Estar?», va inquirir la criatura. «Sí, estar per tu i pels teus germans», va respondre la mare.

Sembla impossible per a alguns que estar pels altres pugui ser motiu de satisfacció. No obstant això, l'experiència demostra que dedicar temps als nostres semblants, siguin de la nostra família, siguin persones amb les quals ens relacionem per motius professionals o sigui un simple somriure a qui ens proporciona un petit servei ens deixa millor que l'egoisme de pensar únicament a satisfer els nostres capritxos.

He passat diversos estius dedicant el meu temps lliure a diverses activitats de voluntariat i sempre he arribat a la conclusió que els qui havíem participat d'aquesta experiència sortíem més beneficiats que aquells als qui preteníem ajudar.

TERESA BRAVO MORAL
Badalona

□ Llegir per poder pensar

Estem confonent el fet de poder fer alguna cosa amb el deure de fer-la. Els infants fan servir ordinadors i tota mena de màquines, però si no saben sumar sense elles, els seus cervells no desenvoluparan totes les capacitats.

Els infants poden escoltar música, però si no saben gaudir del silenci, es perden quelcom màgic de la vida. Els infants poden veure centenars de pel·lícules, sèries i dibuixos animats; ficar-se en la ficció i sentir-se'n protagonistes, però si no aprenen a gaudir llegint tenen poques possibilitats de ser lliures perquè no sabran pensar pel seu compte. Seran éssers manejables a través d'Internet, la televisió, la música... i, per tant, estaran en mans del qui tingui aquests mitjans al seu poder.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

□ Ja és estiu

Molts esperem les vacances com aigua la terra i gairebé sempre amb el propòsit de no fer res. No obstant això, mandrejar absolutament crec que no proporciona grans satisfaccions. No tinc bons records de les vacances en les quals ens hem dedicat únicament a prendre el sol o a no fer res en tot el dia. El temps de descans —i especialment si pensem en els nostres fills— hauria de ser un temps en què cal canviar d'activitat. Per exemple, dedicar-lo a gaudir de paisatges o de monuments desconeguts, a escoltar un bon concert o a assaborir la lectura amb aquells llibres que hem apartat durant tot l'any. Com

relaxa l'esperit un llibre ben escrit!

Pensant en els fills, l'experiència ens demostra que les vacances en què millor s'ho han passat són aquelles en les quals han anat a un camp de treball o han tingut plans concrets a casa. Aquelles que, d'alguna manera, han estat una mica supervisades, sense que se'ls hagi atabalat i amb estones d'esport, de jocs familiars i fins i tot de lectura dels seus còmics o contes. En definitiva, val la pena fer un pla d'estiu, ja que s'aprofita més el temps d'oci i això, amb mentalitat catalana, és més rendible.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Assemblees sense preveres

—Mossèn Mateo, no sé si és agosarat dir que moltes parròquies que avui tenen sacerdot en poc temps no en tindran. La meua pregunta vol plantejar si, en aquest cas, és preferible que els fidels es reunixin presidits per un laic que animi les trobades o bé propiciar que es desplacin a un altre lloc on hi hagi un prevere per celebrar l'Eucaristia.

—Jo penso que no hi ha receptes vàlides per a tots i que cal estudiar cada cas. En primer lloc, vull dir que la majoria de preveres, sobretot els dissabtes, diumenges i vigílies, fan tot el que poden i més per atendre moltes comunitats. Això és especialment cert en bisbats com el meu, Urgell, on molts preveres atenen meritòriament nombroses parròquies. La seva perspectiva no és agosarada, és realista, però, com ens recordava el papa Benet XVI a la *Sacramentum caritatis*, hem de confiar més en Déu i en la seva capacitat de suscitar noves vocacions en un panorama que, humanament parlant, no convida massa a l'esperança. També m'he expressat en altres ocasions sobre aquest tema insistint, salvaguardada sempre la importància del diumenge, en la prioritat de l'Eucaristia en la vida dels fidels. És a dir, si una comunitat no pot tenir l'Eucaristia en diumenge, i un prevere pot anar-hi a celebrar el dilluns, convé que aquella comunitat, si pot, es reunixi en diumenge animada per un laic o religiós degudament competent i autoritzat, però que miri sobretot de no faltar a la celebració de l'Eucaristia el dilluns, en uns horaris que vagin bé a la majoria.

Resumint, si anessin molt mal dades, com succeeix en territoris de missió, primer és que els fidels tinguin Eucaristia, encara que no sigui en diumenge. Com ens recordava Joan Pau II, l'Església viu de l'Eucaristia. Dit això, jo penso que en molts indrets de les nostres diòcesis, l'opció més convenient, per moltes raons, és aplegar comunitats allà on hi hagi facilitat per fer-ho. Miri, jo sóc rector d'una parròquia de cap de comarca. Els veïns de la majoria de poblets van i vénen cada dia del seu poble a la capital per tantes i tantes coses: anar a comprar, al metge, a l'escola... La mobilitat és fàcil per a la gran majoria. Certament, deixar de celebrar la missa dominical al temple del poble suposa un gran empobriment per als seus habitants, però hem de ser possibilistes i realistes. Acabo citant un fragment de la *Sacramentum caritatis*: «El Sínode, abans que res, ha recomanat als fidels apropar-se a alguna de les esglésies de la diòcesi on hi hagi garantida la presència del sacerdot, encara que això els demani un cert sacrifici. En canvi, allà on les grans distàncies fan pràcticament impossible la participació en l'Eucaristia dominical, és important que les comunitats cristianes es reunixin igualment per lloar el Senyor i fer memòria del dia dedicat a Ell.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Una cum famulo tuo Papa nostro...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una fórmula variable

La proximitat de la solemnitat dels Apòstols sant Pere i sant Pau, que acabem de celebrar, ens ha permès reviuire altra vegada tot el que significa l'Església i la ciutat de Roma per a la nostra memòria històrica, que és la fe de l'Església. I, en primer lloc, el que significa la presència de la persona que porta el ministeri de Pere com a bisbe de l'Església de Roma: el Papa, ara Benet XVI.

Però alhora no oblidem que aquesta referència peculiar de la solemnitat dels sants Apòstols no és una referència que resti aïllada, i reservada a un dia del calendari. La tradició litúrgica de l'Església manté invariablement en totes les pregàries eucarístiques una menció explícita del Papa i, fora de Roma, del bisbe local; les lletanies bizantines, igualment, fan menció explícita del Papa en les intencions de pregària.

La forma clàssica de referència al Papa és la de la pregària eucarística I —el cànon romà—: es prega per l'Església «una cum» (juntament amb) el Papa. Això té dos sentits: celebrem l'Eucaris-

tia en comunió amb el Papa, o preguem per l'Església i per la seva comunió amb el Papa. En ambdós casos, la relació entre el Papa i la comunió eclesial es posa en evidència, i les dues interpretacions són vertaderes.

Més enllà d'una fórmula

Trobar-nos cada dia amb el Papa en el cor de la pregària eucarística és una manifestació inequívoca de la importància del ministeri petrí en la comunió eclesial. L'Església que celebra l'Eucaristia és una, santa, catòlica i apostòlica. La imatge de la unitat visible de l'Església és precisament el Papa. La icona de la unitat. Per això la fórmula de la pregària eucarística no és una simple cortesia, ni una fórmula de temps antics mantinguda per inèrcia, que podria desaparèixer sense gaires problemes de fons. Quan diem «una cum...» estem confessant la nostra condició d'Església catòlica i apostòlica que celebra legítimament l'Eucaristia.

Com és possible que l'autenticitat de la comunió eclesial quedi vinculada a una persona humana? Ho és a causa de la

sacramentalitat de l'Església, per la voluntat explícita de Jesucrist, i en definitiva com a coherència amb el misteri de l'encarnació.

La sacramentalitat de l'Església implica la presència de les realitats visibles com a mediació dels dons de Déu. La unitat de l'Església és un d'aquests dons divins, que no podem deixar de demanar i cercar constantment. A ningú com a Pere el Senyor li ha encarregat que confirmi en la fe els seus germans, ni ha promès a cap altre d'exercir personalment com a pedra vivent i visible del gran edifici espiritual de l'Església. La lògica del misteri de l'encarnació porta al fet que l'Església, a imatge de Crist, sigui alhora divina i humana, visible i invisible, present en aquest món però alhora pelegrina. «La carn —deia Tertul·lià englobant amb aquesta paraula les coses visibles— és el pern de la salvació.»

Més enllà d'un ritual

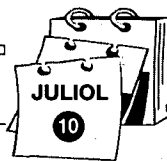
És possible afirmar cada dia, en la celebració eucarística, la nostra comunió amb el Papa, i alhora no estimar-lo i

respectar-lo en allò que li correspon precisament com a Papa? Només es pot concebre un «sí» a aquest interrogant si admetem la possibilitat d'una esquizofrènia espiritual. Hom sospita alguna vegada que aquesta malaltia existeix, quan adverteix la facilitat amb què s'accepta tot el que pugui mostrar-se com a negatiu en les intervencions pontificies, o quan són judicades les seves decisions sota el prisma dels qui pensen conèixer més bé que el Papa allò que convé a l'Església, o, més cruament, quan se'l critica purament i simplement i es parla a distància de la seva doctrina...

El papa Benet XVI ha repetit en diverses ocasions que el Papa no és un oracle; però també és cert que seria ridícul que algú se sentís, en canvi, un oracle per al Papa. A mesura que els catòlics visquem el sentit autèntic del ministeri petrí —la confirmació en la unitat de la fe i de la caritat— s'anirà fent visible aquella forma d'exercir-lo que desitjava el papa Joan Pau II. Aquesta actitud perseverant, i confiada en l'Esperit, és profundament ecumènica. L'altra actitud —la crítica, el distanciament...— mai no portarà a la unitat.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a prop d'Urbino, centre d'Itàlia, l'any 1660
- ☐ Mestra de novícies i abadessa d'una comunitat de clarisses
- ☐ Gran mística que va recollir les seves experiències en un diari
- ☐ Va morir l'any 1727
- ☐ Canonitzada el 1839 per Gregori XVI

Nascuda en una família benestant amb el nom d'Úrsula, la nostra santa ja mostrava de petita un sentiment religiós profund, i va rebutjar totes les propostes de matrimoni que rebia perquè sentia la necessitat de dedicar la vida a Crist. Va ser així com amb només disset anys va entrar en un convent de clarisses de la veïna població de Città del Castello, on s'hi estaria fins a la mort.

Poc temps després del seu ingrés a la comunitat, on va prendre el nom de Verònica, la jove clarissa va començar a tenir experiències místiques. En va informar al seu confessor, que li va recomanar que escrivís en un diari personal tot allò que li passés. Santa Verònica ho va fer així, de manera

Santa Verònica Giuliani

que al final de la seva vida tot el que havia escrit ocupava més de deu volums. Gràcies a aquests diaris sabem d'una manera força exacta en què van consistir aquestes experiències, com ara visions, èxtasis i estigmes. Aquests darrers van ser plenament confirmats, a més, per diversos testimonis de l'època i per molts exàmens mèdics.

Les experiències místiques de santa Verònica, no obstant això, no li impedien pas desenvolupar funcions ben diverses dins de la comunitat, des de cuinera o infermera fins a abadessa, ja de més gran. Però la nostra santa va sobresortir sobretot com a mestra de novícies, càrrec que va ocupar durant més de quaranta anys.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JULIOL

8. Diumenge

XIV de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 66,10-14c / Salm 65 / Gàlates 6,14-18 / Lluç 10,1-12.17-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià III, p.; Àquila i Priscil·la, mr.; Edgar, rei; Eugeni III, p. **Festa Major:** a Banyeres del Penedès, Cunit, la Granada, la Guingueta d'Àneu, Lladó, Llambilles, Martinet, Pallegà, Polinyà, Viladecavalls i Vilaverd.

9. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: Gènesi 28,10-22a / Salm 90 / Mateu 9,18-26. Si es vol: *Sant Agustí Zhao Rong* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Joan de Colònia, prev. i mr.; beat Teodorici Balat, mr.; Santes, beata Joana Scopelli, rel. **Festa Major:** a Arenys de Mar.

10. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: Gènesi 32,22-32 / Salm 16 / Mateu 9,32-38

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cristòfol, mr.; Ascani, mr.; beats Carmel Boltà i Francesc Pinazo, mr.; Santes, Verònica Giuliani, rel.; Amèlia, viuda.

Festa Major: a Begues, Lliçà de Vall, Premià de Mar i Toses.

11. Dimecres

Sant Benet (F), *Blanc*. Lectures: Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius I, p. i mr.; Santes, Olga, reina.

Festa Major: a Lluçà.

12. Dijous

Fèria, *Verd.* Lectures: Gènesi 44,18-21,23b-29;45,1-5 / Salm 104 / Mateu 10,7-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Gualbert, ab.; Abundi, prev. i mr.; Ignasi Delgado, b. i mr.; Josep Fernández, prev. i mr.; Santes, Marciana, vg. i mr.

13. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: Gènesi 46,1-7.28-30 / Salm 36 / Mateu 10,16-23. Si es vol: *Sant Enric* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi de Cartago, b.; Santes, Teresa de Jesús dels Andes, rel.; Sara, vg.

14. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Gènesi 49,29-32;50,15-26a / Salm 104 / Mateu 10,24-33. Si es vol: *Sant Camil de Lel·lis* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Solano, prev.; beat Gaspar Bono, prev.; Santes, Adela, viuda.

Festa Major: a Calonge i Prades.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV de durant l'any

Lectura primera

Is 66,10-14c

*Jo decantaré cap a ella, com un riu,
la pau i el benestar*

Lectura del llibre d'Isaïes:

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm responsorial

65

Aclama Déu, tota la terra.

Canteu la glòria del seu nom,

canteu la seva fama gloriosa.

Digueu a Déu:

«Que en són, d'admirables, les vostres obres!»

R. Aclama Déu, tota la terra.

«Tota la terra es prosterna davant vostre i canta la glòria del vostre nom.»

Veniu a contemplar les gestes de Déu.

Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! **R.**

Convertí la mar en terra ferma,
passaren el riu a peu eixut.
Ell és la nostra alegria,
ell que sempre governa amb el seu poder. **R.**

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me;
us contaré el que ha fet per mi.
Beneït sigui Déu:
No ha refusat la meua súplica,
ni m'ha negat el seu amor. **R.**

Lectura segona

Ga 6,14-18

*Jo porto en el meu cos les marques distintives
de nostre Senyor Jesucrist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Al·leluia

Col 3,16a

*Que la paraula de Crist, en tota la seva riquesa,
tingui estada entre vosaltres*

Evangelí

Lc 10,1-12,17-20

La pau que li desitgeu reposarà en ell

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

Tortosa

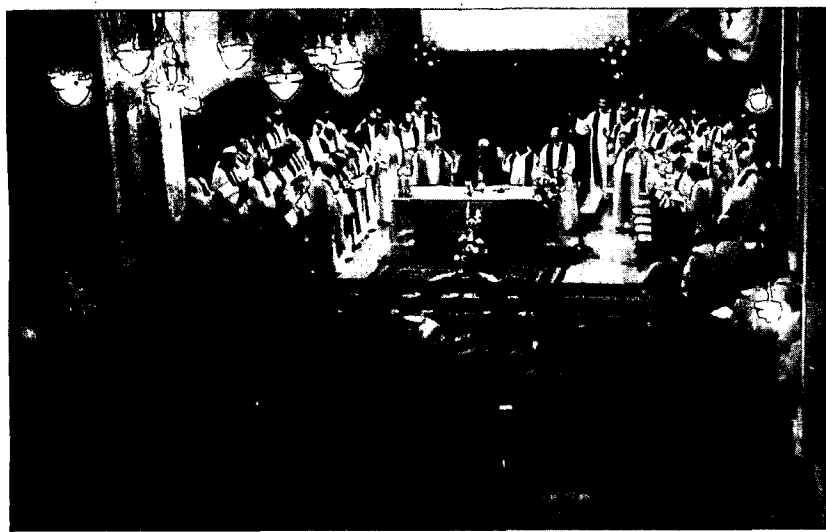
diòcesis

Enterrament de Mn. Ramon Gasulla Hernández

■ El sacerdot tortosí va ser delegat diocesà de Catequesi durant més de deu anys

MÓRA D'EBRE.— El 18 de juny rebia cristiana sepultura el sacerdot tortosí Ramon Gasulla Hernández. La missa funeral va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per més

de vuitanta sacerdots que d'arreu de la diòcesi van acudir a Móra d'Ebre, a la comarca de la Ribera d'Ebre, per acomiadar-se de Mn. Ramon i per pregar junts pel seu etern repòs.

L'església de Móra d'Ebre va acollir la missa exequial.

Mn. Ramon Gasulla, a l'esquerra de la imatge, era membre tècnic del Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

El bisbe Salinas va dir que li havien fet arribar la seva adhesió i condol el cardenal Ricard Maria Carles, que va ordenar de sacerdot el finat; Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.

L'església parroquial de Móra d'Ebre era plena de gom a gom. Feligresos de la població, on viu l'únic germà que tenia Mn. Ramon; de la Cava-Deltebre, la dar-

rera parròquia que va servir abans que se li agreugés la malaltia; de Santa Maria de Benicarló, que van acudir amb autobús per facilitar el desplaçament; de la parròquia de Sant Blai de Tortosa, on va estar adscrit durant un temps, i de la Terra Alta, on va iniciar el seu ministeri, van viure amb emoció, agraïment i pietat la missa exequial per qui va ser, com a transparència del Crist Bon Pastor, el seu pastor, company i amic en el camí de la fe.

El silenci reverent i trist era trencat per la força i la vida dels cants que acuradament havia preparat Mn. Rafel Prades per a les misses exequials dels sacerdots. Uns cants en els quals la pregària, l'acció de gràcies i la fe en la resurrecció es transmetien amb humilitat i intensitat. Va ser emotiu, en el cant de la Comunió, escoltar la veu de l'assemblea que amb fe profunda i pregària humil cantava les paraules de Jesús: «I Jo el ressuscitaré al darrer

dia.» Amb aquesta confiança Mn. Ramon ho va viure i amb aquesta mateixa fe els fidels allí aplegats, i d'altres que no hi van poder assistir però que s'hi van unir espiritualment, així ho manifestaven.

Mn. Ramon va ser delegat diocesà de Catequesi més de deu anys, després d'haver tomat de Roma, on va cursar a la Pontifícia Universitat Salesiana l'especialitat de Catequètica. En començar a sentir-se malament va demanar al bisbe que el rellevés del seu càrrec, si bé encara formava part de la Delegació diocesana de Catequesi i era membre tècnic del Secretariat Interdiocesà de Catequesi. Al poc de

temps del seu relleu se li va manifestar la malaltia, fa dos anys, i durant aquest temps, com va recordar Mons. Salinas en l'homilia, va saber posar la seva vida en les mans de Déu, sense deixar de lluitar i prenent tot l'interès per ajudar els sanitaris en el treball i l'esforç que feien a favor de la seva salut.

El bisbe Salinas, en les seves paraules, va definir Mn. Ramon com un home

«discret en la vida, ferm en la fe i constant en la pregària i en el treball». Especialista en catequesi, per a la qual va treballar amb intensitat i per a la qual va gastar hores d'estudi, de pensar mètodes, tècniques i maneres de transmetre la fe, «va tenir la gràcia de fer la millor catequesi: la vida, que des de la malaltia ens va ensenyar a tots a fer una autèntica professió de confiança en Déu posant tot el que era en les mans misericordioses del Pare Déu».

En rellevar-lo de la parròquia de Sant Miquel de Deltebre, el bisbe Xavier Salinas el va fer capellà de la Residència Diocesana d'Ancians i Sacerdotal, on ell va viure el darrer temps. En el poc temps que va desenvolupar el seu ministeri, a causa dels moments durs que no el deixaven sortir o de les temporades que havia de passar a la clínica, va deixar una empremta inoblidable com a home de Déu, senzill, humil i treballador.

Els darrers dies la família, per tenir-lo més a prop, va voler traslladar-lo a l'Hospital de Móra d'Ebre, on va morir el matí del diumenge 17 de juny, dia en el qual l'Església celebra setmanalment la Resurrecció de Crist, de la que Mn. Ramon confiava participar per la misericòrdia de Déu manifestada en Crist Jesús.

Adonant-se ja de la imminència del seu traspàs, Mn. Ramon va redactar el seu recordatori amb el qual acabem aquesta crònica: «Déu concedí a Ramon Gasulla Hernández la vida temporal a Sorita (16-IX-1948), l'ordenació presbiteral a Tortosa (10-IV-1974). Ara, confortat amb els sagraments de l'Església, el reclama misericordiosament a la Vida Eterna.» Reposi en pau.

Especialista en Pastoral Catequètica

Ramon Gasulla Hernández va néixer a Sorita el 16 de setembre del 1948. Va cursar els estudis eclesiàstics al Seminari de Tortosa, on, un cop completat el cicle de preparació acadèmica l'any 1972, encetava el ministeri pastoral amb l'experiència diaconal com a prefecte del Seminari Menor durant els cursos 1972-1974.

És ordenat prevere el 10 d'abril del 1974, Dimecres Sant, a la capella central del Seminari i, de fet, és el darrer membre del presbiteri diocesà ordenat en aquest lloc tan emblemàtic.

Del 1974 al 1986, va ser rector de Vilalba dels Arcs i de la Poble de Massaluça. Del 1986 al 1989 obté la llicenciatura en Pastoral Catequètica a la Pontifícia Universitat Salesiana de Roma. Del 1989 al 1992, vicari de la parròquia Sant Blai a Tortosa. Del 1992 al 2000, rector de Santa Maria de Benicarló. Del 2000 al 2006, rector de Sant Miquel de Deltebre, vicecanceller secretari del bisbat i capellà de la Residència Sacerdotal Sant Miquel des de juliol del 2006 fins a la seva mort.

Va assumir diversos i importants càrrecs diocesans: delegat diocesà de Catequesi des de l'any 1990 fins al 2005; arxiprest de Vinaròs-Benicarló des del 1995 fins al 2000; i del Delta-Litoral del 2004 al 2006; i membre del Col·legi de Consultors des del 2001.

Quan a finals del curs 2005 se li va detectar la malaltia que l'ha anat purificant fins a la mort, Mn. Ramon va dir: «Si Déu vol que el segueixi servint en el ministeri sacerdotal, quan sigui em reincorporaré a la vida parroquial; i si Déu vol endur-se'm amb Ell, estic igualment decidit a preparar-me per a aquest trasllat definitiu.»

Quan després de la intervenció quirúrgica va passar a la Residència sacerdotal Sant Miquel, mossèn Ramon, a la seva habitació, inicialment hi tenia tres llibres: la Bíblia, la Litúrgia de les Hores i el llibre *Resurrección de Jesús y mensaje pascual*, de León-Dufour. Tota una lliçó d'un especialista en Pastoral Catequètica!

Els darrers dos anys mossèn Ramon ha anat dictant a tots els qui l'anaven a visitar la seva darrera lliçó magistral sobre «com compaginar l'esforç més tenaç per recuperar la salut i a la vegada com posar-se radicalment en mans de Déu acceptant amb pau la seva voluntat».

Els darrers dies, ja molt afeblit, mossèn Ramon va ser traslladat a l'Hospital de Móra d'Ebre, on resideix el seu germà Joaquim i on va lliurar la seva ànima al Senyor el matí del diumenge 17 de juny.

«Amb la manca de preveres que hi ha i Déu s'endú un capellà als 58 anys!» Aquest ha estat un comentari molt estès. Són els designis de Déu que mossèn Ramon ha viscut en primera persona i amb pau exemplar; designis que —n'estem segurs per la fe— donaran el seu fruit.

La seva missa exequial a Móra d'Ebre el dilluns 18 de juny va ser presidida pel bisbe Xavier Salinas i concelebrada per la pràctica totalitat del presbiteri diocesà amb nombrosa representació de fidels de les comunitats parroquials que Mn. Ramon havia servit. Va ser una celebració en la qual es va respirar un clima de pau que brolla de la fe en el Ressuscitat.

Mn. Josep Lluís Arín

Víctor-Manuel Cardona

Vic

El clergat diocesà homenatja el bisbe Ramon Masnou

■ Mons. Romà Casanova va presidir una solemne missa concelebrada amb els bisbes Guix i Camprodon

VIC.— Dins dels actes d'homenatge que es duen a terme a diferents llocs del país amb motiu del centenari del naixement del qui durant una trentena d'anys

va ser bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou i Boixeda, a la capital del bisbat hi va haver una Jornada Sacerdotal convocada pel bisbe Romà Casanova.

Mons. Romà Casanova va presidir una solemne missa concelebrada amb els bisbes Josep Maria Guix, successor del bisbe Ramon Masnou, i Jaume Camprodon, emèrit de Girona i que havia estat vicari episcopal de pastoral del bisbe homenatjat, i una setantena de preveres procedents de tot el bisbat, entre ells una nodrida representació de l'arxiprestat Anoia-Segarra, que ocupaven l'ampli presbiteri i els primers bancs de la catedral. També hi havia altres preveres i uns quants religiosos en una eucaristia que va comptar amb la presència destacada dels familiars del bisbe Masnou.

Tothom va poder seguir la celebració a través d'uns llibres distribuïts com a record a tots els assistents, amb els textos de la missa, entre ells l'Evangeli de l'aparició del Crist Ressuscitat als deixebles d'Emaús, d'on el Dr. Manou va extreure el lema del seu escut episcopal: *Mane nobiscum, Domine*. («Queda't amb nosaltres, Senyor!»).

Els cants van ser dirigits per Mn. Josep Maria Pujol, rector de Montbui i director del Secretariat diocesà de Música Sacra, amb les intervencions d'un petit cor de preveres i l'acompanyament a l'orgue de Mn. Narcís Riba, vicari general del bisbat. El mateix llibre, il·lustrat amb fotografies del bisbe difunt, porta al capdavant i a tall de recordatori la pregària que el bisbe Ramon va fer durant els exercicis espirituals previs a la seva ordenació episcopal l'any 1952, on s'esplaia espiritualment davant de la gran responsabilitat que se sent cridat a exercir. Un text desconegut almenys de forma general i que permet entrar en l'ànima més profunda d'aquest gran home de Déu que demana, però sense dir-ho així, ser un pastor modèlic.

El bisbe Romà, que portava el bàcul del bisbe homenatjat, va fer una extensa homilia tota ella, pràcticament, amb textos extrets del llibre del Dr. Masnou *Joia meua i corona meua, esplais darrers amb els meus sacerdots*, adreçat als seus preveres en el moment de la seva jubilació episcopal, que el bisbe Romà feia ben seus, va dir, i que van reportar a tots els presents aquell llenguatge planer, pagesívol, que no vol pas dir menys valuós, ans al contrari, detallista i expressiu de profunditats humanes i divines que durant tants anys ens havia ressonat.

Aquest primer acte de la jornada va acabar amb una pregària davant de la tomba del bisbe Masnou, situada al paviment de la nau esquerra, davant de la capella de la Mare de Déu de Montserrat, en la qual hi ha la tomba del venerable predecessor seu, Josep Maria Torras i Bages. Al final es va cantar el *Virolai*.

Els ponents van abordar la trajectòria del bisbe Ramon Masnou.

Home polifacètic

Tot seguit, a la sala d'actes del Seminari, cinc bisbes hi eren presents. Pel que fa als ponents, hi havia els bisbes Josep Maria Guix i Jaume Camprodon, acompanyats de Mn. Fèlix Guàrdia, antic vicari general del bisbat, que van glossar davant del bisbe titular, Mons. Romà Casanova, el ric calidoscopi que formen les diferents facetes que va abraçar la llarga trajectòria com a persona, prevere i bis-

be que ens va deixar aquest prohoms català que va ser el bisbe Masnou. La ponència era a la Sala Torras i Bages, del Seminari diocesà, on presidia un bust del venerable bisbe vigatà. En total, doncs, cinc bisbes.

La preocupació per la infància i la joventut, el foment de les vocacions sacerdotals, la preocupació pels marginats, les seves reflexions sobre el moment concret amb el seu estil literari tan característic, la seva fidelitat a la Veritat, a l'Església, a

Jesucrist, el fet d'haver estat bisbe del Concili Vaticà II, el seu vessant social, la defensa de la nació catalana amb la seva llengua, etc., van ser glossats successivament pels oradors presentats pel bisbe Romà, que presidia l'acte.

La destinació de capellans alliberats d'altres càrrecs per a l'entrega plena als moviments d'Acció Catòlica, o l'obligació de predicar els diumenges i festes de guardar, anys abans de les reformes conciliars. Els exercicis espirituals premilitars. Càritas. Edificis i institucions en diversos punts del bisbat per a les diferents necessitats eclesials i socials. La defensa i el suport de l'escoltisme davant de la imperiosa imposició del falangisme, les revistes *Cavall Fort* per a infants i *Oriflama* per a joves, la protecció del Certamen Literari de Cantonigròs, refugi de poetes nacionals, els Aplecs de Matagalls, etc. Una llarga enumeració de realitzacions que, si bé cap d'elles no porta el seu nom, com va destacar el bisbe Camprodon, anaven encaminades a preservar uns valors que ara es diu que cal recuperar, com va destacar Mn. Guàrdia.

Al final de l'acte, el bisbe Romà Casanova va anunciar que s'està treballant en l'edició d'un llibre que aplegarà alguns textos pastorals del bisbe Masnou i que inclourà també les ponències biogràfiques de l'acte. La jornada va acabar amb la presentació d'un nou seminarista que s'incorporarà a la diòcesi per al curs que ve, així com també d'un altre capellà rwandès que farà una col·laboració, durant una temporada, a la diòcesi vigatana.

Per últim, el bisbe Romà va anunciar una nova jornada sacerdotal per a l'any vinent, centrada en el mil·lenari del bisbe Abat Oliba, fundador del monestir de Ripoll i de Montserrat i, juntament amb els comtes catalans, creador de Catalunya després de la conquesta dels prínceps cristians. (J.M.M.)

TORTOSA

Ordenació diaconal a Vinaròs

VINARÒS.— Era la primera vegada que la parròquia de Santa Maria Magdalèna de Vinaròs acollia una ordenació diaconal. Va ser la de l'alumne del Seminari Diocesà de Tortosa Alexis Keith Cañadas, el diumenge 17 de juny, amb l'assistència d'un nombros grup de fidels que van voler participar i acompanyar-lo en aquest dia tan important per a la vida de l'Església diocesana i per a ell.

La celebració va ser presidida per Mons. Xavier Salinas i concelebrada per més de quaranta sacerdots. En iniciar la celebració el rector, Mn. Cristóbal Zurita, va posar de manifest la importància de la jornada perquè des de la seva fundació, al final dels anys seixanta, aquesta era la primera vegada que acollia un feligrès per ser ordenat diaca.

Gent de Vinaròs, poble natal de l'ordenand; d'Amposta, on està ara servint a la parròquia de l'Assumpció, i d'Ascó, on va estar de seminarista, van fer-s'hi presents per compartir l'alegria i la pregària de tots els assistents.

La Coral García Julve de Vinaròs i la participació de tots els fidels en els cants gregorians i polifònics van donar a la celebració un to pietós i festiu, i van ajudar a aprofundir en el misteri de la fe i a valorar amb agraïment els grans dons que Déu ens fa i en particular el de la seva presència viva i eficaç enmig

La imposició de mans, l'oració consecratòria i l'abraçada de pau amb el bisbe Xavier i el diaca permanent que l'assistia van ser els moments centrals de la celebració que va culminar amb un fort aplaudiment com a agraïment a Déu pel do d'un nou diaca i com a felicitació a Alexis per la seva ordenació, això sí, esperant que sigui per poc temps ja que és ordenat de diaca orientat cap al ministeri prebiteral.

Al final de la missa el nou diaca va agrair a Déu, a la família, al bisbe, als sacerdots que l'han acompanyat, a la parròquia, als companys del Seminari i a tot el prebiteri la seva ajuda i paciència. Va dir que amb humilitat esperava rebre de Déu i dels germans l'ajuda i la paciència per perseverar en aquest camí que ara comença amb il·lusió. (V.M.C.)

del seu poble per mitjà de la seva Paraula, de l'Eucaristia i dels seus ministres. En l'homilia, el bisbe Salinas va recordar la missió i l'ofici del diaca, el seu ministeri de servei a la Paraula, a la Taula de l'Eucaristia i la seva atenció i disposició al servei dels més necessitats de la comunitat. Realitats a les quals tots els cristians estem cridats a respondre i ajudar des de la nostra vocació de Fills de Déu, però realitats que ens han de ser recordades, per la nostra fràgil condició, per ser concretades i eficaçment ateses per la nostra sol·licitud.

Tarragona

La Fundació Pont i Gol de Reus celebra deu anys

■ L'entitat dóna suport a persones amb problemes d'exclusió social

REUS.— La Fundació Josep Pont i Gol ha celebrat els seus deu primers anys d'existència i d'assistència als més desfavorits a la ciutat de Reus, concretament al barri de Sant Josep Obrer. Per aquest motiu va tenir lloc un acte commemoratiu del desè aniversari el

dissabte dia 16 de juny, a la tarda, que va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i de l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez, a més dels responsables i dels col·laboradors del centre.

Aquest centre que du el nom del qui va ser arquebisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, és una organització de caràcter eclesial de suport a la població marginal, a persones amb problemes d'exclusió social i immigrants que requereixen ajuda. La prova és que a la festa hi van ser presents una bona representació de la població immigrada procedent del nord i el sud de l'Àfrica.

L'arquebisbe Jaume Pujol, en la seva intervenció, va animar els responsables del centre «a continuar en la lloable tasca», mentre que l'alcalde Lluís Miquel Pérez va prometre continuar donant «suport a la fundació».

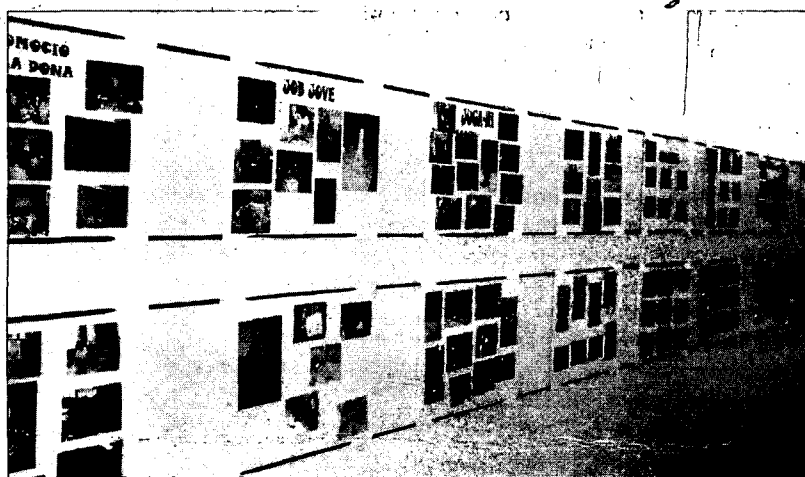
L'entitat compta amb un equip de 40 voluntaris i de 9 professionals que treballen amb adolescents, d'agressivitat continguda, i també amb dones immigrants que desconeixen la llengua castellana. Rosa Garcia, directora del centre, recorda que la fundació atén unes 400 persones a través de programes com ara «Comunicació entre cultures», dirigit a immigrants a partir de 16 anys per a la seva alfabetització, «amb un complement sobre salut i cultura, dirigit als adults», indica Rosa Garcia.

Així mateix hi ha altres programes com «Juga-hi», amb jocs, oci i excursions, o «Aixeca't», per a nens de 6 a 16 anys, a les colònies d'estiu. D'altra banda, es fa l'acollida de joves expulsats d'altres centres per qüestions de conducta i es dóna suport a dones amb situacions depressives. Finalment, la congregació de les Filles de Sant Josep hi col·labora amb la direcció d'un taller de costura. La Fundació Pont i Gol, presidida pel prior de Sant Pere, Mn. Creu Saiz, compta amb la col·laboració del rector del barri, Mn. Josep Moreno, i de moltes altres persones. Tal com indica Rosa Garcia, «treballem des d'una filosofia basada en l'humanisme cristià». És a dir, basada en l'evangeli i l'home.

Joan Boronat

El 16 de juny va tenir lloc la festa del desè aniversari.

Una mostra fotogràfica recull aquests deu anys d'història.

Vivència al Japó de la missionera Maria Francesca Rovira

TARRAGONA.— El 12 de juny passat a la tarda, a la sala de la parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona, una de les que més activitats desplega a la ciutat, la missionera tarragonina Maria Francesca Rovira va oferir, en una sala plena de públic, una conferència sobre el Japó, país on ella fa 48 anys que hi missiona com a religiosa de la congregació de Crist Jesús i donant testimoni de la missió evangelitzadora de l'Església.

Amb l'ajuda d'unes projeccions, Maria Francesca Rovira va explicar aspectes com l'estil de vida dels japonesos, la religió, la cultura i les tradicions, per parlar després sobre la situació del cristianisme en aquell país. Va recordar que van ser els missioners espanyols i portuguesos els primers que hi van predicar la fe de Crist. Allí hi va arribar sant Francesc Xavier a meitat del segle XVI fent-hi una gran tasca missionera. Més endavant es va referir a la persecució dels missioners per part de l'emperador Nobunaga i a la mort de 26 màrtirs a Nagasaki. La persecució va durar 200 anys i va produir un total de 200.000 màrtirs cristians.

Rovira va explicar que actualment el cristianisme té molt de pes al Japó, malgrat que tan sols els practica un 2,5 % de la població, i es va referir als aspectes d'una civilització del tot diferent enmig de la qual «podem viure units en un sol Senyor, una sola fe i un sol baptisme», va concloure la missionera. (J.B.)

Actes i documents de la CET ja es poden consultar a la web

TARRAGONA.— Un any després de posar-se en marxa, la nova pàgina web de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), que es gestiona des de Tarragona per a totes les diòcesis catalanes, acaba d'incorporar al menú l'apartat de Documents. Segons ha explicat Mn. Joaquim Claver, secretari general i canceller de l'arquebisbat de Tarragona, a través de la web www.tarraconense.cat es poden consultar tots els documents, actes i comunicats de la CET, generats al llarg de 38 anys, des que va ser constituïda el 15 de febrer del 1969 sota la presidència del cardinal arquebisbe de Tarragona, Mons. Benjamín de Arriba y Castro. Els documents s'han transcrit informàticament. Així mateix, inclou 136 comunicats de premsa i la pàgina ha incorporat un seguit de millores tècniques que en faciliten la recerca de dades. (J.B.)

Mn. Jaume Ciurana rep l'homenatge de Vida Creixent

REUS.— El divendres 8 de juny Vida Creixent de l'arxiprestat de Reus, així com de la resta d'arxiprestats i de la diòcesis de Tarragona, va dur a terme un homenatge al seu consiliari: Mn. Jaume Ciurana. Va consistir en una trobada al matí d'un centenar de membres de Vida Creixent, un dinar de germanor de 175 comensals i una celebració eucarística de gairebé 300 persones a la parròquia de Crist Rei. Malgrat la seva delicada salut, Mn. Ciurana va assistir a les postres del dinar i a la celebració eucarística. En les seves intervencions, aquest prevere de 96 anys va destacar que més que homenatge és el record dels encàrrecs rebuts dels cardenals Vidal i Barraquer en els seus primers destins, així com del cardinal Ar-

Mn. Jaume Ciurana, consiliari de Vida Creixent.

riba i Castro, que li va encomanar la creació d'un centre educatiu per a la promoció social, cultural i econòmica d'una comarca aleshores pobre: el Priorat.

Això va suposar una lluita que va comptar amb l'esforç i el treball de moltes persones, però finalment el projecte es va complir. Mn. Jaume Ciurana, que es va adreçar a l'arquebisbe de Tarragona, Mons.

Jaume Pujol, va dir: «Al llarg de la meua vida sacerdotal sempre, comptant amb l'ajuda de Déu, he fet tot el possible per complir l'encàrrec del bisbe.»

També Mn. Ciurana va agrair l'assistència als companys sacerdots, entre els quals més d'un que va ser escolà seu. Els

va instar a l'obediència i al servei dels més pobres. Va exaltar l'obra de Vida Creixent, va encomanar el moviment a la nova evangelització. I al final del seu brillant discurs va dir: «A casa meua queda una petita capelleta que fins a les meves darreres forces la dedicaré a la celebració eucarística, a la pregària i a la reflexió a les quals esteu tots invitats.»

Cal recordar que Mn. Jaume Ciurana Sans va néixer a Arbeca el 1911 i va ser ordenat sacerdot el 1934, va ser fundador de l'escola d'enologia del Priorat l'any 1981 i va ser director del Complex Educatiu-Sant Pau Priorat, on va deixar una gran empremta. Mn. Jaume Ciurana ha exercit el sacerdoci a Reus durant 34 anys.

Mn. Ciurana ha estat un militant social i, en els darrers moments de la seva vida, un exemple de casa acollidora, una arrel històrica del segle XX i un empelt de la pastoral del segle XXI. (Vida Creixent de Tarragona)

María Tarruella Oriol (Barcelona, 1968).

La pintora acaba d'exposar a la Galeria José de Ibarra de Barcelona.

La pintora catalana María Tarruella sorprèn a Barcelona amb la seva primera exposició d'art religiós

Quadres amb cor i à

Els quadres de María Tarruella tenen alguna cosa que escapa als sentits. Els seus traços marcats, els seus colors intensos, les siluetes que es deixen entreveure enmig de l'abstracció... van més enllà de l'art modern per submergir-se de ple en el món de la transcendència. Són quadres que tenen cor i que, sense saber com, provoquen en l'espectador una estranya sensació de pau. Gairebé sense voler-ho, la jove pintora barcelonina ha inaugurat un nou gènere artístic: la pintura religiosa contemporània. És la iconografia del segle XIX, pintada amb l'ànima i en pregària, convertint així el procés creatiu en una apassionant aventura espiritual.

Entar en una galeria amb quadres de María Tarruella provoca una experiència gairebé sobrenatural. Són quadres amb vida pròpia, que bateguen i parlen a l'espectador alhora que el conviden, sense paraules, a submergir-se en el seu propi interior. La pintura religiosa contemporània d'aquesta jove artista catalana ha causat autèntica sensació en la seva primera exposició a Barcelona, que amb el títol de *Set* va tenir lloc del 10 al 31 de maig a la Galeria José de Ibarra. En pocs dies, tots els quadres venuts. Una cosa insòlita per a una «principiant» amb prou feines coneguda. Per a Tarruella, però, més que les vendes, el que realment la satisfà és el convenciment que els seus quadres han obert molts cors a Barcelona. «Sóc un pinzell en mans de Déu —afirma sense embuts—. Jo només em limito a posar els meus dons al servei del Senyor, que és el qui realment actua en el quadre. Si alguna cosa li demano amb insistència és que m'ajudi a pintar el que la gent més necessita... L'experiència em porta després a corroborar, amb tants exemples, que realment és així.»

María Tarruella no és una pintora corrent. Tot i que moltes persones pot ser que la prenguin per «il·luminada», ella té molt clar que és Déu qui la condueix pels camins, sovint inexplicables, de l'art avantguardista. «Suposo que si la gent no va avui a l'Església, Déu haurà de buscar-se la vida i parlar a l'home a través de mitjans moderns, com en aquest cas la pintura abstracta», afirma amb

un gran somriure. Catòlica vinculada a la Renovació Carismàtica, María pinta «amb les entranyes i en pregària». Aquest és el secret dels seus quadres. Pintar és la seva manera de pregar i comunicar-se amb Déu més enllà de les paraules. A través d'un peculiar procés creatiu, Tarruella aconsegueix traslladar als llenços experiències i emocions sorgides des del més profund del seu ésser. Cada quadre és una història diferent. Única i intransferible. Realitzats en silenci o cantant a l'Esperit Sant, l'autora s'arriba fins i tot a sorprendre d'ella mateixa amb els resultats.

La pintura com a catarsi

Malgrat llicenciar-se en Història de l'Art a París, el 1991, i en Belles Arts a Barcelona, el 1994, Tarruella no va començar a pintar seriosament fins a l'any 2000. El motiu principal va ser la malaltia del seu fill Santiago, que va néixer amb una cardiopatia greu i tres malformacions de cor que impedièren una intervenció quirúrgica sense un greu risc per a la seva vida. Amb gairebé cinc mesos, Santiago va patir una aturada cardíaca i després de reanimar-lo, els metges li van donar 48 hores de vida. Miraculosament, traslladat d'urgències a Boston, aconsegueix sortir amb èxit d'una operació

Són quadres per veure, tocar i sentir.

Creades des de la pregària i per a la pregària.

amb una mortalitat del 90%. A l'hospital l'anomenaran «the miracle baby» (el nen miracle). El secret, novament, com confessa la seva mare, és el poder de Déu a través de l'abandonament total i la pregària sense descans. «Tot i que pugui semblar estrany, fins que no vaig viure la creu de debò —reconeix Tarruella—, no vaig descobrir la necessitat de l'amor de Déu.»

A partir d'aquesta experiència terrible de dolor i patiment, María Tarruella sent la necessitat de posar-se a pintar. És un moment clau en la seva vida. Deixa la direcció comercial de la Fira d'Art contemporani ARCO i decideix lliurar-se totalment al seu fill Santiago. Al mateix temps recupera seriosament la dedicació a la pintura, que esdevé per a ella una mena de teràpia catàr-

tica. És la seva manera de cridar i posar davant de Déu l'angoixa viscuda durant llargs mesos. Mesos de lluita i abandonament. Cada llenç es converteix en un diàleg apassionat amb el Senyor, en una recerca de pau davant de l'angoixa i en un abandonament total en els seus braços. Les seves obres, com les icones bizantines, recorren un camí de la foscor a la llum, de la mort a la vida, del patiment a l'alegria... El resultat són uns quadres amb ànima, plens de vida, que il·luminen i criden l'atenció a qui els contempla. «No vaig pensar mai a exposar-los ni a vendre'ls —assegura Tarruella—, com podia posar preu al meu cor? Però de mica en mica, per diverses circumstàncies de la vida, descobreixo que Déu vol que m'obri a aquesta possibilitat.»

L'exposició «Set» va tenir recentment una gran acollida a la Ciutat Comtal.

A Tarruella li agrada explicar el procés creatiu de cada quadre.

gions contemporani: «Set»

nima

En aquell moment la pintora vivia a Madrid, juntament amb el seu marit i els seus tres fills. La seva primera exposició hi té lloc l'any 2005. Porta per títol *Ruah*, que en hebreu vol dir «alè de l'Esperit», i obté un èxit de vendes i crítica inesperats. Més tard, vindrà l'exposició *Manà* i finalment *Set*, que és la que enguany s'ha presentat per primer cop a Barcelona.

Instrument d'evangelització

De mica en mica, Maria descobreix que les seves obres sobrepassen l'àmbit del que és estrictament artístic per esdevenir instruments d'evangelització. Amarats d'una espiritualitat molt contemporània, els seus quadres atrauen estèticament alhora que aconseguen connectar amb el més transcendent de l'ésser humà. Malgrat tractar-se d'art abstracte, a través de la pintura s'estableix un diàleg personal, que omple de sentit i que difícilment deixa indiferent l'espectador. I és que segons explica l'autora, «és Déu el qui parla a través de les meves obres». Fins i tot hi ha ocasions en què Tarruella no està gaire satisfeta amb el resultat final, però sent la certesa interna que el Senyor ho vol tal com ha quedat: «Cada quadre és una conversa amb Déu i per això surt el que surt.» Això és una cosa que María Tarruella deixa sempre ben clar: «Perquè els compradors no em donin la culpa que comencen a anar a missa o senten necessitat de tornar a l'Església...», diu rient.

En el procés creatiu de les seves obres intervenen molts passos. És gairebé com un ritual. Tant important com pintar és la preparació de la pintura i dels elements que després s'hi aniran afegint. En un clima de pregària, en silenci o invocant l'Esperit, María es prepara per ser pinzell en mans de l'autèntic Creador. Tot té el seu sentit, fins i tot el lloc on es pinta, que a Barcelona, per pura providència, ha estat una capella gòtica del segle XII. Després de preparar el llenç de lli natural, barreja les pintures a base de làtex, pigments naturals i aigua. En

diàleg amb Déu, en selecciona les gammes i en decideix els tons.

L'inici de la fase més creativa està sovint marcat per una experiència de dolor, tant seva com de la gent que estima i forma part de la seva història. El seu fill Santiago, que ja té 7 anys, però el futur del qual és imprevisible, és el centre de les seves angoixes com a mare. Mentre afegeix pintura al llenç, l'autora ofereix a Déu totes les seves pors i preocupacions. Li obre el seu cor i en diàleg amb ell traça cada pinzellada, cada brotxada. El seu cor i el mateix quadre reflecteixen una ferida oberta. És el moment que Déu actua... Tarruella comença llavors a col·locar paper de seda molt fi sobre el llenç. «El vaig posant sobre el quadre com una fina gasa que guareix les ferides —afirma— i a mesura que s'adhereix al llenç, la pintura va absorbint el paper.» Amb la ferida cicatritzada és quan Déu pot començar a parlar amb més claredat. En aquell moment toca el torn a la cera calenta, cera d'abella microcristal·lina, que simbolitza l'amor de Déu, que abraça i alhora suavitza i dona pau. Més tard hi afegirà pols de ferro o de vidre, nacre, cendra... i també pintura fluorescent. Tot això des d'una gran força simbòlica.

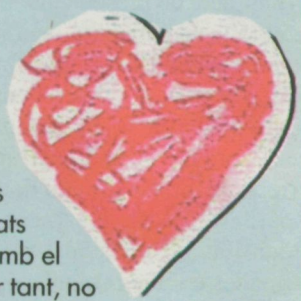
A través d'aquests elements, com suggereix la crítica d'art Carmen Pallarés, «les seves obres ens recorden l'alenada de vida que hi ha en la matèria, allunyen la soledat, ens relliguen, ens apleguen amb la llum de l'esperit, i pinten les paraules art, amor, coneixement, fe, confiança, harmonia...». I afegeix admirada: «María Tarruella se sap,

La barcelonina María Tarruella pinta en una capella gòtica del segle XII.

Fundación Menudos Corazones

Juntament amb la seva faceta artística, María Tarruella és patrona i vicepresidenta de la Fundació Menudos Corazones, entitat sense ànim de lucre l'objectiu de la qual és facilitar el desenvolupament integral i la millora de la qualitat de vida dels infants i joves que pateixen cardiopaties congènites, així com de les seves famílies. Part dels beneficis de la seva obra aniran destinats a aquesta fundació, de la qual forma part, juntament amb el seu marit, arran de la malaltia del seu fill Santiago. «Per tant, no és gens estrany —assegura ella— que molta gent en els meus quadres no deixi de veure cors arreu. Sembla que hi estava predestinada.» Per a més informació: www.menudoscrazones.org

se sent i es vol pont viu entre el misteri i el secret, entre l'invisible i el visible, entre el transcendent i el contingent, entre realitats que, sobrepasant-nos, són la raó de ser, i així les seves obres actuen com a batecs d'un cor disposat per a tota la bellesa.» L'escriptora Covadonga O'Shea s'expressa en termes semblants fins al punt d'assegurar que aquestes obres estan inspirades per l'Esperit Sant: «Interpreten el misteri de l'ocult, del més íntim de l'ànima humana, on tot home aspira a donar sentit a la seva pròpia vida i posa en el centre de tot la calor de la llum de l'esperit, que consola i envolta amb la seva pau.»

Pintures que parlen

Un cop acabada la fase creativa, el quadre encara no està acabat. Respira i batega

amb el seu propi cor, però encara cal posar-li nom. És quan entra en escena el director espiritual de María Tarruella, el qui en diàleg amb la pintora, posa paraules al que és inexpressable. Ella li explica el procés viscut i ell, des d'una comprensió teològica més gran, va posant-los nom: *Èxode 17, Foc interior, Camins de pregària, Mateu 11,28, Espines, Joan 4,15...* La mateixa autora descobreix coses que li havien passat per alt. El quadre és viu i continua parlant...

Un dels seus preferits, de dos per dos metres, que va realitzar especialment per a l'exposició de Barcelona, va rebre el suggeridor títol de *Spalancati le porte* («obriu les portes», en italià). És el crit pronunciat per Joan Pau II a l'inici del seu pontificat. Tarruella està convençuda que és també l'exhortació que Déu adreça avui a Barcelona: «Si alguna cosa he descobert d'ençà que vaig tornar a Barcelona, és que, tot i la secularització, aquí continua havent-hi una gran set de Déu. Déu també té set de l'home i per això li diu: «Obre les portes de bat a bat.»» Com explica sense dramatismes l'autora, «a Barcelona l'exposició ha obert molts cors; mai no havia vist plorar tanta gent mentre explicava els quadres».

Finalment, abans que els quadres venuts empenyguin el camí de la seva nova casa, el sacerdot amic de la família hi posa una darrera brotxada i els beneeix. És el signe que estan fets «des de la pregària i per a la pregària». «És art sacre —confessa Tarruella—, quadres pintats amb l'ànima, cridats a endinsar-se a les llars com a cors palpitants d'espiritualitat. És Déu el qui els pinta i el qui vol comunicar a través d'ells el seu amor. Jo només sóc un humil instrument».

Samuel Gutiérrez

Lleida

Francesc Terés publica les seves vivències a les colònies

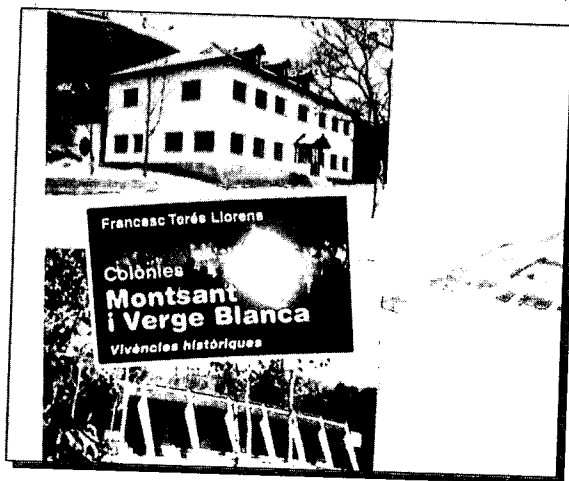
■ L'autor ha presidit durant quaranta anys el Servei de Colònies de Vacances de Lleida

LLEIDA.— L'educador Francesc Terés Llorens, que ha presidit durant quaranta anys el Servei de Colònies de Vacances de Lleida, és l'autor del llibre *Colònies Montsant i Verge Blanca. Vivències històriques*, que ha sortit al carrer a les portes de l'estiu, quan molts infants preparen ja les motxilles per anar de colònies.

En l'acte de presentació, que va tenir lloc el 18 de maig al paranimf de l'Acadèmia Mariana, seu actual de la Fundació Verge Blanca, l'autor, que va viure de prop la creació i el desenvolupament de les colònies Montsant i Verge Blanca des de l'any 1958, va explicar que va creure oportú escriure la història d'aquest període de temps com un deure moral per evitar que es perdessin definitivament les arrels històriques i d'identitat «d'unes institucions ben conegudes i estimades com les colònies».

Al llibre Francesc Terés ens parla també de les persones que fa cinquanta anys van tenir el coratge d'embarcar-se en l'aventura de fer colònies. Per a l'autor, aquesta és una història no concloua: «Les colònies Montsant i Verge Blanca continuen oferint als nois i noies, a les famílies i institucions els seus serveis educatius.»

Francesc Terés va explicar com aquest llibre «vol oferir la història teixida per milers de nois i noies, pels seus monitors i monitores, pels directors, consiliaris, administradors al llarg gairebé de cinquanta anys. Una història fàrcida d'il·lusió i d'estima per

El llibre recull cinquanta anys d'història.

propagar els valors educatius».

El director de l'Irel, Mn. Ramon Prat, que en va fer la presentació, va recordar que als 12 anys va anar com a nen a les primeres colònies i que, després de 50 anys, es veia presentant aquets llibre de 50 anys d'història, que va definir com «una memòria agraïda al passat, un compromís amb el present i una esperança ferma en el futur».

Mn. Ramon Prat va dir que les colònies havien estat «un moment clar per a la vida de Lleida, on la natura, les persones i Déu, en un moment de dictadura, ens oferien nous valors. Les colònies han fet teixit social, amb una gran riquesa humana i una relació solidària entre la fe i la vida».

Per al director de l'Irel, l'Església va fer aleshores una feina de suplència en la societat: «Ara hem de retrobar el nostre paper. L'educació en el lleure és un espai de col·laboració amb tothom i de defensa de la fe, alhora que ha significat fer l'adaptació al món actual, amb una aposta clara per la pastoral del lleure.»

La presidenta de la Fundació, Paquita Arturo, es va referir a l'edició com «una més de les aportacions que l'autor ha fet el Servei de Colònies de Vacances i, en definitiva, a l'Església i a la societat».

El bisbe emèrit de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta, en les seves paraules de cloenda, va afirmar que el llibre de Francesc Terés era una obra escrita «des del cor i amb el cor, que ens ajudarà a conèixer un dels camps apostòlics importants i que encara ho continua sent en el conjunt de la vida diocesana i social».

Jordi Curcó

Fotos: Josep Manel Prada

El paranimf de l'Acadèmia Mariana es va omplir en l'acte de presentació.

URGELL

Els nens d'Isona comparteixen la Primera Comunió amb els de Nsork

ISONA.— Els set nens de Primera Comunió d'Isona van voler compartir la seva festa del dia 3 de juny amb els nens de Nsork, a Guinea Equatorial. A l'ofertori de l'Eucaristia, després de presentar el pa i el vi, van fer ofrena d'uns sobres amb part dels estalvis de les seves guardioles, donatiu destinat al menjador que les Religioses de la Sagrada Família tenen a Nsork per donar dinar diàriament a un grup de nens pobres.

En total van recollir 160 euros, però sobretot van aprendre a compartir. Una diada de Primera Comunió amb sentit missioner i solidari. L'import recollit ha estat enviat a Nsork a través de la germana Carme Balcells, religiosa de la Sagrada Família d'Urgell que havia estat a Guinea i que actualment resideix a la Seu d'Urgell. Una Primera Comunió solidària i missionera. (A.M.)

«Les colònies han estat una bona oportunitat de gaudir descobrint i posant en pràctica els valors humans i cristians»

Nascut a Lleida l'any 1935, a banda del seu profund amor a la família (esposa i cinc fills), Francesc Terés ha compartit el temps lliure que li ha deixat la seva professió d'educador amb un altre amor: la formació dels infants i joves en el temps del lleure. Fruit de tot plegat ha estat el seu treball a la Fundació Verge Blanca i el seu Servei de Colònies.

—Francesc, per què aquest llibre?

—En deixar de col·laborar activament en el camp de l'educació en el lleure he cregut que era un deute moral deixar constància històrica de la naixença i el desenvolupament de l'obra de colònies al bisbat de Lleida, i concretament de les emblemàtiques colònies Montsant i Verge Blanca.

—Què podem trobar en aquestes seves pàgines?

—El llibre conté una àmplia introducció que situa el lector en el context socioreligiós de la dècada del 1950, quan les colònies van néixer. A partir d'aquí, i gairebé any per any, es va explicant el què i el com de les activitats allí desenvolupades, seguint sempre les obligades adaptacions a l'evolució de la societat. Tot ben il·lustrat amb l'abundant material fotogràfic i la multitud d'anècdotes produïdes al llarg de mig segle d'existència.

—El llibre, com és lògic, ens parla de persones que ara fa 50 anys van tenir el coratge d'embarcar-se en l'aventura de fer colònies. Qui són?

—Els primers referents històrics de la Colònia Montsant són els consiliaris Ramon Freixes i Josep M. Gardeñes, i amb Emili Farré com a delegat dels Aspirants d'Acció Catòlica. Pel que fa a la colònia Verge Blanca, l'equip iniciador el formaven les dirigents d'Acció Catòlica Isabel Torra, Mercè Perdiguer, Marisa Mateos i Glòria Ferrer, juntament amb el consiliari Jerónimo Ortiz.

—Què han significat per a la diòcesi de Lleida les colònies d'estiu?

—Les famílies de la diòcesi han tingut en les colònies un bon instrument de col·laboració en la tasca formativa dels seus fills. Per als més de trenta mil nois i noies que hi han passat al llarg de gairebé mig segle, ha estat també una bona oportunitat de gaudir descobrint i posant en pràctica els valors humans i cristians.

—Colònies que després de 50 anys són una realitat cada estiu...

—Certament. A mi m'omple de goig comprovar que amb les vivències històriques narrades en aquest llibre no es clou la tasca que es va emprendre l'any 1958. Els mesos de juliol i agost totes dues colònies estaran ocupades per nois i noies de diverses parròquies i grups d'esplai de Lleida i d'altres indrets del país que continuaran gaudint de la natura i enriquint la seva formació.

—On podem adquirir aquest llibre?

—En primer lloc cal dir que tots els beneficis del llibre seran destinats a beques per a nenes i nenes de colònies que les necessitin. El llibre es ven a 18 euros i es pot adquirir a la seu de la Fundació Verge Blanca (tel. 973 272 864) i a les llibreries Ramon Llull i Caselles de Lleida.

Barcelona

«Som lliures, però també som responsables de les nostres vides»

■ Olga Patricia Montoya va professar els vots temporals com a monja clarissa franciscana

Olga Patricia Montoya Arroyo farà 29 anys el proper 6 de novembre. Originària de Colòmbia, el 26 de maig va veure complert el seu somni de professar els vots temporals com a monja clarissa franciscana en una celebració que va presidir Mn.

Joan Benito, canonge de la catedral de Barcelona i capellà del monestir de Santa Maria de Jerusalem. «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per

sempre» (Jn 15,16). «Aquestes paraules —afirma sor Olga Patricia (sor Maria Luz de la Eucaristia en la vida religiosa)— em confirmen que és Ell qui m'ha escollit, i confiant amb la gràcia de Déu, vull donar-li aquest fruit que Ell espera de mi.»

—Què recorda amb més emoció de la professió de vots temporals?

—Va ser una celebració molt emotiva, plena de pau i alegria, perquè experimentava a la meua ànima una joia i una alegria difícil d'explicar. Només Déu sap com em sentia i em sento de feliç acompanyada i amb el suport de la meua comunitat i pels amics i benefactors que van assistir a la celebració. Vull complir fidelment els meus vots com ho he promès davant de l'Església, i respondre a la seva crida perquè es compleixi en mi la seva santa voluntat.

—Com va néixer en vostè la vocació a la vida consagrada?

—La meua vocació, com tota vocació, és obra de l'Esperit Sant. Ell ens infon en el fons del nostre ésser la set de Déu que portem dintre, cosa que es manifesta amb aquella inquietud per conèixer la veritat. I «quina és la veritat?», sempre m'ho he preguntat des de ben jove i més intensament quan tenia 14 anys d'edat, etapa en què es viuen diferents manifestacions en el ser i voler ser.

Sempre havia sentit alguna cosa especial que m'atreia i em duia per camins diferents dels meus, però per la meua joventut i els meus pocs coneixements religiosos no podia veure clarament el que passava al meu interior. Va passar el temps, vaig fer una vida normal com la de tota la meua família, però sempre i a cada moment hi havia una insatisfacció que no em deixava gaudir de les coses de fora. Les persones que m'envoltaven no entenien el meu comportament, perquè no era coherent amb els meus anys, en els quals només es desitja gaudir i passar-s'ho bé. Però això no era per a mi, hi havia alguna cosa més profunda dins meu que em duia a la soledat i al silenci.

—Quan va fer el pas decisiu?

—Va haver-hi moments en què els meus projectes eren uns altres, com per exemple

Olga Patricia va professar els vots temporals.

el de ser una professional servint la pàtria a la Policia Nacional, etc., però sempre hi havia alguna cosa que ho impedia, i era la mà poderosa del Senyor que em volia per a Ell i exclusivament per a Ell. Em sento molt feliç de ser una de les cridades pel Senyor, per servir-lo a la seva santa Església i ser col·laboradora en la redempció que ara més que mai continua vigent a les ànimes que volen salvar-se i estimar-lo amb bogeria. Mai no tindrè prou vida per donar-li gràcies per aquest do magnífic i meravellós que és la vocació religiosa contemplativa que posa a les meves mans, la qual ha de fructificar en la meua vida de consagrada. El sant Evangeli ha de fer-se vida en mi, amb el meu lliurament generós, ajudada de la divina gràcia que se'ns dona en els sants sagraments, especialment en la santa Eucaristia i amb l'ajuda de la Verge Santíssima Mare de tota vocació, la qual és

la nostra guia i mestra. Amb la seva tendresa de mare bona, ens condueix cap al seu fill estimat Senyor Jesucrist.

—Ha trobat la felicitat al monestir de Santa Maria de Jerusalem de Barcelona?

—Els llocs no són els que ens fan feliços, són les persones que hi viuen, per això dono gràcies al Senyor per haver-me portat a aquest monestir de Santa Maria de Jerusalem. Per a mi és el millor lloc del món, perquè s'hi ha refermat la meua vocació amb l'ajuda i confiança de tota la comunitat, sobretot de la mare abadessa, que és una mare, i també dels sacerdots que cooperen en la nostra formació espiritual. Així

Mn. Joan Benito va presidir la celebració.

mateix, agraïxo a la comunitat la confiança que han posat en mi en admetre'm sense conèixer-me, només per la referència d'un missioner que em va recomanar, perquè és molt arriscat portar vocacions estrangeres, les quals en ocasions només són il·lusió o una oportunitat per sortir del país.

—La vida religiosa és avui dia una aposta arriscada?

—No és fàcil comprendre aquesta forma de vida en aquests temps en què sobresurt la personalitat i la llibertat malinterpretades. Som lliures, però també som responsables de les nostres vides, que van ser creades per Déu i per a Déu, al qual tenim l'obligació de respondre amb generositat i amb amor. Amor amb amor es paga i Déu és amor i només vol el nostre bé. La vida que va viure la nostra mare santa Clara, filla predilecta del nostre pare sant Francesc, continua sent d'actualitat. Ella va viure segons la forma del sant evangeli, en santa pobresa, en humilitat, en amor fraterm i enamorada de Crist crucificat. Els consagrats tenim més obligació encara de donar testimoni fidel davant del món del miracle de l'amor fraterm, el qual ens fa u en el lliurament generós per al bé comú, on regni el veritable amor cristià i així, amb la nostra presència silenciosa, puguem transmetre'l a tots els racons del món a través del nostre lliurament i pregària, i com el pare sant Francesc poder contemplar el cos de Jesús a la creu, amb les seves mans trencades, els seus peus lligats, el seu cor traspasat i sentir la necessitat de respondre amb amor a l'amor que no és estimat. Déu mereix ser estimat perquè és el nostre màxim Bé.

—Finalment, enyora el seu país?

—Sí, perquè malgrat que Colòmbia és un lloc on es viu la violència, conflictes socials, econòmics i una guerra interna que sembla que no acaba, també és cert que és un lloc amb desitjos de pau. També hi ha qui treballa per la pau amb l'esperança posada en Déu i en la Santíssima Verge, perquè només Déu pot solucionar-ho tot i posar fi a la guerra. (C.C.)

Felicitació a l'arquebisbe en el dia del seu sant

BARCELONA.—El 21 de juny, festa de Sant Lluís Gonçaga, l'arquebisbe de Barcelona celebrava el seu sant. «Som aquí —va dir el bisbe auxiliar, Mons. Joan Carrera— per felicitar el nostre arquebisbe. Hem vingut per això. Aquest acte és una felicitació, però també i en primer lloc una expressió de comunió diocesana. En una diòcesi com la nostra, en la qual és tan evident la necessitat d'evangelitzar, necessitem com a condició indispensable enfortir la comunió. Estem joiosos de ser aquesta Església diocesana, amb les seves limitacions, però també amb els seus valors. Estem joiosos d'avançar amb el nostre pastor en la realització d'un Pla Pastoral compartit per tots. Estem joiosos de treballar en aquesta Església particular i fer-la avançar dia a dia.»

Mons. Lluís Martínez Sistach va pronunciar unes paraules d'agraïment per aquesta expressió d'afecte i de felicitació. Per això va donar les gràcies a totes les persones que treballen a la

Cúria diocesana i en les diverses institucions diocesanes. «El primer servei que ens hem de fer tots és el d'estimar-nos en el treball conjunt que fem al servei de l'Església i que l'hem de fer amb esperit de comunió. Entre tots hem de fer realitat allò que el papa Joan Pau II va dir: que el repte de l'Església en el nou mil·lenni és ser la casa i l'escola de comunió, així com el que ens ha dit Benet XVI en la seva meravellosa encíclica *Déu és amor* i en la seva exhortació apostòlica *El sagrament de la caritat*.»

L'arquebisbe va acabar manifestant la seva satisfacció per l'aplicació general, a la diòcesi, dels tres objectius del Pla Pastoral Diocesà, dels quals ha remarcat la seva importància i la seva actualitat: els joves, el matrimoni i la família, i la participació en l'Eucaristia com a font i cimal de tota la vida cristiana. Del Pla Pastoral, va subratllar que s'està aplicant en parròquies, col·legis cristians i en tots els moviments cristians de l'arquebisbat. (C.C.)

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES ·
OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES
RELIGIÖSES · MEDALLES · RESTAURACIONS
· MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulo-religioso.com
www.articulos-religiosos.com

Barcelona

Sant Cristòfol, patró dels automobilistes

Centenari de la benedicció d'automòbils a la capella del Regomir

BARCELONA.— Aquest any la capella de Sant Cristòfol del Regomir celebra el centenari de la benedicció d'automòbils, que va tenir lloc el 10 de juliol del 1907 i que va ser la primera d'aquesta mena que es va celebrar a l'Estat espanyol.

A partir del segle XVI, el barri del Regomir, el dia de la seva festivitat, honorava sant Cristòfol, amb celebracions religioses i, des del 1790, amb una fira, la més lluida de tota la ciutat. A la capella s'hi celebraven misses des de bon matí, amb el corresponent ofici: els primers temps, acompanyat amb música de cecs, més tard, amb presència d'orquestra i cantants. A la tarda es resava el Rosari i es cantaven els goigs del sant. L'altar sempre ha lluit una gran quantitat de ciris i de flors. Antigament la imatge de sant Cristòfol era ornada amb un rosari de pomes.

La concurrència a les celebracions era tan nombrosa que, amb la finalitat d'evitar accidents, es tançava el pas pel Regomir a carruatges i animals per mitjà d'unes cadenes. El carrer es guarnia i els terres s'encatifaven amb romaní i altres plantes que aromatitzaven l'ambient.

Un cop tancat el carrer i com que la capella resultava insuficient, els veïns es portaven la cadira i s'asseien a fora. Durant molts anys s'havia predicat el sermó des d'una trona portàtil, posada en ple carrer, a la vora de la capella. Aquesta pràctica es va haver de deixar córrer a causa de la cridòria de la quitxalla, que no deixava entendre ni un mot de la predicació.

Fins als temps moderns, l'Ajuntament assistia oficialment a l'acte religiós, en remembrança del vot que la ciutat havia fet a sant Cristòfol l'any 1530 i també perquè la capella estava sota el patronat de la corporació municipal.

Els pavordes venien brots d'espígol embolicats amb els goig del sant, fent com una paperina. Amb aquest espígol beneït, la gent antiga de Barcelona feia remeis casolans, omplien bosses que posaven als armaris perquè fessin olor i el

Cada any es fa la tradicional benedicció d'automòbils.

col·locaven al volt de les gàbies dels ocells perquè tinguessin bona muda.

La fira del Regomir era la primera de l'estiu i s'hi venien objectes molt diversos. Tant hi havia objectes de poca vàlua com articles de bon gust, semblants als que es podien trobar a les millors botigues de la ciutat. Era costum que hi anessin les parelles a comprar un ventall per a la temporada d'estiu que començava.

La relació de sant Cristòfol amb l'automòbil sembla que prové d'Itàlia. Els ciutadans de la República de Venècia, a fi que protegís el seu dux de tot mal, prodigaven la imatge de sant Cristòfol per tot arreu. El pintor Ticià, portat d'aquest mateix desig, pintà un quadre notable en què es representava el sant. La mare del rei Humbert d'Itàlia, que era molt devota, duia sempre

Tot i que a final de segle no hi havia a Barcelona més d'una dotzena de cotxes, ja amenaçaven de canviar la vida dels ciutadans. Els primers vehicles a motor van cometre l'atreviment d'irrompre al bell mig del passeig de Gràcia, lloc d'esbarjo de la envanida burgesia de la ciutat.

Ja eren possibles els desplaçaments ràpids, fins llavors impensables, i ben aviat proliferarien les curses d'automòbils. Totes dues activitats comportaven un risc i els conductors van sentir la necessitat de tenir un sant per protector. Els va semblar que el millor seria sant Cristòfol, tal com ja havia estat proclamat en altres llocs d'Europa.

L'any 1906 l'Ajuntament de Barcelona havia suprimit la fira del barri i la diada de Sant Cristòfol havia resultat tan deslluïda que la Junta d'Obra que administrava la capella en va témer la ràpida desaparició. Com que uns anys abans l'enginyer català Carles Bonet havia assistit a una benedicció de cotxes a França, va

suggerir a Cristòfol Sàrrias, degà de la Junta d'Obra de la capella, que Barcelona també podria posar els automòbils sota la protecció de sant Cristòfol. Si per sant Antoni es beneïen els carros i tota mena de cotxes, amb els seus corresponents animals de tir, per què per sant Cristòfol no es podien beneir els cotxes amb motor?

La idea va semblar acceptable i es va comunicar a l'Automòbil Club de Barcelona, el qual ho va fer saber als seus socis. A les nou del matí, una petita caravana formada per uns deu automòbils, tots engalanats, entrava pel carrer Ample en direcció a la capella, per rebre la benedicció del sant. El primer automòbil beneït, de

la marca Delonay Delville, era ocupat pels notables i populars artistes Santiago Rusiñol, Ramon Casas i Miquel Utrillo. També hi van assistir els cotxes de Joan Pons, moblista del carrer de la Ciutat, i el de Bonet, que tenia despatx al carrer del Bisbe. Alguns d'aquests automòbils devien ser conduïts per xofers afiliats al Montepio Sant Cristòfol-Chauffeurs de Barcelona, acabat de fundar. Com que l'acte va ser un èxit, es va decidir que el proper any es tornaria a celebrar i que s'encunyarien unes medalles al·lusives com a recordatori de la benedicció.

D'aquesta manera, el dia 10 de juliol del 1907 va començar a la capella de Sant Cristòfol del Regomir la benedicció d'automòbils, que s'ha celebrat sense interrupció durant cent anys, excloent els anys 1937 i 1938, quan la capella va restar tancada a causa de la guerra.

Josep Capdevila i Soldevila
President de la Junta d'Obra de la reial capella de Sant Cristòfol del Regomir

Actes d'aniversari

Aquest any, la reial capella de Sant Cristòfol del Regomir (c/ Regomir, 5) celebra el centenari de la primera benedicció d'automòbils, que va tenir lloc el 10 de juliol del 1907. La Junta d'Obra vol aquest any donar més relleu a la celebració i, a més de les misses habituals que se celebraran a les 8 i a les 19.30, i de la benedicció d'automòbils, que tindrà lloc de 9 a 14 h i de 17 a 19 h, hi haurà una desfilada de vehicles històrics a les 12 h, i una ballada de gegants davant del seu patró, sant Cristòfol, a les 20 h.

També es fa al Centre Cívic del Pati Llimona (c/ del Regomir, 3) una exposició amb el títol *La capella de Sant Cristòfol*, del 26 de juny al 15 de juliol, amb documentació i objectes de l'arxiu de la capella. D'altra banda, també s'ha editat el llibre *La capella de Sant Cristòfol i el barri del Regomir de Barcelona. Centenari de la benedicció d'automòbils 1907-2007*, obra de Josep Capdevila i Soldevila, arxiver de la parròquia de Sant Just i Sant Pastor, i membre de la Junta d'Obra de la capella de Sant Cristòfol del Regomir.

al seu vehicle una reproducció del quadre de Ticià, perquè la imatge la protegís de tot accident d'automòbil, tal com havia protegit temps enllà el dux de Venècia. Tot plegat va fer que els nobles italians, imitant la mare del rei, també portessin sant Cristòfol als automòbils, fins que va acabar esdevenint patró dels automobilistes.

La crònica de l'automobilització a Barcelona arrenca de la fi del segle XIX. El 1889, després de l'Exposició Universal, l'enginyer i empresari tèxtil Francesc Bonet i Dalmau va anar a París per assistir a l'edició de la fira d'aquell any. Va ser allí on va poder admirar per primera vegada els motors d'explosió fabricats per ser muntats en un auto de quatre rodes: els de la casa Daimler. Feia pocs anys que la casa alemanya havia construït el que és considerat el primer automòbil de la història. Amb dos petits motors a l'equipatge, Francesc Bonet tornava a Barcelona i construïa per a ús particular el primer automòbil que va circular per la Península.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Sant Feliu de Llobregat

Cloenda del bicentenari del naixement del P. Carles Fissiaux

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Un miler d'alumnes, professors i familiars del Col·legi Verge de la Salut van omplir el 15 de juny passat la catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, amb motiu de la celebració d'una eucaristia d'acció de gràcies pel bicentenari del naixement del P. Carles Fissiaux, fun-

dador de la Congregació de Sant Pere Ad Víncula. L'acte solemne, presidit per Mons. Agustí Cortés, va posar el colofó al curs escolar 2006-2007, que el centre ha dedicat especialment a recordar la figura i l'obra d'un home que va lliurar la seva vida al servei dels infants i dels joves més desfavorits.

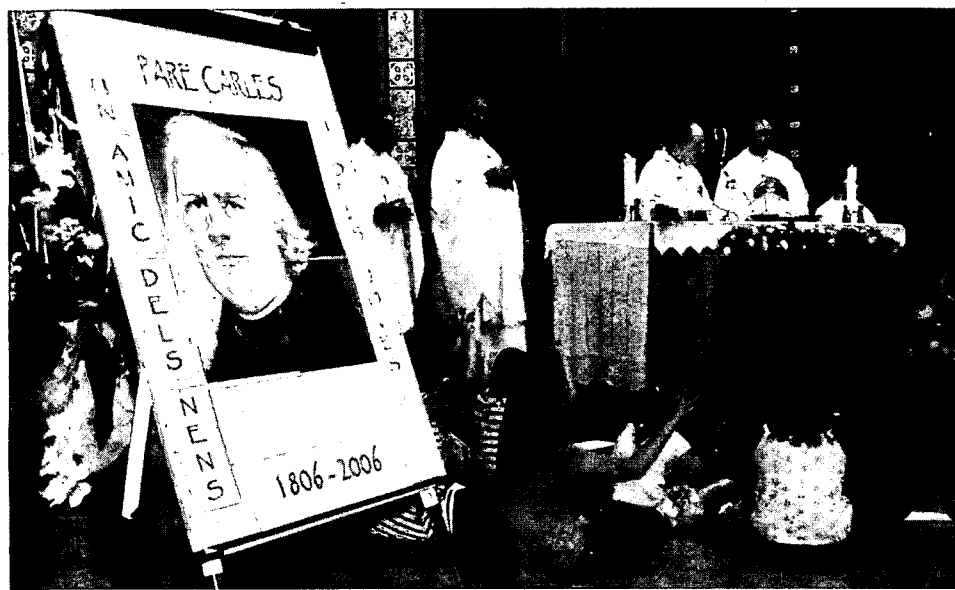
Aprofitant la celebració dels 200 anys del naixement del P. Carles Fissiaux (1806-2006), durant tot el curs 2006-2007 el Col·legi Verge de la Salut ha volgut recordar la seva història i actualitzar un carisma que encara es manté plenament vigent. Per a la Congregació de Sant Pere Ad Víncula, que és present a Sant Feliu des de fa gairebé cent anys, «aquest aniversari ha estat molt important, sobretot perquè és una bona ocasió per recordar i revitalitzar el llegat espiritual i humà del nostre fundador», afirma el P. Benjamín Paíno, director del col·legi de Sant Feliu. «Recordar la persona —afegeix— ens du inevitablement a recordar el seu carisma d'atenció preferencial per als nois més desfavorits. L'acció de gràcies pels 200 anys del seu naixement és motiu de joia i al·licient per continuar fidels a la seva tasca.»

La celebració del bicentenari s'ha concretat al llarg del curs 2006-2007 amb diversos actes lúdics i culturals, juntament amb l'impuls d'un important projecte social al Brasil, on la congregació és present des de fa uns quants anys. El projecte Crescer, que és com s'anomena la iniciativa, cobreix actualment les necessitats bàsiques de més de 500 infants i joves, juntament amb els seus familiars, en situacions de risc social. Amb aquest projecte, la congregació vol posar en relleu que «la joventut marginada continua sent el gran repte de la comunitat», tal com ho va ser en el seu temps per al P. Carles Fissiaux.

Aprofundir en la història

En la seva homilia, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortés, va convidar els membres de la família de Sant Pere Ad Víncula a aprofundir en la seva història i a esdevenir, com va fer-ho el P. Fissiaux, llum per als altres. «Celebrar els 200 anys del fundador significa celebrar els 200 anys de la vostra història educativa, ja que d'alguna manera l'obra del P. Carles es va iniciar amb el seu naixement», va dir el prelat.

Carles Fissiaux va néixer el 22 de juliol del 1806 a prop de Marsella, on seria ordenat anys més tard com a capellà. Amb poc més de 30 anys, el P. Carles, com se'l

El Col·legi Verge de la Salut va celebrar a la catedral el bicentenari del naixement del P. Carles Fissiaux.

coneix popularment, va iniciar la seva tasca educativa amb la infància i la joventut més desfavorida de Marsella, assetjada pel còlera i per les terribles conseqüències que l'epidèmia provocava. La delinqüència entre els joves va esdevenir a Marsella quelcom natural i això va fer que Carles Fissiaux centrés els seus esforços a crear centres apropiats per reeducar la joventut i atendre les seves necessitats més urgents. Tot i que comptava amb l'ajut de moltes persones, el sacerdot francès va decidir fundar una congregació religiosa per acollir, tenir cura, educar i formar aquests infants. Neix així la Congregació de Sant Pere Ad Víncula, que més tard es va estendre per Itàlia, Espanya i Sud-amèrica.

Els religiosos de Sant Pere Ad Víncula van arribar a Barcelona el 1884, des d'on poc després es van desplaçar fins a Sant Feliu de Llobregat. Era l'any 1913. Primer es va crear un centre d'acollida per atendre infants sense família. Cap als anys seixanta el centre esdevindria finalment col·legi d'ensenyament. L'ideari de l'escola Verge de la Salut, plenament vigent encara, és ajudar en «la formació de persones honrades, respectuoses, treballadores i cristianes», tal com volia ja en els inicis de la congregació el P. Carles Fissiaux.

Samuel Gutiérrez

El Consell Presbiteral estudia propostes de nous objectius diocesans

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Després de valorar positivament el desenvolupament dins la diòcesi de l'objectiu pastoral 2005-2007, dedicat a la pertinença i la corresponsabilitat diocesanes, el darrer Consell Presbiteral del curs del bisbat de Sant Feliu, celebrat el 21 de juny passat, va començar a estudiar propostes per a nous objectius per al curs vinent i següents. Aquest va ser el tema del dia, tot i que de moment no s'ha volgut anunciar quins podrien ser els objectius a desenvolupar. El que sí s'ha avançat és que els nous objectius intentaran reforçar els anteriors, sobretot pel que fa a la seva vessant més pràctica. L'últim Consell Presbiteral del curs, que va aplegar una vintena de sacerdots, va tractar també altres temes d'interès, com ara el projecte d'estructura de la delegació diocesana de patrimoni i la necessitat de sensibilitzar els fidels per col·laborar econòmicament amb l'església en les despeses ocasionades per la celebració dels sacraments. (C.C.)

25 anys dels acollidors de promesos

SITGES.— Els grups d'acollidors de promesos dels arxiprestats del Garraf, Vilafraça, Sant Sadurní d'Anoia i Piera-Capellades celebren 25 anys de fer camí amb les parelles que aposten pel matrimoni a través de l'Església. L'aniversari va tenir com a moment culminant una trobada festiva al santuari del Vinyet, a Sitges, celebrada el 30 de juny passat. L'acte va comptar amb la presència de Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu, que va presidir l'eucaristia. La trobada es va tancar tot seguit amb la celebració joiosa d'un sopar de germanor. (C.C.)

cerers
des de
1862

ER BELLA

I. Can... Sentme... (Barcelona)
T. 9... Fax 93...
ABE...
San... 9, 08...
T. 9... Fax 93...
Boters... T./Fax... 41...
Comte Bo... 5 Bcn... 28

Testimoni

«El nostre futur és un futur d'evangelització i sacramentalització del poble»

■ Mons. Rogelio Livieres, bisbe de Ciudad del Este (Paraguai)

—Com és la realitat de la diòcesi pel que fa a preveres?

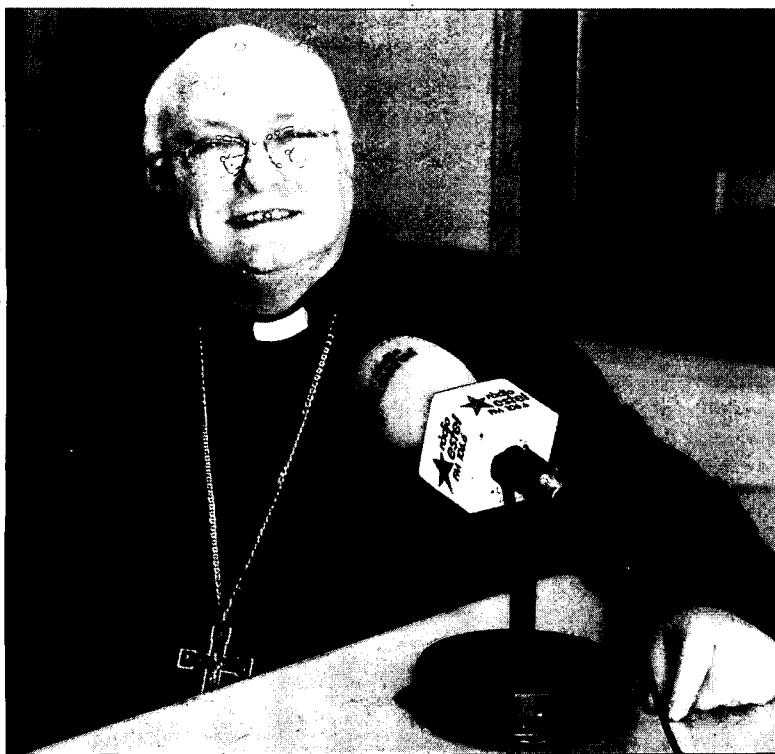
—Nosaltres tenim a Ciudad del Este 800.000 habitants i 80 preveres. És a dir, que hi ha 10.000 habitants per prevere, que és una xifra molt baixa. Aquí a Europa hi ha 2.000 habitants per prevere i en moltes diòcesis fins i tot n'hi ha 1.000. Nosaltres tenim 5 o 10 vegades menys preveres. A més, la nostra diòcesi és nova. Abans era una prelatura encomanada a preveres religiosos, de manera que tan bon punt ells han deixat d'ocupar-se de la direcció de la diòcesi perquè s'han retirat, tenim problemes per atendre els fidels. Jo he impulsat, juntament amb els capellans diocesans, que són molt pocs (18), la creació del nou Seminari. Actualment estem en el segon curs. Està situat en un edifici provisional, en una casa de recés, amb una capacitat màxima per a noranta persones. El primer any han vingut 30 nois i en el segon any, 32. La casa no està pensada per ser Seminari, ja que l'any que ve n'ocuparem la capacitat màxima. Estem molt contents amb el resultat d'aquest esforç en la Pastoral Vocacional, que ha consistit bàsicament en la creació d'un centre vocacional.

—En què consisteix aquest centre vocacional?

—És una institució recomanada pel directori per als bisbes, que consisteix en coses diverses. En el nostre cas, el que hem fet és nomenar un director, un subdirector i un secretari, preveres, que formaran un centre vocacional que consisteix en el següent: acudir ells per les diverses parròquies i moviments d'Església explicant el sacerdocí als joves, la necessitat de lliurar-se al servei del Senyor en aquest camí si és que s'hi senten cridats, i organitzar-los mitjans de formació. Aquests mitjans són la predicació, l'esport, tertúlies... és a dir, conviuen bona part d'un dia cada setmana. N'hi ha molts que no poden desplaçar-se fins al Seminari perquè la nostra diòcesi té 30.000 km², per la qual cosa hi ha un dia anàleg al mes en què vénen nois d'arreu de la diòcesi. L'any passat vam tenir 57 candidats i vam seleccionar-ne els que ens semblava que tenien més condicions i n'hem escollit 32 enguany. Molts hi responen amb molta generositat i porten els seus amics. Així, els capellans no són els únics agents de la Pastoral Vocacional.

—Com viuen els preveres de la diò-

En aquest número us oferim el testimoni de Mons. Rogelio Livieres, bisbe de la diòcesi paraguaia de Ciudad del Este. En una visita recent a Barcelona va passar pels estudis de Ràdio Estel, on va compartir amb els oients el treball de la seva diòcesi, especialment en la Pastoral Vocacional. Ignasi Miranda, director i presentador del programa *Finestra oberta*, va conversar-hi en una interessant entrevista de la qual en recollim extractes.

Mons. Livieres, als estudis de Ràdio Estel.

cesi aquesta realitat tan esperançadora?

—La veritat és que són capellans molt joves i ells mateixos són els que han aconseguit aquestes vocacions. A poc a poc anirem multiplicant el nombre de preveres diocesans. Els nostres capellans tenen una gran maduresa a causa de les circumstàncies que vivim i ells se senten els responsables de tot el treball de la diòcesi.

—Estan satisfets amb els resultats d'aquesta Pastoral Vocacional?

—Gràcies a Déu, hem trobat gent molt bona tant per a formadors com per a formats. Els nois hi responen molt positivament. Estem molt contents de la resposta generosa dels nois i de l'atenció tan acurada dels formadors.

—Quines dificultats afronten?

—Un dels motius que m'ha portat a Europa és justament una d'aquestes dificultats. Fins ara hem sostingut el Seminari amb els diners que nosaltres tenim i que dona més o menys per a 80 persones. Cada estudiant costa uns 200 dòlars al mes per al Seminari de Ciudad del Este i per al Seminari d'Asunción, on hi ha els més grans. Nosaltres som prou per al que tenim, però com que anem creixent a un ritme de 30 per any, per al futur veiem moltes dificultats. Per això m'he adreçat a Alemanya i a Suïssa, i hem aconseguit ajudes per solucionar el nostre creixe-

ment. També he trobat ajuda a Catalunya.

—Com són els seminaristes?

—Els seminaristes són de famílies pobres i modestes, en general. Així que és poc el que poden ajudar. El Seminari és, en la immensa majoria dels casos, gratuït. Per això hem de gastar més diners mensuals per al sosteniment dels estudis, l'alimentació, la roba, la salut...

—Descrigueu'ns la diòcesi.

—El Paraguai és un país poc poblat, tenim sis milions d'habitants. La nostra diòcesi és una de les tres que té 800.000 habitants. Nosaltres som una diòcesi que té dues menes d'habitants. Una part de la població és agrícola i ramadera, que és la principal producció de l'indret. D'altra banda, Ciudad del Este és un port franc i té moltíssim comerç, així que els habitants de la ciutat es dediquen en bona part al comerç de productes importats que arriben al

produïm setmanalment 28.000 litres de llet per a la gent necessitada i 25.000 quilos de farina de soja. També ens dediquem a l'atenció de la salut i de l'educació. Proveïm estris com quaderns, llapis, llibres per als nois necessitats... tenim albergs per a infants del carrer. Tenim un treball d'atenció en el qual esmercem força temps. En tots els llocs l'Església té obres de beneficència, però en països pobres com el Paraguai la tasca és molt més ingent.

—Quines xifres podem donar?

—Allí un terç de la població és pobre, és a dir, uns dos milions de persones. És un repte que tots tenim. No és una pobresa clamorosa la que hi ha, sinó manca d'educació i de salut. Aquests són els dos problemes principals. No hi ha problemes d'allotjament ni d'apat diari, tot i que hi ha infants que necessiten un reforç. Per això es reparteix llet a les escoles perquè l'alimentació de vegades no és bona i falten proteïnes i la gent jove necessita menjar proteïnes per desenvolupar-se. Aquesta és una de les nostres preocupacions: que s'alimentin més bé.

—Quin és l'eco que ha deixat la visita del Papa a Amèrica Llatina?

—Encara tenim recent la visita del Papa al Brasil i tothom en va quedar molt content. La gent ha quedat encantada d'aquestes reunions multitudinàries amb el Papa. La conseqüència de la reunió d'Aparecida és una Gran Missió Continental. Nosaltres començarem al gener una missió que consistirà en una visita casa per casa per assegurar l'evangelització de la gent i la recepció dels sagraments. Són les dues finalitats que el CELAM havia vist possibles. El nostre futur és un futur d'evangelització i de sacramentalització del poble. En això estem, mantenint també altres prioritats com la Pastoral Social. També hi ha un gran esforç per contrarestar la influència de les sectes, un problema que es dona molt i que requereix una feina d'evangelització més profunda. Tindrem vuit sessions per família, després farem un cens i mirarem de facilitar els sagraments que facin falta i reunirem les famílies catòliques en petites comunitats d'unes deu famílies, més o menys, que estiguin a prop de la capella o de la parròquia més pròxima, de forma que no quedin allunyades o a mercè de les sectes. Aquesta missió implica molts esforços. Tot aquest any hem estat formant els missioners que han d'anar-hi de dos en dos, casa per casa.

«Els nostres preveres tenen una gran maduresa a causa de les circumstàncies que vivim i ells se senten els responsables de tot el treball de la diòcesi»

—Els habitants són majoritàriament catòlics?

—El 92% dels habitants de la diòcesi es declaren catòlics. És una proporció que també es dona a tot el país. Nosaltres som una radiografia del país.

—Quina realitat viu el país?

—Hi ha pocs paraguaïans que emigrin i això és un bon senyal perquè significa que hi ha menys problemes que en altres països llatinoamericans i que la gent va trobant mitjans de subsistència. Al Paraguai els nostres fidels tenen moltes necessitats i, tot i que la nostra prioritat és el Seminari, tenim molts esforços dedicats a la Pastoral Social. Per exemple,

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

- ✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.
- ✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.
- ✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.
- ✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.
- ✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.
- ✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30
- ✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
- ✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CALDES D'ESTRAC**
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.
- ✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h,
- ✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.30 h. D.: 11.00 h, 20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.
- ✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.
- ✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30h, 20.00 h. D.: 9.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.
- ✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.
- ✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.
- ✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h, 20.30 h.
- ✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
- ✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **LLANÇA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)
- ✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h
- ✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.
- ✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzeret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.
- ✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.
- ✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
- 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 19.30 h. D.: 20.30 h.
- ✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoltes) 20.30 h.
- ✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.
- ✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 18.30 h, 20.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.
- ✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.
- ✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.
- ✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.
- ✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.
- ✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
- ✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.
- ✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00'.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.
- ✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
- ✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30
- ✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.
- ✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30
- ✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.
- ✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
- ✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h
- ✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
- ✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
- ✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Preservar el patrimoni natural del Pla de l'Estany

■ L'associació Limnos treballa des de fa vint anys per assolir aquest objectiu

Limnos (Associació de Defensa del Patrimoni Natural del Pla de l'Estany) és una entitat ecologista sense finalitat de lucre que es va crear a finals del 1987 arran de l'interès d'un grup de persones de Banyoles i rodalia preocupades per la protecció del medi ambient. El propòsit de l'associació és treballar per tal de preservar el valuós patrimoni natural de la zona.

«Limnos va néixer el desembre del 1987 com a associació aglutinant de les inquietuds naturalistes i ecologistes que, de forma espontània, van sorgir a finals dels anys vuitanta a l'àmbit comarcal. La nostra tasca al llarg d'aquests anys ha consistit, bàsicament, a detectar les possibles agressions al patrimoni natural de la comarca que s'han anat produint i intentar evitar-les», explica Moisès Jordi i Pinatella, president-coordinador de Limnos.

Els objectius fonamentals de l'entitat són els següents: defensar el patrimoni natural del Pla de l'Estany —un patrimoni únic i d'alt interès ecològic—, oferir informació i recomanacions sobre qüestions que afectin el medi ambient (des de la protecció de la natura fins a l'ecologia casolana), denunciar totes les irregularitats possibles que puguin afectar el medi ambient de la comarca per evitar la degradació que poden provocar-hi els especuladors i la gent sense consciència, sensibilitzar la població sobre aquesta temàtica i fer educació ambiental.

«De feina no ens n'ha faltat i encara en tenim molta. Hi ha temes que han durat anys i alguns que potser s'allargaran molt de temps encara, com ara trobar una solució a les contaminacions d'aigües per nitrats provocades per l'excés d'abocaments de purins als camps de conreu. Podem esmentar alguns èxits obtinguts, com ara aconseguir que es declarés l'estany de Banyoles zona humida d'importància internacional, un pas important en el camí de la declaració de la conca lacustre de Banyoles com a Parc Natural, projecte en què estem treballant des de fa molts anys», comenta Jordi.

Foto: Limnos

Una de les tasques de l'entitat és el seguiment de la fauna comarcal.

Revista trimestral

La Llúdriga és el nom de la revista que Limnos publica trimestralment des de la primavera del 1989. Aquest nom es va escollir pel fet que un dels objectius inicials del grup ecologista va ser el retorn de la llúdriga a la comarca del Pla de l'Estany. Es tracta del mitjà de comunicació que tenen els socis, mitjançant el qual s'informa del que fa l'entitat i on apareixen publicats articles d'opinió o treballs d'actualitat sobre temes ecològicament importants per a la comarca. La revista, realitzada voluntàriament pels membres actius de Limnos, inclou, entre altres seccions, articles d'opinió, treballs científics, articles naturalistes, resums d'activitats i projectes de Limnos, un apartat de notícies, el llistat de cites faunístiques al Pla de l'Estany recollides durant el trimestre i llibres recomanats.

Limnos és membre de la Federació d'Entitats Ecologistes de Catalunya i de la Xarxa Ecologista de les Comarques Gironines. L'associació funciona gràcies a les quotes dels socis i a algunes subvencions que reben. Tot plegat fa possible que puguin editar la revista *La Llúdriga*, fer activitats i adquirir el material imprescindible

per poder dur-ho tot endavant.

L'entitat desenvolupa la seva missió únicament a partir del voluntariat, ja que no hi ha gent contractada. Les persones que vulguin col·laborar en les diverses tasques que es duen a terme des de Limnos poden fer-ho de moltes maneres. Per exemple, participar en les iniciatives que organitzen i ajudar a preparar-les, fer escrits de temes ambientals per a la revista *La Llúdriga* i intervenir-hi en l'elaboració, col·laborar en feines més burocràtiques o administratives, aportar idees noves a l'associació...

«La col·laboració dels voluntaris —afirma Moisès Jordi— és bàsica en temes com ara el seguiment de la fauna de la comarca, l'organització d'excursions naturalistes, la penjada i fabricació de caixes niu, l'organització d'un concurs de fotografia, el seguiment de la qualitat del riu Fluvià o per fer divulgació del medi ambient en festes, fires i actes locals.» I afegeix: «D'un temps ençà, ens hem adonat que caldrien voluntaris més especialitzats, relacionats amb el periodisme, l'urbanisme o la confecció de publicacions. També els arquitectes i els advocats són de molta ajuda en una entitat ecologista com la

nostra per poder tenir més arguments a l'hora de lluitar contra les moltes agressions al territori que es produeixen constantment: projectes de noves urbanitzacions, propostes de polígons industrials, noves carreteres, TGV, línies de molt alta tensió (MAT)... La llista és llarga i la feina, molta.»

Cura del medi ambient

«Actualment treballem —sovint juntament amb altres associacions— per aconseguir que s'aturin les extraccions d'àrids a diversos punts de la comarca, que no es construeixi la línia MAT, que no es desenvolupin noves urbanitzacions o polígons industrials innecessaris en diversos municipis de la comarca, que es protegeixin els horts i els recs de Banyoles o que no es facin noves carreteres en indrets que caldria protegir millor», assenyala Jordi.

Limnos també realitza tasques de caire més naturalista, com ara la participació en el Projecte Rius mitjançant el control, dos cops a l'any, de la qualitat de l'aigua i els voltants d'un tram del riu Fluvià o el seguiment de la fauna comarcal, especialment de les aus. A més, participa en la confecció dels censos anuals d'aus aquàtiques hivernants que es fan a tot Catalunya.

«L'evidència del canvi climàtic està fent que hagi augmentat la conscienciació ciutadana pel que fa a la protecció del medi ambient. En l'àmbit comarcal, les amenaces al territori provoquen que sorgeixin grups de persones preocupades per l'impacte que tot plegat pot tenir en un futur immediat a la nostra zona. Caldria unir esforços i actuar de manera conjunta per aconseguir com a mínim conservar, i sempre amb la intenció de millorar, la situació mediambiental del Pla de l'Estany», subratlla el president-coordinador de Limnos.

Miquel Àngel Codina

PLAÇA DELS ESTUDIS, 2
(EDIFICI MUSEU DARDER)
17820 - BANYOLES
TEL. 972 574 467
limnos@limnos.org
www.limnos.org

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

societat

Èxit de la versió egarenca de la «Clericus Cup» de futbol

■ El bisbe Saiz i Joan Laporta lliuren els premis de la I Lliga de Futbol de la diòcesi de Terrassa

Els president i jugadors del Barça van parlar dels valors de l'esport.

Tothom volia una fotografia amb els mediàtics jugadors.

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El dilluns dia 11 de juny va tenir lloc al col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès la cloenda de la primera Lliga de Futbol del bisbat de Terrassa. L'acte va comptar amb tres convidats d'excepció: el president del Barça, Joan Laporta, i els jugadors del primer equip Andrés Iniesta i Silvinho.

La I Lliga del bisbat de Terrassa ha estat organitzada pel Centre Cristià d'Universitaris de Cerdanyola del Vallès, coordinat per Roser Álvarez. Hi han participat equips de futbol de les parròquies del Sant Esperit, de la Mare de Déu de les Fonts i de Sant Llorenç, de Terrassa; de l'Església del Roser i de Sant Martí, de Cerdanyola del Vallès; de Sant Pere Octavià i de Sant Joan Baptista, de Sant Cugat del Vallès; de Sant Esteve de Granollers, de Sant Vicenç de Mollet i de Santa Maria de Cardedeu.

La lliga va néixer com una iniciativa del CCU de Cerdanyola per oferir un espai als joves de les parròquies per tal de viure el temps lliure amb sentit cristià, amb un

to marcadament evangelitzador i com una activitat de frontera. L'objectiu, com explica Roser Álvarez, era «fer possible la trobada de joves el diumenge a la tarda i l'assumpció dels valors cristians a partir de la pràctica de l'esport, com són el companyerisme i el treball en equip, la superació i l'esforç i l'esperit de sacrifici».

L'acte es va celebrar al col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès. A les 20.00 h. Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, va presidir l'Eucaristia, concelebrada pels preveres responsables de les parròquies participants en la Lliga de futbol, i amb l'assistència de jugadors, familiars i altres joves. A l'homilia el prelat va re-

marcar la importància de l'esforç i el treball de l'equip com a dos elements per agrair a Déu, a partir del text evangèlic de la paràbola dels talents.

Lliurament de trofeus

Després de la missa va tenir lloc l'acte de lliurament de trofeus a tots els equips participants. Es va comptar per a l'ocasió amb la presència de tres convidats d'excepció: Joan Laporta, president del F.C. Barcelona, i els jugadors del primer equip Andrés Iniesta i Sylvio Mendes, Silvinho. També formaven part de la presidència Mn. Francesc Pardo, vicari episcopal de Terrassa, i Francesc Ortiz, membre del CCU de Cerdanyola.

La coordinadora de la Lliga, Roser Álvarez, va fer les presentacions, tot agraint l'assistència i el treball de tot el curs per part dels jugadors, responsables, àrbitres i sacerdots. Va agrair especialment les facilitats i el suport donat per Eladi Herranz,

director del Col·legi Europa. Seguidament va enumerar els equips i es va fer el lliurament del trofeu corresponent de mans dels membres de la taula presidencial.

En el torn d'intervencions el jugador del Barça Andrés Iniesta va convidar els assistents a esforçar-se en el seu treball i dedicació. Per la seva part, el president Joan Laporta va agrair la invitació de Mons. Saiz i va remarcar també la importància del treball en equip, de l'esforç i la capacitat de sacrifici. També va fer esment a la consecució d'objectius i la superació de metes, així com la importància dels valors en la formació i creixement de la persona.

L'acte es va tancar amb una nova intervenció del bisbe de Terrassa, que va agrair efusivament la presència del president i jugadors del Barça. El prelat va felicitar tots els que han participat en la primera lliga del bisbat i va destacar la necessitat de marcar la diferència en la vida cristiana. «Hem rebut dons i capacitats —va afirmar— i amb l'esforç personal i l'ajut de Déu s'han de posar en pràctica.»

Finalment, va tenir lloc un refrigeri per a tots els assistents. Al llarg de tot l'acte molts van ser els qui van poder saludar els jugadors de futbol, fer-se fotografies amb ells i saludar el president del Barça. En la conversa distesa amb alguns capellans, aquests van prometre la seva pregària en l'ajustat final de Liga que esperava llavors al Barça. El resultat final, però, va posar de manifest que, per les moltes responsabilitats de la pastoral parroquial ordinària, potser no s'hi van poder dedicar gaire... (C.C.)

Coses de la vida

Instrument de pau

Hola, amics! L'Escola Superior d'Hostaleria i Turisme del Col·legi Sant Ignasi de Sarrià va celebrar recentment l'acte de promoció 2007, en el decurs del qual un centenar d'alumnes es van graduar. La cerimònia va ser presidida pel director del col·legi, Joan Bassas, la directora d'Hostaleria, Carmina Solà, i el president de l'Agrupació d'Antics Alumnes.

L'acte es va tancar, com no podia ser d'una altra manera, amb un còctel elaborat pels mateixos alumnes i amb la proclamació comunitària d'una pregària de sant Francesc d'Assís preparada pel pare jesuïta Lluís Cortés: «Oh, Mestre, fes que jo vulgui més aviat consolar / que no pas ser consolat. / Comprendre, més que no pas ser comprès. / Estimar, més que no pas ser estimat.»

Cecília Aranés Mallol

Montserrat posa en marxa una nova proposta per a joves

MONTSERRAT.— Els dies 7 i 8 de juliol tindrà lloc al monestir de Montserrat una nova edició de les Jornades per a Joves (JxJ), destinades a nois i noies de 18 a 30 anys. L'objectiu, una vegada més, és fer possible un espai de convivència, d'aprofundiment i de reflexió sobre la pròpia vida i sobre la fe. Es tracta de compartir, entre els joves i amb els monjos i monges de Montserrat, il·lusions, inquietuds i vivències. Per participar-hi només cal motivació en temes d'espiritualitat o trobar-se en camí de recerca.

Les jornades estrenen enguany un nou format, amb dues dinàmiques diferents: activitats per als joves de 18 a 24 anys, i per als de 25 a 30. Després de l'experiència d'altres edicions els organitzadors han considerat oportú dividir les jornades en dos grups per tal d'adaptar-se adientment a les circumstàncies i necessitats de cada edat. El grup més jove tindrà sobretot moments de reflexió i pregària, d'esbarjo i de convivència, a més de temps per escoltar, parlar, cantar, passejar o riure. Per la seva banda, els de 25 a 30 anys es dedicaran més a la reflexió, la pregària i el silenci, alhora que tindran la possibilitat de fer un seguiment personal amb un monjo del monestir de Montserrat o amb una monja de Sant Benet. Les JxJ s'iniciaran el dissabte 7 de juliol a les 11.00 h,

Les jornades volen convidar els joves a la reflexió.

i acabaran diumenge 8 de juliol a les 15.30 h. Cal portar Bíblia, sac de dormir i menjar per als dos dies. Les places són limitades a l'aforament Abat Garriga (70 persones). Qui estigui interessat a participar-hi pot trucar al tel. 938 777 766 o enviar un correu electrònic a ccpastoral@santuari-montserrat.com. La propera edició de les jornades tindrà lloc els dies 24 i 25 de novembre. (C.C.)

La veu del metge

com cuidar el cuidador? (17)

Les webs per a dependents i gent gran

Fins fa pocs anys, les persones que tenien l'hàbit de llegir cercaven a les llibreries aquells llibres que els motivaven l'interès. Hi ha persones que han fet d'aquest hàbit, dedicació i temps el germen de la seva biblioteca particular. En altres casos, davant d'un tema nou, els interessats anaven a una biblioteca pública i escollien un o diversos llibres sobre el tema de la seva curiositat. Amb les fotocopiadores podien endur-se a casa la part més interessant del tema. Avui dia hi ha una nova biblioteca i una nova forma d'endur-se a casa el que més interessa. No hi ha prestatges perquè no hi cabrien tants documents, no hi ha fotocòpies perquè hi ha còpies per a tothom i... gairebé ja no es fa servir el paper perquè no cal imprimir per llegir. Com imprimir un mar de textos on l'interessant és navegar-hi?

Les webs són com llibres que s'esmenten els uns als altres. Es llegeixen des d'un ordinador i hi ha llibres-webs de tots els temes imaginables i en tots els idiomes. També hi ha llibres-webs especialitzats en temes de persones dependents, ancianes o que requereixen cures mèdiques geriàtriques. Són webs per a ells i sobre ells.

Informació

• <http://www.imersomayores.csic.es>

Portal científic d'accés lliure i gratuït especialitzat en gerontologia i geriatria, desenvolupat pel Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i l'Institut de Gent Gran i Serveis Socials (IM-SERSO). S'adreça a l'àmbit acadèmic i científic, als professionals dels serveis socials, a la mateixa gent gran i a la societat en general.

• <http://www.seg-social.es/imsero>

S'hi tracten temes com el reconeixement de la situació de dependència, les pensions no contributives, les prestacions socials i econòmiques per a minusvàlids, el reconeixement del grau de minusvalidesa, el programa Termalisme Social 2007, el programa Vacances per a Gent Gran 2006-2007, el turisme i termalisme per a persones amb discapacitat, l'admissió en centres de l'IMSERO, etc.

Hi ha webs especialitzades per a persones de la tercera edat.

• www.demayores.com

Notícies sobre gent gran i dependents.

• www.todoancianos.com

Temes sobre estalvis, professionals, ajudes i salut. Butlletí gratuït.

Formació

• <http://mayores.unex.es/>

El programa Universitari de la Gent Gran d'Extremadura és un projecte de desenvolupament científicocultural adreçat a promoure la ciència i la cultura en les persones grans, alhora que les relacions intergeneracionals.

• <http://www.aepumayores.org/>

L'Associació Estatal de Programes Universitaris per a Gent Gran es constitueix com a associació d'interès universitari i té com a finalitat essencial estructurar i fomentar els programes educatius de caràcter universitari tot contribuint al desenvolupament formatiu i cultural del col·lectiu de persones grans.

• www.enplenitud.com

Lloc adreçat a persones majors de 40 anys. Amb àrees dedicades a salut, esports i fitness, nutrició, sortides i esbarjo,

música, planificació successòria i disposicions testamentàries, mots encreuats, els apartats Ser pares, Ser avis, Vida Senyor, etc.

• www.cuidador.es/ i www.sercuidador.es

Espai de convivència dedicat a totes les persones que tenen cura d'un familiar afectat per la malaltia de l'Alzheimer o altres demències.

• www.segg.es

La Societat Espanyola de Geriatria i Gerontologia (SEGG) va néixer el 1948. Va ser constituïda inicialment per mig centenar de metges, entre els quals figuren Gregorio Marañón, Francisco Vega Díaz, Teófilo Hernando, Gonzalo Piédrola, Francisco Grande Covián i Manuel Beltrán Báguena, entre altres.

• www.masde55.com

Aquest portal està orientat a les persones jubilades, a les que es van fent grans, a les que necessiten ajuda, incloent-hi les famílies i els professionals de la geriatria i la gerontologia. Els seus objectius són l'entreteniment i la informació.

• www.medicinainformacions.com/geriatria_libros2.htm

Més de cinquanta llibres gratuïts sobre geriatria.

Orientació

• http://www.tercera-edad.org/servicios_tercera_edad.asp

Director de serveis per a la tercera edat.

Navegar per Internet és com navegar pel mar. Sempre sortim d'un port i després el rumb dirà. Aquesta selecció de webs no té cap criteri, excepte el de sortir a navegar. A partir de cadascuna d'elles s'accedeixen a nous llocs web segons el rumb que cadascú vulgui prendre.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Els Franciscans de la Creu Blanca d'Osca, premiats pel seu projecte de prevenció contra la sida

MADRID.— El projecte O'Cambalache, dels Germans Franciscans de la Creu Blanca, d'atenció a dones que exerceixen la prostitució, va resultar premiat a la IV edició de les Beques de la Fundació Bristol-Myers Squibb Espanya. Es tracta d'un accésit en l'àrea de prevenció dotat amb 5.000 euros. El premi va ser recollit pels religiosos Juan Vela i Javier Cao, de mans de la secretària del Pla Nacional sobre la Sida, Teresa Robledo, en el context del X Congrés Nacional sobre la Sida, que va tenir lloc a Sant Sebastià del 6 al 8 de juny amb el títol *Sida: un nou escenari*.

El projecte O'Cambalache treballa en el camp de la prostitució, a Osca i província, des del 1998. Dos religiosos Franciscans de la Creu Blanca, un grup de professionals psicòlegs, malalts, treballadors socials i dotze voluntaris desenvolupen una tasca de prevenció i amb seropositius en la integració, inserció social, educació de la salut i temes jurídics.

De les 400 a 500 persones que són ateses a O'Cambalache, el 98% són immigrants d'Amèrica Llatina i de l'Europa de l'Est, amb càrregues familiars, deutes contrets amb qui les ha portat i problemes psicològics originats per la tensió. Segons afirma el religiós Juan Vela, O'Cambalache té el projecte d'obrir un pis d'acollida per a les dones que volen sortir de la prostitució. (Ivicon)

Celebrat un congrés de ginecòlegs catòlics a Croàcia

ZAGREB.— L'agència MaterCare International va organitzar del 20 al 23 de juny un congrés de ginecòlegs catòlics a Zagreb (Croàcia) amb l'objectiu de ressaltar la dignitat de la maternitat, la relació dels valors cristians i l'ètica en l'obstetrícia, així com la importància en aquesta àrea de les encíclics *Evangelium vitae* i *Deus caritas est*.

L'esdeveniment, que es va desenvolupar sota el lema *Relació de la pràctica obstètrica amb el respecte a la maternitat*, va abordar temes com la fundació de l'obstetrícia a la Sagrada Escriptura, l'aplicació dels coneixements de fertilitat en la pràctica de l'obstetrícia i ginecologia, els efectes morals de l'avortament i la síndrome postavortament, la cura pal·liativa neonatal i l'eutanàsia neonatal, entre d'altres.

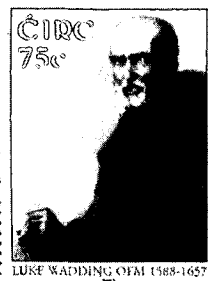
Entre els participants, cal destacar Mons. Valentin Pozaic, bisbe auxiliar de Zagreb; Mons. Valter Zupin, president de la Comissió de Família de la Conferència de Bisbes de Croàcia, i el Dr. Josep Maria Simón Castellví, president de la Federació Internacional de Metges Catòlics (FI-AMC). La missa inaugural va ser presidida per l'arquebisbe de Zagreb, el cardenal Josip Bozanic. (ACI)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

P. Luke Wadding, franciscà

Irlanda ha emès enguany un segell dedicat al P. Luke Wadding, historiador i teòleg. Va néixer a Waterford (Irlanda) el 16 d'octubre del 1588 i va morir a Roma el 18 de novembre del 1657. De família noble i catòlica, el 1605 va professar a l'orde de Sant Francesc amb el nom de Miquel Àngel de Sant Ròmul. Va ser enviat a Salamanca, on va impartir una càtedra de teologia. Va exercir els càrrecs de procurador i vicecomissari del seu orde i per escrúpols d'humilitat va rebutjar la púrpura cardenalícia. Com a llegat, va deixar a Roma fundacions com el col·legi de Sant Isidor per a l'educació de joves compatriotes. Va publicar obres importants.

cultura

«Conviure», el nou llibre d'Andrea Riccardi

■ L'obra recorre les tragèdies del món amb realisme polític i esperança

BARCELONA.— El dimecres 20 de juny es va presentar el llibre *Conviure. Realisme i esperança davant d'un món plural: cap a una civilització de la convivència*, d'Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant

Egidi. Ha estat editat per La Magrana en català i per RBA en castellà. L'acte, que va tenir lloc al Palau Centelles Solferino de Barcelona, va comptar amb la presència de Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant Egidi a Barcelona, va introduir l'acte, que va comptar amb la presència de Rafael Argullol, filòsof i director de l'Institut Universitari de Cultura UPF; Manuel Castells, sociòleg i professor de la UOC; Mn. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, i de l'editor de La Magrana, Joaquim Palau. Més d'un centenar de persones van poder gaudir de la presentació.

Al llarg de les pàgines de llibre, Andrea Riccardi recorda que tots som diferents però alhora estem units per connexions profundes. En conèixer i crear contigüitats i distàncies, proximitats i mestissatges, s'exerceix un art de la convivència que és fruit del realisme polític i de l'esperança. Per a l'autor, es tracta del realisme davant d'un món plural, del desig que la pluralitat no sigui font de conflictes i de la realització d'una civilització formada per multitud de civilitzacions, per multitud d'universos culturals, religiosos i polítics, sense rebaixes ni por de les identitats.

Rafael Argullol va donar el seu punt de vista filosòfic i humanista, alhora que analitzava el que considera «l'extrema dificultat de conviure per a diferents cultures, realitats i civilitzacions». Va destacar també que l'assaig prové d'un «historiador competent» que «viu directament del dia a dia, sap escoltar i busca solucions pragmàtiques» i evita així un to doctrinari i dogmàtic. El filòsof va acabar la seva intervenció amb l'afirmació que, per conviure, cal entrar en el terreny de la sensi-

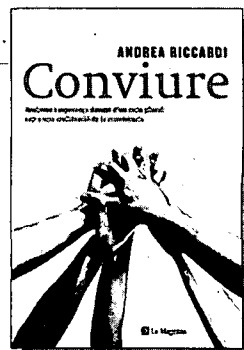

Foto: Mònica García

Taula presidencial de la presentació del llibre.

bilitat i arribar a les entranyes espirituals de l'altre sense aturar-se en la diplomàcia, ja que aquest és un camí que, malgrat ser lent, és «real i profund».

Tot seguit, va intervenir Manuel Castells. El sociòleg va destacar la manca de comunicació i la pèrdua d'un codi comú en un món interdependent i globalitzat. Segons Castells, aquesta pèrdua no ens aboca a «un xoc de civilitzacions, sinó a un conflicte identitari». «Aquest conflicte —va continuar el professor de la UOC— provoca un mecanisme de defensa, d'aferament a la pròpia identitat». Manuel Castells va concloure la seva intervenció destacant la necessitat de desarticular aquesta exacerbació identitària, sovint fomentada per les institucions, que trenca els codis de comunicació entre civilitzacions. Mn.

Portada del llibre.

Armand Puig va definir Andrea Riccardi com un «autor conscient de les dificultats de la persona i líder a l'hora d'entendre la realitat capaç de dialogar dins i fora del cristianisme».

Segons el degà de la Facultat de Teologia, «Déu ha tornat a escena a l'Europa laica del segle XXI com a company de camí». Pel que fa al que les religions han de fer en aquest nou segle, va afirmar que han de «moure les fibres íntimes del cor. El nom de Déu és pau».

Per finalitzar, Jordi Pujol va oferir un punt de vista més polític de l'obra d'Andrea Riccardi. Va destacar l'esforç dels catalans per conciliar identitat i convivència al llarg dels temps, així com la necessitat de les fronteres de la pròpia persona que, tot i ser imprescindibles, no han de convertir-se en obstacle per a la comunicació. L'expresident de la Generalitat de Catalunya també va parafrasejar Joan Pau II i va recordar que «la identitat religiosa i nacional no pot ser utilitzada de forma sectària». L'expresident va tancar la seva intervenció explicitant unes pautes fonamentals per conviure, com ara «el coneixement de l'altre, el contacte i la definició d'uns valors universals».

Mònica García

La URL lliura els premis Ramon Llull a treballs de recerca de batxillerat

BARCELONA.— Recentment va tenir lloc a la Sala Multimèdia de l'Institut Químic de Sarrià (URL) l'acte de lliurament dels premis Ramon Llull a treballs de recerca de batxillerat 2007. En el decurs de l'acte Enric Calpena, periodista i professor de la URL, va impartir la conferència *Sobre l'evolució del pensament científic*. Els guanyadors van rebre un ordinador portàtil, així com una menció per als autors i per a les corresponents escoles. El certamen, adreçat a tots els alumnes de 2n de batxillerat de Catalunya, ha arribat enguany a la sisena edició. Ha comptat amb una participació total de 200 treballs procedents de 99 escoles d'arreu de Catalunya en els seus quatre àmbits d'estudi.

Dins de l'àrea d'Humanitats i Ciències

Socials, el treball guardonat va ser *La Serra del Bolet. Espai de llegendes*, de Bernat Gumà, alumne de l'IES Intermunicipal del Penedès de Sant Sadurní d'Anoia. Pel que fa a l'àrea de Ciències de la Natura i de la Salut, va obtenir el premi «Arrencant somriures». *Importància de l'acompanyament humà en la malaltia oncològica infantil*, de Clara Mañós, alumna de l'IES Montserrat de Barcelona. A l'àrea de Tecnologia, el premi va correspondre a Gemma Curto, alumna del Col·legi Diocesà Sagrada Família de Tortosa, pel seu treball *Música fractal. Creació de bellesa ordenada*. Finalment, dins de l'àrea d'Arts, va ser premiat *El silenci innocent. Elaboració d'un curtmetratge*, de Marian Vilallonga, alumna de l'IES Cassà de la Selva. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

El llegum

Encara que costi de creure, importem més llegum dels que exportem. Andalusia és un dels llocs on se'n cultiva més. El llegum és molt agraït, ja que el podem fer servir en molts plats igual que les verdures. En podem posar al brou, per a guarnició, integrat en salses, en cremes, etc. Moltes famílies, quan en cuinen, fan plat únic i hi incorporen la carn.

El llegum cal posar-lo en remull el dia abans, a excepció de les lleties ràpides. Aleshores el dia de coure'l, cal abocar aquesta aigua i afegir-ne de neta.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

El monestir de Montserrat acull el XV Curset per a organistes d'Església

■ Es durà a terme del 27 d'agost a l'1 de setembre

MONTSERRAT.— Del 27 d'agost a l'1 de setembre tindrà lloc al monestir de Montserrat el XV Curset per a organistes d'Església. Els organistes duen a terme una rellevant funció litúrgica que han d'exercir no tan sols amb la millor tècnica possible, sinó també amb una pregonia vivència interior. Aquest curset té cura d'afavorir totes dues vessants per tal que el ministeri de l'organista expressi la fe i l'amor de l'Església.

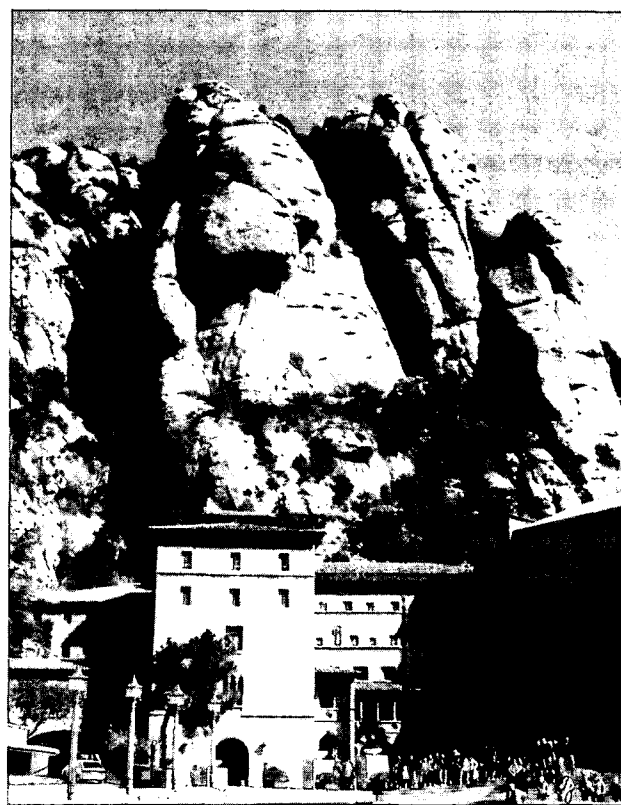
Per quinzena vegada consecutiva el monestir de Montserrat es disposa a acollir els participants del Curset per a organistes d'Església, que compta amb el patronatge de la Conferència Episcopal Tarraconense i, més específicament, de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia. «L'objectiu fonamental que guia les accions i les decisions de tot l'equip de professors és el de fomentar i millorar el servei organístic de les nostres celebracions litúrgiques, especialment el de les eucaristies dominicals, tant a les parròquies com a les comunitats religioses i a d'altres grups», explica Joan Casals, un dels professors del curs.

Joan Casals, que és organista de la catedral de Terrassa i autor del llibre *El ministeri de l'organista*, recorda que és professor dels cursets «des dels seus inicis; és a dir, des del Nadal del 1992».

Afirma que «Mn. Lluís Bonet—en aquells moments delegat diocesà [de l'arquebisbat de Barcelona] de Litúrgia i Pastoral sacramental—ens va convocar per iniciar aquesta tasca pastoral». Casals fa un balanç positiu de tots aquests anys, «però també penso que ara seria hora de fer un pas més i anar de cara a la creació d'un Institut Superior de Música Sacra o un ens similar a fi de «créixer» en aquest servei a l'Església».

Benet XVI assegura que la música i els cants creats per l'Església «constitueixen un patrimoni de fe i d'amor» que ha de ser executat en sintonia amb aquesta fe i aquest amor i amb correspondència «al sentit del misteri celebrat» (*Sacramentum caritatis*, núm. 42).

El curset s'adreça a tots els qui exerceixen d'organista en una comunitat parroquial o religiosa i a aquelles persones

Montserrat, seu d'aquest curset.

que, amb un instrument o altre, ofereixen un servei musical a la litúrgia. El nivell bàsic recomanat per als alumnes és el que correspon al cicle mitjà d'estudis musicals (LOGSE). El temari consta de les assignatures següents: teoria i pràctica de l'acompanyament, bases per a la improvisació, anàlisi musical, coneixement i utilització de l'orgue, cant coral i cant gregorià, literatura organística i introducció a la

litúrgia. Com a activitats complementàries, el curset inclou conferències i la visita a orgues singulars del país. Cal formalitzar les matrícules abans del 15 de juliol. L'import del curset, amb la matrícula i l'estada completa (a l'hostatgeria del monestir), és de 350 euros.

«La funció—o més ben dit—el ministeri de l'organista és important perquè, si es fa bé, ajuda la pregària tot acompanyant el cant de l'assemblea, el del salmista, el de la Schola o el de la coral. També ajuda la pregària quan fa sonar l'orgue tot sol amb obres del repertori organístic adients al moment de la celebració i al temps litúrgic corresponent», assenyala Casals. I afegeix que «aquest instrument meravellós i grandios té la possibilitat de xiuxi-

uejar-nos sons gairebé a cau d'orella i, alhora, pot posar-nos la pell de gallina quan utilitza els seus «plens» (el conjunt de registres que conformen el so més ple de l'orgue)».

Per a més informació: XV Curset per a organistes d'Església, c/ dels Àngels, 18, entl.- 08001 Barcelona, tel. 626 924 414.

Miquel Àngel Codina

Presentació del llibre «La bona salut»

BARCELONA.— El dimarts 13 de juny es va presentar a l'Escola Universitària d'Infermeria, Fisioteràpia i Nutrició Blanquerna-Universitat Ramon Llull el llibre *La bona salut. Dotze pensaments bàsics i un afegit*, de Rosa M. Boixareu i Antoni Nello, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. L'acte va comptar amb la presència dels dos autors del llibre; del P. Josep Massot, director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, i del Dr. Albert Jovell, director de la Fundació Biblioteca Josep Laporte i membre del Consell Acadèmic de la Universitat dels Pacients.

El Dr. Jovell va destacar la importància del llibre per la virtut que té de saber divulgar de manera rigorosa i amena alguns consells tan bàsics com indispensables per a la bona salut i el bon viure de cadascú. D'aquests dotze consells va remarcar-ne qüestions com «la llibertat, el respecte a la

diversitat de maneres de veure el món, la vivència amable d'una xarxa de relacions humanes o l'harmonia entre el sentit de l'humor i el sentit de la responsabilitat». Tant Jovell com els autors del llibre van ressaltar la importància de l'actitud dels professionals de la salut per saber dispensar als malalts no només una bona assistència tècnica i científica, sinó també humana.

La Dra. Boixareu i el Dr. Nello, professors de l'Escola Universitària d'Infermeria, Fisioteràpia i Nutrició Blanquerna, aporten en aquest llibre una reflexió sobre la salut, entesa i viscuda des d'una perspectiva integral: personal, social, relacional, sanitària...

Els dotze pensaments que desgrana el llibre es refereixen, segons els mateixos autors, «a pensar com viure una vida saludable, amb actituds saludables, malgrat els diversos fets que es produeixen al llarg d'aquesta mateixa vida». (C.C.)

Portada del llibre.

INGREDIENTS:

300 grams de farina
160 grams de margarina o mantega
2 cullerades de llevat en pols
pell de llimona
2 iogurts de llimona
5 rovells d'ou i 2 clares d'ou
nata

PER A LA CREMA DE LLIMONA:

8 rovells d'ou
10 cullerades de sucre
3 llimones, aigua i maizena

PREPARACIÓ:

Barregeu bé en un recipient: 300 grams de farina, 160 grams de mantega, 150 grams de sucre, dues cullerades de llevat en pols, pell de llimona, dos iogurts de llimona, cinc rovells d'ou batuts i dues clares a punt de neu. Poseu tota aquesta barreja en un motlle untat a 170 graus fins que estigui cuit.

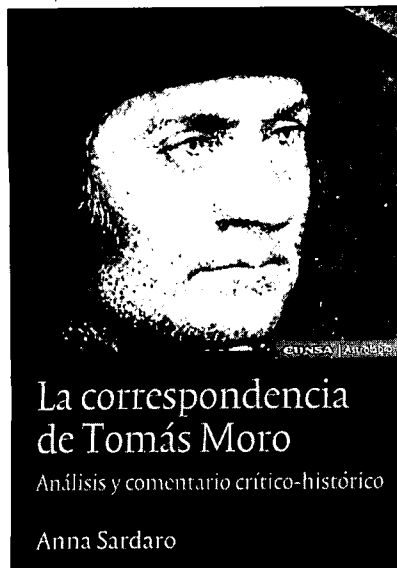
Quan estigui fred, desmoltleu el pastís i cobriu-lo amb una crema de llimona.

CREMA DE LLIMONA:

Poseu a foc baix o al bany maria vuit rovells d'ou, deu cullerades de sucre i el suc de tres llimones, juntament, amb un quart de litre d'aigua (si està massa àcid, hi podeu afegir més aigua). Lligueu-ho tot amb una cullerada de maizena. Coleu la crema i cobriu el pastís. Decoreu el voltant del pastís amb nata. Feu aquesta nata amb el 80 per cent de nata líquida i, el 20 per cent restant, amb un iogurt de llimona.

Delícies de llimona

Llibres

Cartes d'un sant

La primera part d'aquest llibre tracta la història del gènere epistolar fins a l'època de sant Tomàs More. A la segona part, s'analitzen les cartes més significatives que el cèlebre humanista anglès va escriure des del 1501 fins al 1535. A través d'un complet estudi històric i lingüístic, es posa de manifest l'enorme alçada d'un home que va preferir oferir la seva pròpia vida a Crist abans que anar contra la seva pròpia fe i consciència. L'autora és Anna Sardaro, professora de llengua i literatura espanyoles. (C.C.)

Anna Sardaro, *La correspondencia de Tomás Moro. Análisis y comentario crítico-histórico*. Ediciones Universidad de Navarra, Col·lecció Astrolabio, Barañáin 2007, 297 pàg.

Comparativa original

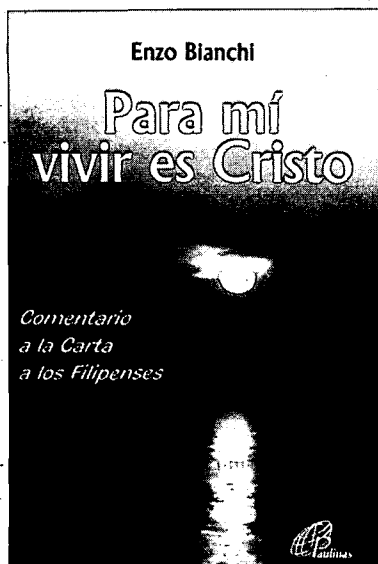
Luis, metge i director d'un gran hospital, es trobarà Pablo, veterinari i biòleg del zoològic. El «doctor d'homes» rebrà els consells del «doctor d'animals» per aprendre a millorar la seva vida professional. A través d'una comparativa original entre els comportaments animals i els problemes de l'empresa, aquest llibre ens proposa diferents solucions a temes tan comuns en els nostres dies com la gestió del temps, el lideratge, el mòbing, la cooperació, la presa de decisions o la motivació. (C.C.)

Jesús Fernández Morán, *Fauna S.A. Soluciones animales a los problemas de la empresa*. RBA Libros-Nueva Empresa, Barcelona 2007, 127 pàg.

La relació amb el Senyor

Aquestes reflexions sobre la Carta als cristians de Filipis pretenen convidar els cristians a abraçar cadascú d'una manera molt personal la causa de Crist Jesús fins a arribar a «tenir els seus mateixos sentiments». Uns sentiments basats en la profunda relació amb el Senyor que han de reconduir constantment els creients a la dimensió comunitària de la pròpia fe. Enzo Bianchi, que ofereix aquí una nova traducció de la carta de Pau als cristians de Filipis, és el fundador i prior de la comunitat de Bose. (C.C.)

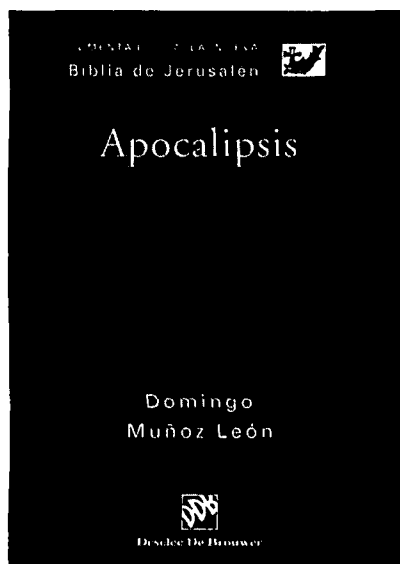
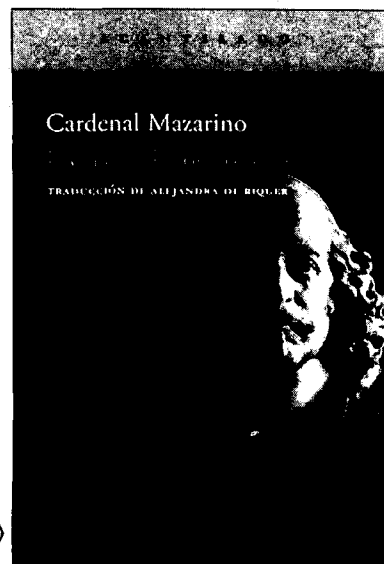
Enzo Bianchi, *Para mí vivir es Cristo. Comentario a la Carta de los Filipenses*. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, Madrid 2007, 125 pàg.

El poder com a meta

Aquesta obra, atribuïda al cardenal Julio Mazarino (1602-1661) —regent de França durant la infància de Lluís XVI— és un manual descarnat i cínic de comportament per aconseguir el poder i conservar-lo. Així mateix, també és la sàtira d'un món en el qual les vicissituds que tradicionalment havien estat exalçades en els polítics sembla que es veuen substituïdes per altres de noves, en les quals la consecució dels objectius personals eclipsa qualsevol consideració d'ordre moral. (C.C.)

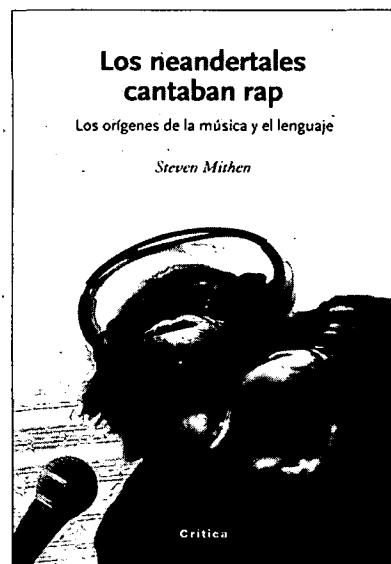
Cardenal Mazarino, *Breviario de los políticos*. Editorial Acatilado, Col·lecció Cuadernos del Acatilado, Barcelona 2007, 143 pàg.

La consumació de la salvació

L'Apocalipsi és una obra difícil, però apassionant. Es tracta de la darrera de les obres atribuïdes a sant Joan. Segons afirma el sacerdot Domingo Muñoz León, teòleg i biblista, «és la culminació de la Bíblia per dues raons: perquè n'és el darrer llibre i perquè el seu contingut és la consumació de la salvació». S'hi descriu el drama de la lluita entre el Regne de Déu i el Regne de les Bèsties, a les quals Satanàs atorga el seu poder. L'Apocalipsi té interès litúrgic, teològic, espiritual, pastoral i ecumènic. (C.C.)

Domingo Muñoz León, *Apocalipsis*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Comentarios a la Nueva Biblia de Jerusalén, Bilbao 2007, 178 pàg.

El llenguatge de l'emoció

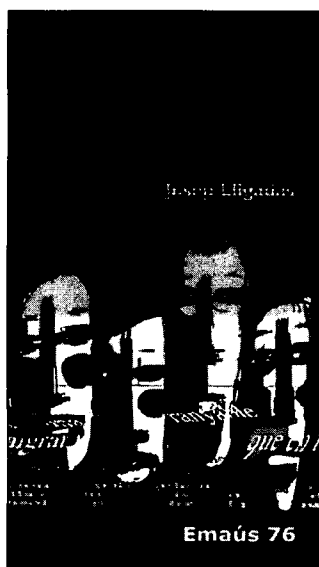
L'aparició i el desenvolupament del llenguatge és un element clau en la història de la vida sobre la Terra. Associada al llenguatge es troba la música, les arrels de la qual amb prou feines han estat estudiades. En aquest llibre, l'arqueòleg Steven Mithen estableix les bases científiques de la noció popular de la música com el llenguatge de l'emoció. Unint evidències de tot tipus, mostra les similituds profundes que hi ha entre el llenguatge i la música, i per què aquesta té un paper tan important en les nostres vides. (C.C.)

Steven Mithen, *Los neandertales cantaban rap. Los orígenes de la música y el lenguaje*. Editorial Crítica, Col·lecció Drakontos, Barcelona 2007, 558 pàg.

Testimonis vitals

En aquest volum vint cristians ofereixen el seu testimoni. Parlen de la seva vida, del seu treball, dels seus compromisos, de la seva fe, de la seva comunitat cristiana, de com veuen el món, de com veuen l'Església, del que els il·lusiona, del que els fa patir... Guiat per les preguntes de l'entrevistador, es presenta davant dels nostres ulls un retaule variat de gent amb ganes de viure la vida amb profunditat, de fer possible un món més digne i humà, de fer present l'Evangeli en el camí quotidià. (C.C.)

Josep Lligadas, *Cristians de cada dia. Vint entrevistes*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2007, 125 pàg.

Homenatge al mestre

Estimat mestre és l'homenatge més emotiu i sincer als mestres del nostre país. Personatges tan peculiars com el polític Jordi Pujol, la periodista Mònica Terribas, el cuiner Ferran Adrià o la cantant Beth Rodergas ens ofereixen el record més autèntic dels seus mestres i del seu pas per l'escola. «La varietat d'experiències vitals, de contextos socials i d'edats, matisen i completen les moltes cares que tenen els nostres mestres i les maneres d'estimar-los», afirma Salvador Cardús al pròleg. (C.C.)

Cristina Masanés, *Estimat mestre*. Ara Llibres, Badalona 2007, 157 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Evocar la història

Una manera de manifestar l'afecte que professem a la nostra pàtria pot ser a través de l'evocació dels grans esdeveniments de la seva història, o dels records que ens porten a les vicissituds del passat.

Tant se val que es tracti d'empremtes petites que impacten d'una manera relativa al col·lectiu general; el que és important és que la marxa enrere, o la mirada cap al que va ser, es faci amb aquest afecte amb què tenim a les mans les antigues relíquies de família.

I nosaltres som un poble amb Història, i el nostre horitzó està ple d'elements que formen un conjunt d'impactes visuals, que poden passar desapercebuts als qui la rutina de la mirada només els evoca alguna cosa més que un amuntegament de pedres més o menys ben posades.

El pont dels jueus de Martí Gironell és un exercici d'evocació excel·lent. Encara que només fos per això, ja caldria agrair-ho. Sobretot perquè ens ensenya a mirar el nostre entorn, no només amb ulls interessats, o escrutadors, sinó amb aquest instint especial que descobreix el que escapa a la majoria.

El que el comte de Besalú va encarre-

gar al Mestre d'obres Prim Lombard va ser ben rebut pels pobladors: un pont fortificat els feia sentir més segurs, més amos d'ells mateixos i dels seus béns. Va ser alguna cosa més que l'èxit providencial que esperaven des de feia temps.

Martí Gironell es deixa endur per la imaginació, i descobreix tota mena d'intrigues. Som en l'època de les lluites feudals, amb els seus jocs de conciliàbuls. I en el món convuls de les persecucions, larvades o públiques. I els jueus s'han de reduir al gueto, com en tants llocs i moments de la seva història. Però és també un pas ferm per a la defensa de la seva identitat.

Hi ha històries d'amor al voltant del «pont»: Itram i Jezabel es troben en la cruïlla i...

Bona novel·la històrica, escrita amb bon ritme, i amb l'habilitat d'una imagi-

Martí GIRONELL

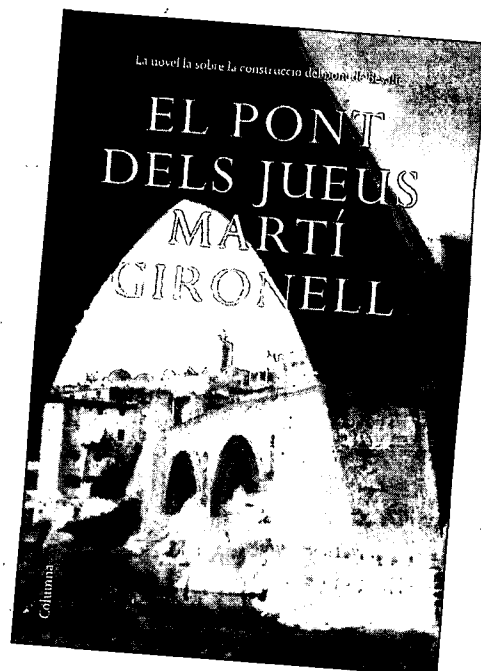
El pont dels jueus.

Columna, Barcelona 2007, 265 pág.

nació molt propera a la rapidesa de la màquina de cinema. Els capítols múltiples (43) ens traslladen ràpidament a través de la geografia estupenda del Pla de l'Estany, i el riu Fluvià adquireix vida des d'un començament amb aquesta força que li dona el fet de sentir-se protagonista d'una bonica pàgina de la història.

Martí Gironell ha sabut encertar-la en aquest món de la novel·la històrica, que ha adquirit personalitat pròpia, encara que, de vegades, hi trobem a faltar elements nous, fruits de la fabulació personal. Però sap recrear personatges secundaris, que li donen el matís popular que sens dubte necessita una obra com aquesta.

«El pont», com a símbol d'una obsessió, o d'un misteri, acompanya gairebé sempre el nostre poble i les seves cròniques fantàstiques. Tenim molts «ponts del diable» carregats de llegendes! La figura d'aquesta abraçada misteriosa de les dues ribes infranquejables, i la seva geometria

complicada, ens parlen de molta història, que la imaginació popular s'ha encarregat d'alimentar amb les seves lliçons i argücies diabòliques... Construir en una nit, vendre l'ànima, enganyar el diable fent-hi passar un gat a primera hora... I el més curiós, quan imaginem un pont, en la nostra fantasia personal, sempre hi apareix aquesta ogiva impossible, que es retalla sobre la torrentera d'aigua que hi passa per sota.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Marc Timon i Joan Vila guanyen el premi Francesc Basil 2007

Dos joves autors empordanesos han conquerit enguany els guardons del certamen de composició de sardanes Memorial Francesc Basil.

Marc Timon, nascut fa 27 anys a Castelló d'Empúries, ha obtingut el primer premi amb la sardana *Cent anys de fraternitat*, que fa al·lusió al centenari del naixement del músic de Peralada Joaquim Serra; mentre que el jove de Palau-saverdera, Joan Vila Safont, ha aconseguit el segon premi, amb la composició *Ester*.

Marc Timón té estudis oficials al Conservatori de Música de Girona i segueix estudis superiors a l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya). Ha guanyat premis al concurs per a Joves Compositors de Blanes en set ocasions, entre d'altres.

L'altre guanyador del certamen, Joan Vila Safont, és instrumentista de clarinet i tible i estudia musicologia; compta amb una menció especial del Premi Ceret-Banyoles de 2004.

Enguany s'ha registrat un alt nivell de participació en aquest premi musical Ciutat de Figueres, amb quinze obres presentades a concurs. Al costat de les sardanes guanyadores, el jurat havia seleccionat com a finalistes *Una rialla d'infant*, de Joan Lluís Moraleda; *Homenatge a Joaquim Serra*, de Francesc Teixidor i *Seductora*, de J. Casas.

El concert d'estrena dels Premis Francesc Basil es va celebrar al Teatre Municipal El Jardí de Figueres, el dia 19 de maig, en el prelude musical de la gran festa de l'Aplec de la Sardana de la capital empordanesa.

25 anys del programa «Nostra dansa»

El 24 de juny de 1982 va tenir lloc la primera emissió del programa *Nostra dansa*, conduït per Jordi Fort i Enric Górriz de les entitats Amics de la Sardana de Cornellà de Llobregat, a la sintonia de l'emissora municipal d'aquesta població.

Per commemorar aquests 25 anys, durant el juliol es van preparar una sèrie d'actes amb la realització d'un programa especial dedicat a glossar les vivències del gran equip humà que ha mantingut l'interès de l'audiència durant aquest espai de temps. També es va preparar una exposició fotogràfica sobre aquests 25 anys. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

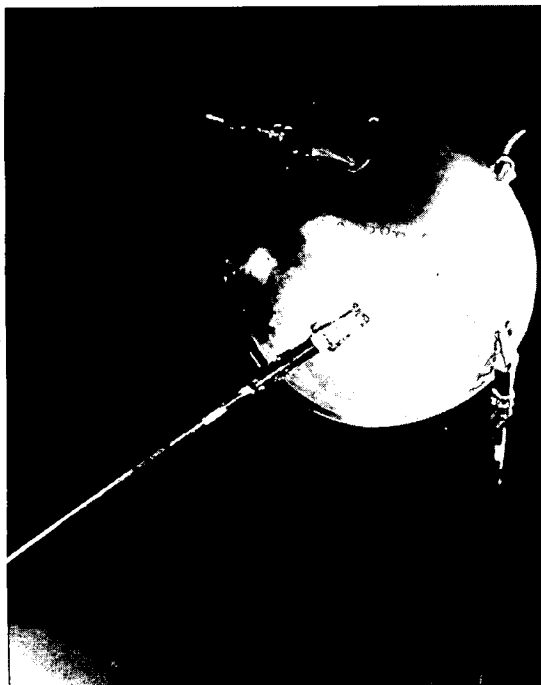
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Farà cinquanta anys del primer satèl·lit artificial

Va ser el dia de Sant Francesc, 4 d'octubre, del 1957. Per al jovent d'avui sona a història passada, però els que fa anys que tenim cabells blancs ho recordem com si fos abans d'ahir. L'URSS o Unió Soviètica (aleshores es deia així) va ser la primera a posar en òrbita a l'entorn de la Terra un objecte: una esfera de 58 centímetres de diàmetre, dotada de quatre antenes: l'*Sputnik I*. El nom *Sputnik* vol dir company, en rus, considerant-lo un «company de la Terra».

La Federació Internacional d'Astronàutica n'ha volgut celebrar el cinquantenari començant el 21 de març passat amb un acte commemoratiu a la seu de la UNESCO de París. S'hi reuniren representants de Rússia (com diem ara), Estats Units, Europa, Xina, Índia i algun país més. Un dels promotors de l'*Sputnik*, el rus Borís Txertok, que té ara 95 anys, no hi pogué assistir, però hi envià un comunicat.

Aquell primer estri espacial, que només pesava 83,6 quilograms, es va posar a fer voltes al nostre planeta, en una òrbita el·líptica que s'acostava a la Terra fins als 227 km i se n'allunyava a un màxim de 947. Recorria l'òrbita en una hora i mitja. Transmetia un *bip-bip-bip* cada 0,3 segons que podia captar-se en tots els observatoris. Tenia uns equips de

a la Lluna, després de molts fatigs i llançaments... Ara hi ha cooperació internacional. Que perduri!

mesurament de pressió i temperatura que proporcionaven dades de les capes altes de l'atmosfera terrestre. Durant tres setmanes va anar transmetent fins a esgotar-se les bateries químiques que posseïa. Es va desintegrar tres mesos més tard, el 4 de gener del 1958, quan prengué contacte amb les primeres capes atmosfèriques denses. Havia recorregut 70 milions de quilòmetres, després de fer 1.367 voltes a la Terra.

Però dos mesos abans de desintegrar-se aquell giny, l'URSS ja havia posat en òrbita l'*Sputnik II*, el 3 de novembre, amb un animal a dintre: la gossa Laika, que es va fer cèlebre (va poder tornar viva a la Terra). Allò va ser un revulsiu per als Estats Units, que no volien pas restar en segon terme. El 31 de gener del 1958 aconseguiren posar en òrbita el seu primer satèl·lit artificial: l'*Explorer I*. I ja sabem com continua la història. Gràcies a la rivalitat entre les dues potències estatals progressaren ràpidament les tècniques, i el 12 d'abril del 1962 el rus Yuri Gagarin fou el primer astronauta que se situà en òrbita, mentre que el 20 de juliol del 1969 van ser els Estats Units els qui arribaren

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Panorama actual de la Paleontologia

És el darrer període del paleozoic. D'una durada de 42 milions d'anys, des del final del carbonífer, fins al començ del triàsic, ara en fa 248 milions. El paleozoic en durà 322, si comptem que començà ara en fa 570. Però si bé actualment gairebé tothom està d'acord de posar el començ del mesozoic a uns 248 milions d'anys abans d'ara, hi ha hagut discussions sobre aquest valor: el 1964 Holmes en posava 225 milions, i ell mateix es corregí el 1987 posant-ne 250, i el 1992 Odin determinà 245 com el valor més probable. Quedem-nos, amb 248, amb ± 2 de marge d'error.

El nom de permia fou posat per Murchison el 1841, que el derivà de la província russa de Perm (ciutat de l'antic regne de Permya) a l'oest dels Urals, on es veu ben representat. El 1859 Marcou li posà el nom de Dyas a Alemanya, però ha prevalgut la primera denominació.

Característiques del període

Durant el permia arriba al final l'orogènia herciniana i hi ha la col·lisió de Gondwana amb Lauràsia. No té aquest període el carbó de l'anterior però també és d'importància econòmica pel petroli, el gas, les sals i àdhuc pels metalls com coure, urani i or que contenen les seves roques. Els jaciments de coure del permia alemany van fer que es fundés l'Escola de Mines de Friburg, que és on Werner, iniciador de la teoria neptunista (vegeu capítol 7), va establir la seva càtedra de Geognòsia. El permia s'inicia amb la «vasta sèrie de capes de margues, esquists, calcàries, roques arenoses i conglomerats» (Murchison) que es troben sobre el carbonífer. Per al final la cosa és clara: la tercera gran extinció d'espècies, la més nombrosa de les cinc indubtables.

El nom de Dyas (o Dias) posat per

28 El període permia

Marcou el 1859 feia referència a les dues sèries (en oposició a les tres en què es divideix el Trias), que a Alemanya s'anomenaren Rötligendes i Zechstein, però després es cregué millor dividir-lo en tres que, pels geòlegs francesos s'anomenaren autunià, saxonià i turingià, noms que s'acceptaren bastant generalment fins al 1996 que la «Permian Subcommission» de la ICS (International Commission of Stratigraphy) va canviar-los per lopingià, guadalupí i cisurià, sèries que se subdivideixen en pisos que no cal detallar.

Els primers estrats del permia són rogenços, per això reberen en anglès el nom de *New Red Sandstone*, com vam dir. El període comença amb una certa reducció d'espècies vegetals i algunes d'animals, com els placoderms, que desapareixen del tot, i alguns ordres d'esponges i de mol·luscs cefalòpodes.

El clima es fa al nord més sec que al carbonífer, si bé continua encara càlid, i la conseqüència és que esdevé més aviat àrid. I a Gondwana arriba a fer-s'hi una veritable glaciació comprovada per les restes inequívokes que es troben a l'Àfrica del sud, a l'Índia, a Austràlia i a Sud-amèrica. Al nord hi ha també intenses manifestacions de vulcanisme associat a la fi de l'orogènia herciniana; els últims plegaments intensifiquen les erupcions volcàniques.

Fauna i flora

La fauna marina manté moltes espècies iguals o semblants a les que existien ja

a l'època anterior, com les dels mol·luscs bivalves i gasteròpodes, però hi ha grups biològics que minven estranyament, com els braquiòpodes, els equinoderms i, sobretot, els trilobits que acabaran per extingir-se totalment a la fi del període. I n'hi ha que augmenten, com els ammonitoïdeus que seran els qui dominaran els mars de l'era següent. També els peixos *osteïctis* (d'esquelet ossi) es fan més abundants amb el grup dels *neopterigis*. Així se substitueixen els placoderms desapareguts. Els neopterigis ja tenen escates cicloïdals i còrnies com els osteïctis actuals en general. Hi ha fòssils d'unicel·lulars, com els *fusulinids*, que són importants per a la datació dels diversos pisos del període. I es troben encara conodonts que també són útils estratigràficament.

La fauna continental es veu incrementada per noves espècies de vertebrats que són els que acabaran tenint la preponderància en el regne animal. Els amfibis augmenten, però poc. Cap a la meitat del període desapareixen els seymuriamorfs, que havien originat probablement els primers rèptils i també minven fins a extingir-se els labirintodònts, mentre que els rèptils comencen la seva gran expansió que dominarà tot el mesozoic. Després dels *cotilosaures*, com era el *seymouria*, apareixen els *quelonis*, com l'*archaeocheilus*, avantpassat de les tortugues; aquests dos ordres (cotilosaures i quelonis) eren del grup dels *anàpsids* (=sense obertura) i no tenien fossa temporal; més tard hi ha els *pelicosaures*, com el *dimetrodon*, que tenia una membrana dorsal aguantada per

espines, i els *teriodonts* (dits també *teràpsids*) que ja caminaven a quatre potes i van ser els avantpassats dels mamífers amb tota probabilitat; pelicosaures i teriodonts eren *sinàpsids* (=amb obertura) i tenien una fossa temporal inferior. Els insectes continuen el seu ritme d'evolució gairebé trepidant: apareixen els coleòpters (l'ordre que comprèn els escarabats i que actualment consta d'unes 300.000 espècies catalogades), els neuròpters i els mecòpters, a més de noves espècies dels ordres ja existents al carbonífer: libèl·lules (odonats), efímeres (efemeròpters), plecòpters, blatoides, tisoretes (dermàpters) i llagostes (ortòpters). No hi ha encara himenòpters (vespes, formigues, abelles) ni dípters (mosques, mosquits) ni papallones (lepidòpters).

L'evolució dels insectes es veu correlacionada amb la dels vegetals; les plantes amb flors no apareixen fins que hi ha insectes que poden transportar el pol·len per a la fecundació. Durant aquest període la falta d'humitat fa que les plantes pteridòfites, que tant la necessiten, minvin dràsticament. Això fa que les coníferes i gimnospermes en general, que no en tenen tanta necessitat, prosperin. Apareixen les *ginkgoals* (nom tret de l'arbre actual xinès ginkgo (*Ginkgo biloba*), que es considera un fòssil vivent) i altres ordres com les *cicadals* cap a la fi del període. Els boscos del permia són ara de gimnospermes i no de pteridòfites. També es troben fòssils de molles, que costen més de classificar: la resta fòssil anomenada *Muscites polytrichaeus*, trobada a Commeny (França), en un principi es considerà com a tal, però ara molts autors no creuen pas que ho sigui; més segures són les del permia siberià, *uskatia*, *polysalevia*, *intia*, *salairia* i altres. Les angiospermes no apareixeran fins al final del juràssic.

TAG

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Crónicas ***

Director i guionista: Sebastián Cordero.
Intèrprets: John Leguizamo, Leonor Watling, Damián Alcázar, José María Yazpik, Alfred Molina.
Gènere cinematogràfic: thriller.
Mèxic-Ecuador, color 2004. 108 minuts. / Públic: adults

Manolo Bonilla, presentador estrella d'un programa de notícies sensacionalistes de Miami, viatja amb el seu equip a una ciutat de l'Ecuador per cobrir la història d'un assassí en sèrie de nens, el «Monstre de Babahoyo». Durant els funerals de les víctimes, la mort accidental d'un nen porta els habitants de la ciutat al caire de llinxar Vinicio Cepeda, però Manolo ho impedeix. Vinicio és empresonat i ofereix al presentador informació sobre l'assassí a canvi d'un reportatge sobre el seu empresonament injust. Manolo ho accepta, atret pel costat fosc que percep en Vinicio.

La segona pel·lícula de l'equatorià Sebastián Cordero ens introdueix en el joc complicat de la manipulació de la veritat. La seva atenció no se centra ni en els assassinats ni en la investigació, sinó en la cobdícia i l'arrogància dels mitjans de comunicació que ens informen sobre aquests fets. Cordero ens mostra sense embuts la fascinació pels

La manipulació de la veritat, protagonista del film.

successos morbosos que passen a la nostra societat i com el costat fosc de les persones que ens informen pot afectar la mateixa història.

Crónicas, que va ser guardonada al Festival de Sant Sebastià, és una anàlisi brillant de la subjectivitat i de la relativitat dels punts de vista, tot i que se centra a deshumanitzar els periodistes, oblidant els assassinats salvatges dels nens. Cal destacar sobretot la interpretació de Damián Alcázar, que dona vida a Vinicio Cepeda. Com a anècdota, cal comentar la breu aparició d'Alfred Molina.

• Llenguatge: col·loquial; humor: 0; acció: 1; violència: 2; sexe: 1 (qualificacions de 0 a 3).

Shrek tercer ***

Directors: Chris Miller i Raman Hui.
Guionistes: Andrew Adamson, Jeffrey Price, Peter S. Seaman i Jon Zack.
Gènere cinematogràfic: animació.
Estats Units, color 2007. 92 minuts. / Públic: joves

Shrek es llença a l'aventura de buscar l'hereu del seu sogre per no haver de convertir-se ell en rei. Mentrestant, el Príncep Galant recluta els personatges més indesitjables dels contes de fades per aconseguir el

Una nova cita amb Shrek.

tron. La història en aquesta tercera entrega té millor guió i desenvolupament que la segona. Això no obstant, no arriba al nivell d'originalitat de la primera part. Cada vegada és més clar que el que va començar com una història per a infants i adults, ara es tracta més aviat d'animació per a joves. Això es nota no únicament en algunes de les bromes i referències, que no pertanyen al món infantil, sinó també en el tractament de la imatge —menys lluminosa que en les anteriors entregues—, en el ritme més ràpid —massa esclau de la broma ràpida— i en la banda sonora farcida de cançons «encomanadisses» i cridaneres omnipresents en excés.

En aquesta nova producció de Dreamworks es nota el gran avenç de l'animació 3-D. El realisme, sobretot en alguns rostres humans i fons com a paisatges naturals, és gairebé palpable. Un conte amb moralitat, com no podia ser d'una altra manera, però mancat de la densitat argumental i de les noves idees. Això sí, ofereix moments divertits, aguts i amb bones paròdies, sense satisfer les expectatives del qui esperi el nivell d'humor de la primera.

• Llenguatge: col·loquial; humor: 1 i 1/2; acció: 2; violència: 0; sexe: 0 (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Apocalypto ****

Director: Mel Gibson.
Guionistes: Mel Gibson i Farhad Safinia.
Intèrprets: Rudy Youngblood, Dalia Hernández, Jonathan Brewer, Morris Birdyellowhead.
Gènere cinematogràfic: aventures-drama.
Estats Units, color 2006. 139 minuts. / Públic: adults.

En els turbulents últims temps de la civilització maia, un petit poblat rep una violenta invasió. Un home es veu arrossegat en un viatge cap a un món dominat per la por i l'opressió. Gràcies a un gir del destí i estimulat per l'amor a la seva dona i la seva família, aquest home farà l'impossible per tornar a casa.

Apocalypto ofereix un espectacle d'acció majestuós, de naturalesa en estat salvatge i d'esperit humà en estat pur. Com Terrence Malick a *El nuevo mundo*, Gibson encerta a mostrar la quotidianitat de les societats indígenes però fa servir un prisma diferent des del punt de vista cinematogràfic i de la història que narra.

D'una banda, la història és un relat èpic —ple d'escenes violentes, a l'estil de *Braveheart*—, amb algun moment líric, en el qual queda palès el paper radical que té la família en la vida de l'home, sobretot com a element motivador. D'altra banda, Mel Gibson sap

transmetre-ho, juntament amb el sense sentit de la violència i dels enfrontaments entre pobles —cosa que porta a l'autodestrucció i que no se circumscriu només a aquesta època—, a través de l'acció trepidant.

El ritme de la pel·lícula és vibrant de principi a fi, la realització de les persecucions i lluites són precises i plenes de força narrativa, i la il·luminació de Dean Semler sap enlluernar l'espectador amb petits detalls. Això sí, no deixa de ser el relat directe (filmat en

Un espectacle d'acció majestuós.

la llengua indígena original) d'una època en la qual s'efectuaven sacrificis humans, alguns dels quals els podem veure a la pel·lícula. Apte per a espectadors preparats.

• Llenguatge: col·loquial; humor: 0; acció: 3; violència: 2 i 1/2; sexe: 0 (qualificacions de 0 a 3).

• Extres DVD: idiomes: maia; subtítols: anglès i castellà; tràiler; escenes eliminades amb comentaris de Mel Gibson i Farhad Safinia; documentals...

El món de la televisió

El gong show **

Dimecres - 22-30 h - TV1

El gong show és un espectacle presentat per Paz Padilla. Dotze concursants anònims demostren cada dimecres el seu talent a través d'exhibicions, números de circ, imitacions i altres habilitats. Pel plató del programa passaran llençadors de ganivets, malabaristes, mags, faquires, ballarins o mentalistes, cadascun amb el seu estil, però tots compartint un ingredient comú: molt sentit de l'humor.

El públic del plató és l'encarregat de votar cada concursant perquè arribi a la final o per eliminar-lo. I després, és el mateix jurat del programa el que decideix entre els finalistes qui és el campió. El guanyador de cada programa s'enfrontarà als altres guanyadors en una gran final en la qual el públic votarà des de casa a través de SMS.

TAG

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00 *Radiofórmula*
20.00-21.00 *Parlem de salut*
21.00-22.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
20.00-21.00 *Endavant Espanyol*
21.00-22.00 *Buscant la llum*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
20.00-21.00 *Piscobis*
08.00-10.00 *Amb els ulls de Maria*
10.00-11.00 *Piscobis*
11.00-12.30 *Trotamundos*

21.00-22.00 *Per un grapat de pel·lícules*
23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
20.00-20.30 *Cerdanya*
23.00-00.00 *Mirades*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
Radiofórmula
08.00-10.00 *Amb els ulls de Maria*
10.00-11.00 *Piscobis*
11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espurna d'Alba
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.45 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 8

08.45 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.
09.00 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
09.15 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.
10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 *Testimonio*
«Historia de una vocación.»
Cristina Gutiérrez, protagonista del programa d'avui, és una jove de Palència de 23 anys que a partir del mes de setembre i durant els propers tres anys dedicarà el seu temps a la gestió de la JEC (Joventut Estudiant Catòlica) a la seu central de Madrid.
Director: Isidro Catela.
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la coral Penedès de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), sota la direcció de Ramon Alonso.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.15 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
11.30 *Pueblo de Dios*
«Mauritania, el desierto verde.»
Viatgem al sud del país per conèixer les cooperatives de dones camperoles i tintoreres que lluiten per la supervivència. Mans Unides dona suport a aques-

tes cooperatives de dones a les ribes del riu Senegal.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 8

10.10 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

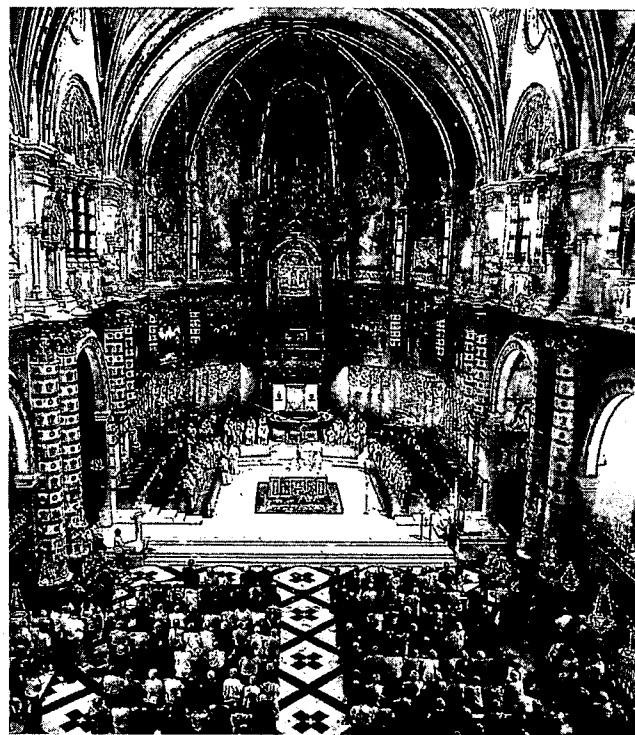
Cada divendres

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrèvistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

www.radioestel.com

JULIOL ES EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

Internet

• **CATECISME.**— El Centre d'Estudis Sant Albert Hurtado de la Pontificia Universitat Catòlica de Xile (www.padrehurtado.com) ha posat a disposició un nou *software* gratuït que permet la lectura i l'estudi del Catecisme de l'Església catòlica, el seu Compendi i el Compendi de la Doctrina Social de l'Església.

• **LLIBRERIA CLARET.**— La nova pàgina de la Llibreria Claret, www.claret.cat, presenta les últimes novetats incorporades al seu fons, així com una fitxa completa per a cada llibre que inclou, entre altres dades, una sinopsi, informació sobre els autors i una classificació de matèries.

Altres bisbats

• **CRISTIANS SENSE FRONTERES.**— Celebra les Trobades Missioneres de Silos, del 14 al 24 de juliol, Operació Triomf, i del 14 al 29, Escola d'Animadors, amb el tema *La misió en la família*. Més informació: tel. 915 944 122, fax 915 943 532, a/e: csf@csf.es.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Oberts a seglars, religiosos i religioses, del 21 al 29 de juliol, dirigits per M. del Pui Montaner, r.j.m., a la casa d'espiritualitat Santa Maria de Galapagar (Madrid). Més informació: tel. 918 584 414 y 918 584 488, a/e: smariagalapagar@planalfa.es, web: www.javerianas.net/galapagar.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

• **TERESA DE JESÚS.**— Del 23 al 29 de juliol, a la casa d'espiritualitat Sant Joan de la Creu (carmelites descalços de Segòvia), curs *Castillo interior, la comunicación de la experiencia*, dirigit per Salvador Ros, o.c.d. Més informació: tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org.

• **ESPIRITUALITAT I LITÚRGIA.**— Del 23 de juliol al 3 d'agost, X Setmana d'Espiritualitat i Litúrgia sobre *La liturgia: misterio y presencia*, a la casa d'espiritualitat del Seminari de Tarassona. Més informació: tel. 976 641 912, fax 976 199 010, a/e: itoca@mixmail.com.

• **TEOLOGIA I BÍBLIA.**— Del 24 al 26 de juliol, a Benasc (Osca), III Jornades de Teologia de Poble sobre *Inspiración bíblica, libertad y poder*, amb els professors Rafael Aguirre, Carmen Bernabé i Fernando Rivas. Més informació: tel. 974 551 327, a/e: hnodario@hotmail.com.

• **UNIVERSITAT COMPLUTENSE.**— Del 25 al 29 de juliol organitza a El Escorial (Madrid) un curs sobre l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania, dirigit per Rafael Díaz-Salazar. Més informació: www.ucm.es/info/cv.

• **FE I CULTURA.**— Del 30 de juliol al 4 d'agost Pablo Muñoz (metge especialista en bioètica) i Carlos Martínez (metge) imparteixen el curs de fe i cultura *Si a la vida, no matarás*, a Torremocha del Jarama (Madrid). Organitzen: Moviment Cultural Cristià i Camí Juvenil Solidari. Més informació: tel. 913 734 086 i 918 485 548.

• **CONTEMPLACIÓ.**— Del 6 al 12 d'agost la casa d'espiritualitat Sant Joan de la Creu (carmelites descalços de Segòvia) acull el curs *En el camino de la contemplación*, dirigit per Santiago Guerra, o.c.d., i Francisco Brändle, o.c.d. Més informació: tel. 921 431 961 i 646 156 507, a/e: centrosjc@ocdcastilla.org.

• **SANT ROSSEND.**— Fins al 2 de setembre es pot visitar l'exposició «Rudesindus. A terra e o tempo», a la catedral de Mondoñedo. Aquesta mostra ens apropa a la figura de sant Rossend, amb ocasió dels 1.100 anys del seu naixement.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— La Comissió del Clergat de la Conferència

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **ESTADES CULTURALS I DE NATURA.**— Del 23 al 28 de juliol, cinc dies amb itineraris guiats i visites comentades amb allotjament inclòs. Més informació: tel. 938 777 701, fax 938 777 724, a/e: reserves@larsa-montserrat.com, web: www.montserratvisita.com, www.abadiamontserrat.cat.

Episcopal Espanyola organitza un curs de direcció d'exercicis espirituals per a sacerdots, del 3 al 15 de setembre, a Salamanca, coordinat pels pares Albino García i Luis M. García Domínguez, jesuïtes. Més informació i inscripcions: tel. 913 439 669 i 913 439 727.

• **PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA I JORDÀNIA.**— El bisbat d'Alcalá de Henares, amb col·laboració amb les clarisses de Sant Joan de la Penitència, organitza aquesta peregrinació del 10 al 19 d'octubre. Més informació i inscripcions: tel. 918 882 500, a/e: diocesis@obispadoalcala.org.

Camps de treball

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 20 al 29 de juliol camp de treball per a joves a Barcelona, atenent transeïnts. Més informació: www.animah.org.

• **TERCIARIS CAPUTXINS.**— Del 29 de juliol a l'11 d'agost, camp de treball a un campament urbà (Torrelavega) per a joves a partir de 18 anys. Més informació: Félix, a/e: Albertomiguel100@hotmail.com.

Barcelona

• **CINEMA EN FAMÍLIA.**— Cinema-net ofereix sessions gratuïtes els dies 5 i 12 de juliol, a les 19.00, a CaixaForum (av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona), amb la projecció de les pel·lícules *Mary Poppins* i *Atlantis y el imperio perdido*, respectivament.

• **TAIZÉ.**— Pregària meditativa amb cants de Taizé (les lletres i els cants són projectats en pantalla gran) el 6 de juliol, a les 21.00, a la parròquia de Santa Cecília (passeig Sant Gervasi, 70 - Barcelona).

• **CAIXAFORUM.**— El 9 de juliol, a les 19.30, projecció de la pel·lícula *Vete y vive*; el 10, a les 19.30, cinema amb el film *Last orders*; l'11, a les 18.00, cinema infantil amb *Kirikú i les bèsties salvatges*; a les 20.00 i a les 22.30, música àrab amb

Suhail Ensemble; a les 21.00, lectura dramatitzada de poemes amb Montserrat Carulla; fins al 29 es pot visitar l'exposició «La font de les pedres. Intervenció de Massimo Bartolini al jardí secret». Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

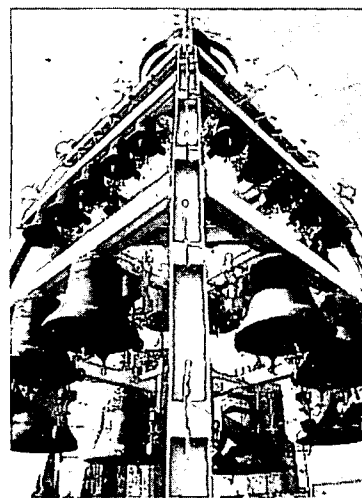
• **CAPELLA DE SANT CRISTÒFOL DEL REGOMIR.**— El 10 de juliol, misses a les 8.00 i a les 19.30; benedicció d'automòbils de 9.00 a 14.00 i de 17.00 a 19.00; desfilada de vehicles històrics a les 12.00; ball de gegants, a les 20.00.

• **SANT CRISTÒFOL.**— El 10 de juliol es beneiran cotxes, bicicletes i altres vehicles de 10.00 a 12.00 i de 18.00 a 20.00. També es repartiran recordatoris i espigol amb la imatge de sant Cristòfol. Parròquia de la Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **CONCERT.**— L'11 de juliol, a les 20.00, concert de Cranleigh School Choir, a la capella del Seminari de Barcelona.

• **COSMOCAIXA.**— Del 12 al 22 de juliol, *Válvules i electroimants musicals*. Més informació: c/ Teodor Roviralt, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es.

• **ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR.**— El 14 de juliol, a les 20.00, concert de Caterham School Junior Choir a l'església dels jesuïtes del carrer Casp.

• **CARILLÓ.**— Els dies 14, 15, 21 i 22 de juliol, a les 21.00, XIV Festival Internacional de Carilló de Barcelona amb Vegar Sandholt (Noruega), Malgosia Fiebig (Polònia), Geert D'hollander (Bèlgica) i Anna M. Réverté (Catalunya). Lloc d'audició: pati dels Tarongers i Galeria Gòtica de Barcelona.

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— El 15 de juliol, a les 18.45, I vespres de la solemnitat de la Mare de Déu del Carme; el 16, a les 18.15, vespres; a les 19.00, eucaristia i imposició de l'escapulari. C/ Panamà, 12 - Barcelona.

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: fc@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....
* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....
Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciampirallles.org e-mail: residenciampirallles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— En grup de l'1 al 10 d'agost, dirigits per Dario Mollá, s.j. Casa d'exercicis de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 058 134. a/e: cexercicis@jesuites.net.

• **FUNDACIÓ LEANDRE COLOMER.**— Convoca el premi Leandre Colomer de Novel·la Històrica de Catalunya i de països de parla catalana per a novel·les originals i inèdites en català, basades en fets reals de la història. Els treballs es poden presentar fins al **15 d'octubre**. Més informació: Viena Edicions, c/ Viladomat, 122, baixos - Barcelona, tel. 934 535 500.

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: **tots els dimecres**, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Riva-deneyra, 3 - Barcelona; **tots els dissabtes**, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

Girona

• III FESTIVAL DE MÚSIQUES RELIGIOSES DEL MÓN.— El 6 de juliol, a les 22.30, a les escales de la catedral de Girona, The Golden Gate Quartet (espirituals negres i gospel); el 7, a les 22.30, a les escales de la catedral, cants religiosos gitanos de Catalunya i Romania amb Tekameli i Gabi Lunca & Ensemble Instrumental; el 8, a les 20.00, a la catedral, Capella Reial de Catalunya; a les 22.30, a Sant Domènec, Les Musiciens du Nil (Egipte); el 10, a les 20.00, al claustre de la catedral, Montse Massaguer (piano); l'11, a les 20.00, a la catedral, cor Lieder Cámara.

• **GOA.**— El 8 de juliol, a les 19.00, Mn. Joan Güell, consiliari nacional dels Grups d'Oració i Amistat, fundats pel bisbe

Cases, convida a la presentació del llibre *José Mª Cases, obispo. Pensamiento y testimonios*. Hi haurà la presentació Mn. Joan Llidó, rector del Salvador i professor de la Universitat de Castelló de la Plana. Serà al monestir de les Clarisses de Fortià.

• **ASSOCIACIÓ UNESCO PEL DIÀ-
LEG INTERRELIGIÓS.**— Organitza
les conferències següents al Col·legi d'Ar-
quitectes de Girona: el **8 de juliol**, a les
20.00, *El judaisme*, a càrrec d'Ariel Eder-
by (rabí); el **9**, a les 20.00, *El budisme*,
amb Basili Llorca (antic monjo), i el **10**, a
les 18.30, *El cristianisme*, impartida per
Iñaki Alonso (pastor protestant).

Lleida

• **LLARDECANS.**—El 8 de juliol, celebració de la festa anticipada de Sant Cristòfol organitzada per la Colla dels Xofers: a les 12.30, missa major presidida pel rector Mn. Josep M. Cebrià, i processó amb la imatge del sant fins a la plaça on tindrà lloc la benedicció de vehicles; del 14 al 16, tridu en honor a la Mare de Déu del Carme.

• **BOVERA.**— El 10 de juliol, a les 19.00, missa en honor de sant Cristòfol presidida pel rector Mn. Martí Sandiungue, i benedicció de vehicles.

• LES BORGES BLANQUES.— El 14 de juliol, a l'ermita de Sant Cristòfol de la Font Vella de les Borges Blanques, commemoració de la festa del patró dels conductors, organitzada pels Amics de la Font Vella i la parròquia: a les 12.00, missa en honor de san Cristòfol presidida pel rector Mn. Jaume Ponts i benedicció de vehicles.

• **CASAL CLAVER.**— De l'1 al 10

d'agost, exercicis espirituals personalitzats dirigits per X. Rodríguez, I. Vila, s.j., i M. Bofarull, r.s.c.j. Més informació: tel. 973 724 111, a/e: casal@claver.fje.edu.

Tarragona

• **MUSEU NACIONAL ARQUEOLÒGIC DE TARRAGONA.**— El 12 de juliol, a les 11.00, per a nens de 6 a 12 anys, activitat per conèixer com vivien i morien els homes i dones de l'edat de bronze a partir de l'exposició «Pentinar la mort». Més informació: tel. 977 251 515.

• **COMUNITAT DE JESÚS.**— Organitza del **16 al 22 de juliol** una setmana de convivència fraterna a Tarrés, amb el tema *Viure per a donar vida*. Més informació: Luis Palacín, tel. 963 467 713, a/e: rizopons@hotmail.com, i Mercè Ferrer, tel. 932 130 486, a/e: mmeferrer001@cofb.net.

Terrassa

• **CINEMA EN FAMÍLIA.**— Cinema-net ofereix sessions gratuïtes l'**11 de juliol**, a les 18.00, a l'auditori de l'Arxiu Nacional de Catalunya (av. Jaume I, 33-51 - Sant Cugat del Vallès), amb la projecció de la pel·lícula *Atlantis y el imperio perdido*.

• ESGLÉSIA DE COLLSABADELL.— El 14 juliol, de 17.00 a 19.00, trobada de pregària «Amor ardent», a l'església de Collsabadell (a tres quilòmetres de Llinars del Vallès). Més informació: tel. 938 410 969.

Vic

• CASA D'ESPIRITUALITAT CLARET.— Del 23 al 29 de juliol, exercicis espirituals oberts a tothom. Acompanya: P. Josep Vilarrubias, claretia. Més informació: rambla Sant Domènec, 5 - Vic, tel. 938 850 544, fax 938 895 987, a/e: claretvic@claretvic.net, web: www.claretvic.net.

• COVA DE SANT IGNASI.— De l'1 al 10 d'agost, exercicis espirituals en grup a càrrec de Ferran Manresa, *s.j.*, en castellà; de l'1 al 30, mes d'exercicis dirigits per F. Riera i M. Hernández, *s.j.* Més informació: tel. 938 720 422, a/e: covaeec@covamanresa.cat, web: www.covamanresa.cat.

• CONVENT DE SANTA CLARA DE MANRESA.— Del 3 al 5 d'agost, experiència de discerniment i pregària en el marc d'una comunitat contemplativa. Més informació: tel. 938 740 815 i 649 115 160.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Maria Pujades Majó	Francesc Macià, 86	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Llibreria Diocesana	Pl. del Vi, 2	17004	Girona
Llibreria Issauna	Pg. Bell-lloc, 7	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Osetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Larsa		08199	Montserrat
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibr.-papereria Pilar Boladeras	Pl. Major, 10	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats
matrimonials i separacions. 1a visita
gratuïta. Tel. 934 510 707.

ADVOCADA especialista en Dret de família i successions. Diplomada en Dret Matrimonial Canònic. Nul·litats. Tel. 934 880 606.

MATALASSERIA de llana, es refan el mateix dia. Recollim a casa. Tapisseria artesanal. Tel. 932 051 926 - 635 997 244.

COMPRA i VENDI

COMPRO SEGELLS, monèdes,
postals, cromos, rellotges i jogui-
nes. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DESCOBRIU Catalunya Cristiana cada setmana. Visiteu la nostra web: www.catalunyacristiana.com

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

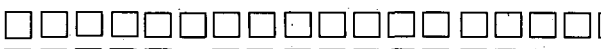
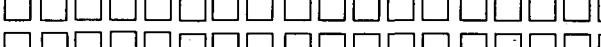
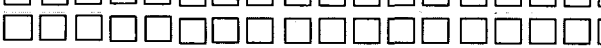
NOMBRE DE SETMANES **IMPORT TOTAL**

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON **DNI/CIF**

	6 €
	12 €
	18 €

Preu mínim (IVA Inclòs): 18 € — Reguadrat 25 €

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Clara Elena Silva, religiosa de la congregació de la Puresa de Maria

El 27 de maig Clara Elena celebrava el primer any de vida consagrada. El primer que crida l'atenció d'aquesta jove religiosa és la seva alegria i quan li preguntem pel motiu de la seva felicitat respon plenament convençuda: «Em sento enamorada i estic en un moment de la vida en què he descobert l'amor i el que significa ser d'algú, pertànyer a algú, viure per a algú.» Tot i que ella insisteix que la seva alegria no es pot explicar, el cert és que els seus ulls i el seu somriure parlen d'una vivència pregona de l'amor de Déu.

«L'Esperit és la presència femenina de Déu en la història»

—Com vas sentir la teva vocació religiosa?

—Jo era una jove universitària amb una vida molt tranquil·la, molt normal. De cop i volta em vaig adonar que tenia uns desitjos molt infinits i que no brollaven de mi, sinó que algú me'ls havia donat. Em sentia, i em sento, cridada a un desig molt gran de transmetre vida. Vaig tenir un encontre personal amb Jesús, que em va fer veure què significava el que jo sentia, què significava ser dona i ser consagrada, què era ser de Déu i ser creient. Després em va demanar alguna cosa més i vaig haver de dir-li que sí.

—En ple segle XXI, hi ha set de Déu?

—Déu té molt a dir en aquest segle XXI. L'ésser humà té una set infinita de ser estimat, d'estimar. I el projecte de Déu es resumeix d'una manera molt senzilla en una paraula de quatre lletres: Amor. El que cal és tenir aquest plus de transcendència i saber mirar més enllà, saber veure en la persona estimada el reflex d'aquest altre ésser que li ha donat aquest amor, aquesta vida.

—Com es busca Déu?

—És important fer moments de si-

lenci perquè la veu de Déu et colpegi, et sacsegi i et sotragui per dins, i després t'acaroni i et consoli. Si un jove comença a plantejar-se si Déu el crida, que escolti aquesta veu, que li doni espai, que regui aquesta llavor, que no l'amagui i que no es faci el sord o el boig. Que deixi que Déu li digui què vol d'ell, que es refiï de Déu perquè Déu fa les coses molt bé i només sap estimar. És veritat que al principi pot fer força por sentir-te cridat, perquè és com llençar-te a l'aigua i a l'abisme, però una vegada has fet el pas saps que hi ha uns braços que t'agafen i que et posen suaument a terra. Cada jove s'hauria de donar una oportunitat, ser honest i transparent per poder escoltar-se i escoltar Déu.

—Però no és fàcil escoltar-lo...

—Déu parla com ho ha fet des de sempre, a través del seu Fill, Jesucrist; a través de la Paraula que ens ha deixat; a través del testimoni d'una Església viva, feble, fràgil, però que es recolza en Ell, que no és res sense Ell; a través de la gent que creu en aquest missatge.

—Què aporten els joves a l'Església?

—Podem aportar-hi la vida i els desitjos de viure que se'ns noten als

ulls, que els portem a flor de pell. No ens conformem amb el que tenim, en volem més. La gent ha de poder veure en els nostres ulls desitjos de futur i de promesa. Aquest món ens demana un testimoni autèntic de vida.

—Com veus l'època que et toca viure?

—Alguna cosa deu voler Déu en aquest moment i ens fa veure que el que obra i actua realment és Ell. És l'Esperit el que inspira i mou els nostres cors petits, però que són grans.

—No tenim una mica oblidat l'Esperit?

—A vegades ens oblidem força de l'Esperit! Ja n'hi ha prou! Ja és hora que deixi de ser un desconegut! És presència, és el vent suau de l'Església, és el vent fresc que tot ho renova. És l'alè de Déu, és la presència femenina de Déu en la història, és el que fecunda la terra, la vida dels homes, el que ens anima a donar la vida, a canviar les coses. Sense l'Esperit no hi hauria Gènesi i sempre hi ha un gènesi a la nostra vida. L'Esperit és el que posa ordre i harmonia en el nostre caos.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

A la mateixa vinya

Avui més que mai, en l'hivern vocacional que estem vivint, tota ordenació és una festa. Per això m'ha fet especialment feliç ordenar recentment de diaca dos joves jesuïtes: aviat seran preveres. Potser en altres èpoques una congregació religiosa ens queia més lluny que no pas ara del clergat diocesà. Una mica per virtut, i una mica per necessitat... ens hem anat apropant: avui ens adonem bé que som tots treballadors de la mateixa vinya. Val a dir, però, que la integració diocesana de la Companyia de Jesús ja ve de temps. No puc oblidar —per posar només un exemple— la participació decisiva dels enyorats pares Joan Torres i Alberto Losada en la pastoral obrera dels anys cinquanta i seixanta. Només aquí els jesuïtes van promoure la JOC diocesana, en lloc de fer rotlle a part amb la VOJ d'altres províncies canòniques. L'ordenació que esmento, encara, va tenir lloc a Bellvitge, una de les nostres parròquies populars servides per jesuïtes.

Pensava en tot això quan m'ha arribat *La Civiltà Cattolica* del 2 de juny, amb un llarg editorial que porta per títol *La universalitat de la Companyia de Jesús*. No n'intentaré pas un

resum —és un article extens i més aviat complex— sinó que em faré només ressò d'un aspecte que enfoca molt bé: la dialèctica universalitat-radicació.

La vocació universal de la Companyia de Jesús data dels seus inicis: «El jesuïta, és a dir, el company de Jesús, tindrà l'esguard fix, en primer lloc, en Déu, Senyor universal», «Cal estar sempre en moviment, córrer, arribar més enllà, sense deixar-se recloure ni assumir unes tasques que demanin temps i estabilitat». Es tracta d'universalitat geogràfica, però també d'universalitat en matèria de dedicació: «En el camí dels companys de Jesús, el més gran servei només pot anar en totes direccions, perquè en el camí, tot depèn d'aquell que és l'únic Camí.»

Un cop establerta fermament per l'editorialista aquesta vocació, ve el contrapunt de la pluralitat i la ubicació. Esmenta, en aquesta línia, no només la pluralitat d'origen geogràfic dels primers jesuïtes, sinó també la seva reconeguda pluralitat *sentiendi*. I explica que «el mateix Ignasi de Loiola descobreix, en un moment donat, la urgència de comprometre's en el camp educatiu, amb l'establiment d'institucions de pes, com la universitat i els col·legis». Arribem, així, a la complementació del concepte del Déu sempre més gran, amb el misteri del Senyor encarnat. «En ell, el veritable infinit pren carn en la més real finitud per tal d'esdevenir, per a nosaltres i per sempre, l'únic veritable universal en la nostra particularitat.» «Per això —conclou— ens cal estar en el particular, a fi d'estar en l'universal.» «Quan el jesuïta es dedica a una porció particular de la vinya del Senyor, és servida la vinya en la seva universalitat.»

No és inútil, ni que a algú pugui semblar-li-ho, aquesta reflexió. Ni pertany exclusivament a l'àmbit dels jesuïtes. Sabem, per experiència, que hi ha visions veritablement universals, positives, que integren. Però n'hi ha també de falses, de negatives, que discriminen i, si poden, mutilen.

Eduard Brufau

Tony Blair

Tot sembla indicar que el ja exprimer ministre britànic Tony Blair es convertirà d'aquí a poc temps al catolicisme. No seria gens estrany, atès que la seva dona i els seus fills ho són, que assisteix sovint a l'eucaristia catòlica i que va fer una significativa visita al Papa poc abans de deixar el càrrec. Però malgrat tot, Blair no s'ha manifestat públicament com a catòlic durant el seu mandat, sinó que ha esperat a fer-ho a partir de la renúncia. Si se n'hagués declarat abans hauria tingut problemes.

El Regne Unit és l'únic país de la Unió Europea en què el cap d'Estat, la Reina, és alhora la cap visible d'una Església nacional, l'anglicana. Tenint en compte aquest rang de religió oficial, que el primer ministre abandonés la confessió anglicana per passar-se a la catòlica hauria estat problemàtic. Caldria veure en el futur si la societat britànica vol continuar mantenint l'anglicanisme com a religió d'Estat o vol ser com altres països europeus. Si fa el pas, s'hauria posat fi a aquesta situació política i religiosa que fins fa tan sols 35 anys permetia situacions tan injustes com ara que els catòlics d'Irlanda del Nord no tinguessin reconeguts els drets civils.